30-5

பண்டிதமணி. மு. கதிரேசன்
செட்டியார்
வாழ்க்கை வரலாறு சொற்பொழிவு

1. பிறப்பும் வளர்ப்பும்

தமிழகம் எத்தனையோ அறிஞர்களையும், அரசியல் மேதைகளையும், கலைஞர்களையும், கவிஞர்களையும், தொழில் துறை வல்லுநர்களையும் ஈன்றெடுத்திருக்கிறது. பெருமைக்குரிய இச் சிந்தனைச் செல்வர்களெல்லாம் தமிழகத்தின் வரலாற்றிலே பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப் பெற வேண்டியவர்கள். இந்த வரிசையிலே முதன்மையாக வைத்து எண்ணத்தக்கவர் நமது மகா மகோபாத்தியாயர் பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியார் அவர்களே.

இப்பெருந்தகையாளரை நாடு நன்கறியும். ஏழு மாதங் கூடப் பள்ளிக்கூடத்தில் கல்வி பயிலாமல், பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியராக இருந்து, தமிழ்ப்பணி ஆற்றிய தனிச் சிறப்பு இவர்க்கு உரியது. இவர் பட்டம் பெறப் பிறந்தவரல்லர்; பட்டம் வழங்கப் பிறந்தவர்.

இறவாத புகழுடையவர்

பேரவையினில், கற்றவர்கள் வியப்பும் உவப்பும் எய்தும் வண்ணம், காப்பியச் சுவைகளை எடுத்துரைத்தல்,

பழம் புலவர் செய்யுள்களுக்கு உரை காணுதல், இனிமை கனியும் பாடல்கள் இயற்றல், கருத்துச் செறிவுடைய கட்டுரை வரைதல்; வடமொழி நூல்களைத் தமிழிற் பெயர்த்தல் முதலிய பல துறைகளில் தம் அறிவாற்றலையும் இறவாத புகழையும் நிலைநாட்டியவர் பண்டிதமணி.

இத்தகைய சிறப்பியல்புகளையுடைய பேரறிஞரின வரலாறு தமிழுலகுக்குப் பெரும் பயனளிக்கும். ஒரு பெரியாரின் வாழ்க்கையைச் செவ்வையாக அறிவதற்கு, அவர் வாழ்ந்த இடத்தையும் காலத்தையும் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளவேண்டுவது இன்றியமையாதது.

வாழ்ந்த இடம்

சங்கம் இருந்து தமிழ் வளர்த்த மூவேந்தருள், தமிழைப் பெரிதும் போற்றி வளர்த்தவர்கள் பாண்டி மன்னர்களே. **'பாண்டி நாடே பழம்பதி'** எனவும், **'தண்ணார் தமிழளிக்கும் தண் பாண்டி நாடு'** எனவும் சான்றோர் பாண்டி நாட்டைப் புகழ்ந்து போற்றுவர். இந்நாட்டின் உட்பகுதிகள் பல. இவற்றுள் ஒன்று பூங்குன்ற நாடு.

பூங்குன்ற நாடு

இந்நாடு 24½ கிராமங்களையுடையது. அவையாவன;

1. மகிபாலன்பட்டி
2. நெல்மேனிப்பட்டி
3. வேலங்குடி
4. மருதகுடிப்பட்டி
5. பாப்பான்பட்டி
6. கொன்னத்தான்பட்டி

7. மலம்பட்டி
8. திருக்கோளக்குடி
9. ஆத்திரம்பட்டி
10. மின்னக்குடி
11. சந்தனம்பட்டி
12. கருப்பன்பட்டி
13. சுண்டைக்காடு
14. நல்விப்பட்டி
15. கண்டவராயன்பட்டி
16. கருவேப்பிலாம்பட்டி
17. திருக்களாப்பட்டி
18. சோளம்பட்டி
19. வஞ்சினிப்பட்டி
20. காவினிப்பட்டி
21. கலாமடம்
22. கோயிலாப்பட்டி
23. பிலாக்குடிப்பட்டி
24. பையூர்
25. பறியாமருதுப்பட்டி உட்பட நெற்குப்பைக் கீழத் தெரு, (கிராமத்தின் ஒரு பகுதி மட்டும் சேர்ந்திருந்ததால் இது அரைக் கிராமமாகக் கணக்கிடப் பெற்றது).

இக் கிராமங்கள் ஐந்து பகுப்புக்களாக விளங்கின. அவை :

1. மகிபாலன்பட்டி
2. வேலங்குடி
3. சுண்டைக்காடு
4. வஞ்சினிப்பட்டி
5. கண்டவராயன்பட்டி

பூங்குன்ற நாட்டின் தலைநகர் மகிபாலன்பட்டி. மகிபாலன் என்பது முன் ஆண்ட அரசர் ஒருவரின் பெயர். அவ்வூர் அம்மன் கோயிலிலுள்ள தெய்வத்தின் பெயர் பூங்குன்றநாயகி. அங்குள்ள ஐயனருக்குப் பூங்குன்ற ஐயனர் என்ற பெயர் வழங்கப் பெறுகிறது.

மகிபாலன்பட்டியில் நடைபெறும் சமூகக்கூட்டங்களிலும், பூத் திருவிழா முதலிய நிகழ்ச்சிகளிலும், இந்த 24½ கிராம மக்களும் கலந்து கொள்வர்.

'புறநானூற்றுச் சொற்பொழிவுகள்' என்னும் நூலில், ஆராய்ச்சியாளர் டி. வி. சதாசிவப் பண்டாரத்தார் அவர்கள் 'புறநானூறும் கல்வெட்டுக்களும்' என்ற தலைப்பில் எழுதியுள்ள பகுதியை இங்கே தருகிறோம்:-

'பூங்குன்றம்': படிக்குந்தோறும் மிக்க இன்பத்தை விளைவிக்கும் இயல்பு வாய்ந்த 'யாதும் ஊரே யாவருங் கேளிர்' என்ற 192-ஆம் புறப்பாட்டை இயற்றிய புலவர் பெருமான் இவ்வூரினர் ஆவர். இது பாண்டி மண்டலத்தின் உள் நாடுகளுள் ஒன்ருகிய பூங்குன்ற நாட்டுக்குத் தலைநகர் என்பது 'பூங்குன்ற நாட்டுப் பூங்குன்றமும்' என்ற கல்வெட்டுப் பகுதியினல் பெறப்படுகிறது. இராமநாதபுரம் ஜில்லா, திருப்புத்தூர் தாலுகாவிலுள்ளதும், இரு பெரு மொழியினும் நுண்மாண் நுழைபுலம் படைத்த புலவர் பெருமானுகிய மகாமகோபாத்தியாயர் பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியார் அவர்கள் தோன்றியதும் ஆகிய மகிபாலன்பட்டியே இப்பூங்குன்றம்[1] என்பது அங்குள்ள

---

1. 'பூங்குன்ற நாட்டுப் பூங்குன்றத்' திற்கு மகிபாலன் பட்டி என்ற பெயர் இடைக்காலச் சோழமன்னர் காலத்தில் உண்டாயிற்று. இக் குன்று இப்போது குடகமலை என்றும் வழங்குகிறது.

குகைக் கோயிலில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்ருல் புலப் படுகிறது:-

"ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோச்சடைய வர்மரான திரிபுவனச் சக்ரவர்த்திகள் எம்மண்டலமுங் கொண்டருளிய ஸ்ரீ சுந்தரபாண்டிய தேவர்க்கு யாண்டு 10-ஆவது சிங்காயிற்று அமரபக்ஷமும் துதியையும் திங்கட் கிழமையும் பெற்ற பூரட்டாதி நாள் உடையார் குலசேகர ஈஸ்வரமுடைய நாயனுர் தேவதானம் பூங்குன்ற நாட்டுப் பூங்குன்றத்துடையார் திருப்பூங் குன்றமுடைய நாயனுர் ஆதி சண்டேசுவர நாயனுர்க்கு இந்நாட்டு நாட்டவரோம் பிரமாணம் பண்ணிக் கொடுத்த பரிசாவது[1]"

புகழ்பெற்ற புறப்பாடலாகிய 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்பதைத் தமிழுலகுக்கு வழங்கியவர் கணியன் பூங்குன்றனுர் என்னும் பெரும் புலவர் ஆவார். கணியன் என்ற சொல்லுக்குச் சோதிடன் என்பது பொருள். இந்நூலின் தலைவராக விளங்கும் பண்டிதமணி அவர்களும் சோதிடநூற் புலமை உடையவர் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

மகிபாலன்பட்டி

மகிபாலன்பட்டி, மணிமுத்தாறு என்னும் ஆற்றினுல் எல்லாப் பக்கங்களிலும் சூழப்பெற்று, அதன் நடுவே விளங்குவதால், இதனை 'ஆற்றிடைக்குறை' என்று சொல்ல லாம். காட்டுவளமும் ஆற்று வளமும் நிறைந்த இந்தச் சிற்றூரே பண்டிதமணி அவர்கள் தோன்றிய இடமாகும்.

---

1. இக்கல்வெட்டு நெற்குப்பை-மகிபாலன்பட்டிச் சாலை யின் ஓரத்தில் இருக்கிறது.

இவ்வூர் இயற்கை வளம் நிரம்பியது. தமிழ்ப் பெரியார் திரு. வி. க. அவர்கள் தம் வாழ்க்கைக் குறிப்பில் கூறியிருப்பதாவது:

"பண்டிதமணி மகா மகோபாத்தியாயர் கதிரேசச் செட்டியார் ஊராகிய மகிபாலன்பட்டிக்கு யான் இரண்டு முறை சென்றிருக்கிறேன். அவ்வூரின் அமைதி என் நெஞ்சைக் கொள்ளை கொண்டது. அஃது எவரையும் புலவராக்கும்—பாவலராக்கும் பண்புடையது."

புற ஆரவாரத்தில் ஈடுபடாமல் உள்ளத்தே உயர்ந்த எண்ணத்தை எண்ணுதற்குரிய அமைதியை வழங்குவது இவ்வூர். தனித்திருந்து தவம் செய்வோர்க்கு ஏற்ற இடமென்று இதனைச் சொல்லலாம். இவ்வூரின் அருகே காணப்பெறும் சமண முனிவர்களின் உருவங்கள் இவ்வுண்மையைப் புலப்படுத்துவன.

மகிபாலன்பட்டி, நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்களின் 96 ஊர்களில் ஒன்று; செல்வச் செழிப்புடையது. இருப்பினும், கடந்த சில ஆண்டுகள் வரையிலும் போக்கு வரவு வசதிகளின்றிப் பிற்போக்கான நிலையில் இருந்து வந்தது. அந்த ஊருக்கு மோட்டார்ப் போக்குவரத்தை அமைக்கப் பண்டிதமணி முயன்றார். மணிமுத்தாற்றில் வெள்ளம் பெருக்கெடுக்கும் போது, அவ்வூரார் எங்குஞ் செல்ல இயலாது; வெளியூரார் அங்கு வரவும் இயலாத நிலையில் அவ்வூர் உளது. ஆகையால் சாலைவழியில் ஆற்றைக் கடப்பதற்கு உதவும் பாலங்களை அமைக்கப் பண்டிதமணி அவர்கள் பெரிதும் முயன்றார்கள். அவர்கள் முயற்சியின் பயனாக—அவர்கள் இறந்த பின்னர்—மகிபாலன்பட்டிக்கு மோட்டார் வசதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இரண்டு பாலங்கள் கட்டப்பெற்றுள்ளன. ஒரு பாலம் பண்டிதமணி

அவர்களது பெயராலேயே அழைக்கப் பெறவேண்டுமென இராமநாதபுர மாவட்டக் கழகத்தினர் 1952-இல் முடிவு செய்தது பாராட்டத் தக்கது. தமிழகத்தில், ஒரு புலவர் பெயரால் பாலம் அமைந்தது அதுவே முதல் தடவையாகும். சென்னையில் மறைமலை யடிகளார் பாலம், திரு.வி.க. பாலம் என்பன பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டன.

எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, மகா வித்துவான் சோழவந்தானூர் அரசஞ் சண்முகனார் அவர்களும், மகா மகோபாத்தியாயர் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்களும் எழுதியிருக்கும் கடிதங்கள் பண்டிதமணி அவர்களிடமிருந்து யான் பெற்றுள்ள ஆதாரங்களிற் சில. இவற்றின் மேற்கூடுகளில் எழுதப் பெற்றுள்ள முகவரி:

மகா வித்துவான் ஸ்ரீமான்

குமட். மு. கதிரேசன் செட்டியார் அவர்கள்

மகிபாலன்பட்டி

திருப்பத்தூர் போஸ்ட்,

மதுரை ஜில்லா,

என்பதாகும். இவற்றாலும், ஏனைய கடிதங்களாலும், முன்னர்த் திருப்பத்தூரிலும் கண்டவராயன் பட்டியிலுந் தான் அஞ்சல் நிலையங்கள் இருந்தன என்பதும், மகிபாலன் பட்டிக்கு அஞ்சல் நிலையம் ஏற்பட்டது பண்டிதமணி அவர்களுடைய பேருழைப்பின் விளைவாகத்தான் என்பதும் தெரிய வருகின்றன.

காடுகள், சிறுகுன்றுகள், ஆறு இவற்றால் சூழப்பெற்ற சிற்றூர் மகிபாலன்பட்டி. இங்கு வாழும் மக்களிற் பெரும்

பாலோர் உழவுத் தொழிலையே மேற்கொண்டவர் ஆவர். மழை பெய்து விட்டால், இவ்வூரில் மாட்டுவண்டி கூடக் கிடைப்பது அரிது.

பல்லாண்டு வரையிலும் மாட்டுவண்டிகள் போய் வருவதற்குரிய பாதை வசதிகளுமின்றி இவ்வூர் மக்கள் துயரப்பட்டனர். இவ்வூரினரான திரு. வீரப்பச் செட்டியார் என்பார் தேவகோட்டையிலுள்ள செல்வக் குடும்பம் ஒன்றுக்கு வளர்ப்புப்பிள்ளையாகச் சென்றார். அவரது வள்ளன்மையால், கண்டவராயன்பட்டிக்கும் மகிபாலன் பட்டிக்கும் இடையே சாலை அமைக்கப் பெற்றது. அந் நிலையில் மக்கள் அடைந்த மகிழ்ச்சியும், அதற்கு முன்னர் அவர்கள் பட்ட அல்லலும், அவரை வாழ்த்தும் நிலையில் அமைந்த பின்வரும் பாடலால் தெரிகின்றன:

"மங்கலமுண் டாகவென்று வாழ்த்துகின்றோம் ஐயா
மகிபால நகர்சிறக்க வழிதிறந்தீர் ஐயா
பண்டுதந்த பாதைதனைப் பார்த்தவர்கள் தாமும்
பார்த்துமனம் திடுக்கிடுவார் பயந்திடுவார் தாமும்
இருபுறமும் கற்றாழை கள்ளிதோன்றும் மக்கள்
இறங்கி நின்றால் இடுப்பளவு படுகுழிகள் காணும்
மழைவிழுந்தால் சேறுதனை நீந்துவதோ பாடு
மனிதரினும் பன்மடங்கு மண்டியிடும் மாடு
மண்டியிட்டு இழுத்தாலும் வண்டிநக ராது
மனிதர்பலர் கூடிநின்று தள்ளினும்போ காது
பாரவண்டி மாடுபடும் பாடுதனைப் பார்த்தோர்
பரிதாபம் பரிதாபம் பரிதாபம் என்பார்
இரண்டுமைல் தாண்டவொரு நாள்செலுமே ஐயா
இதன் துயரை எடுத்துரைப்ப தெளிதாமோ ஐயா

வழிநிலத்தில் அடிமிதித்துத் தாண்டிவர வேண்டும்
விதிவசத்தால் தவறிவிட்டால் சேற்றில்விழ வேண்டும்
கண்ணுடி விரியன்கண்டேன் கரிவளனே நாகம்
அருகில்வந்தேன் அவைகளெலாம் போனவிடம்
காணேன்
[1]மயானவழி யானதினுல் பேய்ப்பயமும் தோன்றும்
மறந்துதிடுக் கிட்டுவிட்டால் குளிர்காய்ச்சல் காணும்
அந்திபட்டால் திருடர்பயம் ஆகும்அந்தப் பாதை
அதிதூரம் தனிலிருந்து புதுமனிதர் ஒருகால்
அறியாமல் வந்தாலும் அடுத்தமுறை வெறுப்பார்
தடந்தெரியா வழியாகும் நிலேயும் தெரியாது
சத்தமிட்டுக் கதறினுலும் உதவிகிடைக் காது
எதிரில்வரும் மனிதர்களைக் காணமுடி யாது
இருக்குநிலே சொல்லென்ருல் எவர்க்குமுடி யாது
இப்பெரிய இடையூறு நிற்கவழி தேடி
இரண்டாண்டில் முடித்துவைத்தீர் எங்கள்நலம் நாடி
தலேநகரம்[2] மறக்காமல் செய்தபெரும் தருமம்
தினந்தினமும் தழைத்தோங்கும் தருமமிது தானே
வழியழகாய் முடித்துவைத்தீர் துன்பமெலாம் போக்கி
மணிமுத்தாறு கடக்கப் பாலமொன்று வேண்டும்
மேன்மேலும் கூட்டிவைப்பார் விசுவேசர் ஐயா
சிறிது குறையில்லாமல் சேர்த்துவைப்பார் ஈசன்
அறம்புரியும் தனவணிகர் வாழ்பாண்டி நாடு

---

1. மகிபாலன்பட்டியைச் சேர்ந்த மயானம் கண்டவராயன் பட்டிக்குச் செல்லும் வழியில் அமைந்திருக்கிறது.

2. தலேநகரம்......பூங்குன்ற நாட்டின் தலேநகராகிய மகிபாலன்பட்டி,

அதுதேதி அங்ஙகரம் சிறந்ததுகண் கூடு
[1]செங்நெல்புரி தன்னில்வளர் சிவனடியார் செல்வர்
வீரப்ப செட்டியாரும் வாழ்க வாழ்க வாழ்க!

எளிமையும் இனிமையும் வாய்ந்த வெண்பாக்களைப் பாடுவதில் சிறந்து விளங்கிய புகழேந்திப் புலவர், பெண்களுக்காக மிக எளிய நடையில் அல்லி அரசாணி மாலை முதலிய பல நூல்களைச் செய்து உதவினர் என்று கேள்விப் படுகிறோம். அதுபோலவே, மேலே குறிப்பிட்ட பாடலும் பெண்களுக்கெனவே மிக எளிய நடையில் பண்டிதமணி அவர்களால் பல ஆண்டுகளுக்குமுன் தம் இளம்பருவத்தில் இயற்றப் பெற்றதாகவும், அது சிதைந்த உருவில் இவ்வாறு இப்போது வழங்கி வருவதாகவும் அவ்வூரார் கூறக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன்.

இப்பாடலால் பண்டிதமணி அவர்கள் சிறு வயதிலேயே புலமைத் திறத்தைப் பொதுத் தொண்டில் ஈடுபடுத்திய செய்தியும், பொதுநலப்பணி புரிவோர்களைப் பாராட்டு முகத்தால் தாம் எண்ணிய செயல்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் திறமையும், உயிர்களிடத்தில் அவர்கள் கொண்டிருந்த இரக்க உணர்ச்சியும் தெரியவருகின்றன.

பண்டிதமணி அவர்களும் (யாழ்ப்பாணம் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்களின் மகனும் தமிழறிஞரு மாகிய) கிங்ஸ்பரி என்பாரும் இனிய நண்பர்கள். கிங்ஸ்பரி அவர்கள், ஒருகால் பண்டிதமணி அவர்களைக் காண மகி பாலன்பட்டிக்கு வந்திருந்தபோது, "நாம் இருவரும் ஓர் ஊரினரே" என்று சொன்னாராம். "எவ்வாறு?" எனப் பண்டிதமணி வினவ, அவர் தம் ஆங்கிலப்பெயர் 'கிங்ஸ்பரி'

---

[1] செந்நெல்புரி...தேவகோட்டை.

(Kingsbury)[1] என்பதைத் தமிழ்ப்படுத்தி உரிமை பாராட்டினராம்.

மக்கள் பெருகியும் நாகரிகம் பரவியும் காணப்படும் இந்நாளிலும், இரு தெருக்கள், மூன்று சிறு கடைகள், ஒரு திண்ணைப் பள்ளிக்கூடம், 1,500 மக்கள் உடையதாகவே மகிபாலன்பட்டி காட்சி தருகிறது. உயர் நிலைப்பள்ளியோ காவல் நிலையமோ (போலீஸ் ஸ்டேஷன்) இன்னும் இவ்வூரில் ஏற்படவில்லை. இப்போது இருந்துவரும் மங்கள விநாயகர் வித்தியாசாலையும் நம் பண்டிதமணி அவர்களால் தோற்றுவிக்கப்பெற்றதே. இவ்வாறு, இவ்வூரில் அஞ்சல் நிலையம், பாலம், மோட்டார்ப் போக்குவரத்து, பள்ளிக்கூடம் —இவையாவும் ஏற்படுவதற்குப் பண்டிதமணி அவர்களே பெருங் காரணராக இருந்தார்கள். அவர்கள் தோன்றுவதற்குமுன் இவ்வூரின் பெயரும் 'மம்மலாவட்டி' என்றே மருவி வழங்கிவந்தது. பண்டிதமணி அவர்களை ஈன்றெடுத்த சிறப்பால், இச் சிற்றூரின் பெயர் அமெரிக்காவிலிருந்து வெளிவரும் கலைக்களஞ்சியத்திலும் இடம் பெறுவதாயிற்று. ஆகையால் ஷேக்ஸ்பியரால் ஸ்டிராட்போர்டு—ஆன்—ஆவனும், மகாத்மா காந்தியடிகளால் சேவாக்கிராமமும் புகழ் பெற்றமை போலவே, பண்டிதமணி அவர்களால் மகிபாலன் பட்டி புகழுடன் திகழுகிறது. மிக்க புகழுடன் தாம் வாழும் சிற்றூரின் பெருமையையும் பண்டிதமணி அவர்கள் பாரெல்லாம் பரப்பிவந்தார்கள். பண்டிதமணி என்றதும் மகிபாலன்பட்டியும், மகிபாலன்பட்டி என்றதும் பண்டிதமணியும் சேர்ந்து தமிழ் மக்களின் நினைவுக்கு வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

---

[1] King (கிங்)-மன்னர். மகிபாலன்; King's-மன்னரது Bury (பரி)-பரோ (Borough) என்பதன் திரிபு. இதன் பொருள் சிற்றூர், பட்டி என்பது, சான்று: கான்டர்பரி, ஷ்ரூஸ்பரி, பிரேகன்ஸ்பரி.

வாழ்ந்த காலம்

பண்டிதமணி அவர்கள் பிறந்த காலம் 19-ஆம் நூற்றூண்டாகும். அப்போது மக்கள் தமிழ் மொழியில் ஆர்வம் குன்றியிருந்தனர். காரணம், ஆங்கிலேயரது அரசாட்சியின் விளைவாக ஏற்பட்ட ஆங்கில மோகமும், அவர்கள் பரப்பிய கல்வி முறையும் ஆகும். சிறப்பாகக் கிராமங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் கல்வித் தொடர்பின்றி விவசாயத்தில் ஈடுபடுவாராயினர். தனவணிகப் பெருமக்கள் திரைகடலோடித் திரவியம் தேடுவதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்தனர்.

இத்தகைய சூழ்நிலையில், செட்டி நாட்டின் பிறிதொரு பகுதியில் இராசா, சர், அண்ணுமலைச் செட்டியார் என்னும் புரவலர் 30—9—1881-இல் தோன்றினர். புரவலர் தோன்றிய இரு வாரங்களுக்குப் பின்னர், நம் புலவர் பெருமானும் தோன்றினர். புரவலரும் புலவரும் தமிழை வளர்ப்பார் ஆயினர்.

வெளியுலகத் தொடர்பில்லாச் சிற்றூரில் வாழ்ந்திருந்த போதிலும், இரு மொழிப் புலமை நிறைந்து, தமிழ்நாடெங்கும் 'கலையொளி வீசிய தண்டமிழாசான் பண்டிதமணி, தமிழ் மக்களுடன் அன்பினல் கலந்து நெருங்கிப்பழகும் இயல்புடையவராக விளங்கினர்.

பெற்றோர்

மகிபாலன்பட்டி முத்துக்கருப்பன் செட்டியார் அவர்களுக்கும் அவரது வாழ்க்கைத் துணைவியாரான சிவப்பி ஆச்சி அவர்களுக்கும் மகவாக, விசு ஆண்டு. புரட்டாசித் திங்கள், இரண்டாம் நாள் (16—10—1881) வெள்ளிக்கிழமையன்று ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. இக்குழந்

தைக்குக் 'கதிரேசன்' எனப் பெற்றோர் பெயரிட்டனர். இக் கதிரேசனாரே நம் பண்டிதமணி.

பண்டிதமணியின் பாட்டனாரான குமரப்பச் செட்டியார் மகிபாலன்பட்டியைச் சுற்றி நன்செய் புன்செய்களை உடையராக இருந்தாரென்றும், தந்தை முத்துக்கருப்பன் செட்டியார் மலேயாவிலும் இலங்கையிலும் பெருவணிகம் நடத்திவந்தார் என்றும் கூறுவர். தந்தையார் கணிதத்தில் மிகுந்த பற்றுடையராக இருந்தா, மைந்தன் கதிரேசனார் இலக்கண இலக்கியங்களில் பற்றுமிக்காராக விளங்கினார்.

கருப்பன் என்னும் பெயர் திருமாலைக் குறிக்கும்; சிவப்பி, செம்மை நிறமுடைய திருமகளைக் குறிக்கும். இவ்வாறு பெற்றோர் பெயர் திருமாலையும் திருமகளையும் குறித்த போதிலும், கதிரேசனார் சைவ சமயத்துக்கே உரியவரென்பது இவர் தோன்றிய நாளால் உறுதிப்படும். சிவனுக்கே உரிய திருவாதிரை நாளில் இவர் பிறந்தார். இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களில் ஆதிரையும் ஓணமுமே 'திரு' என்னும் அடைமொழியை உடையன. ஆதிரை சிவபெருமானுக்கும், ஓணம் திருமாலுக்கும் உரியன.

உடல் நிலை

பண்டிதமணி அவர்கள் பிறந்து ஈராண்டுகள் வரை உடல் நலத்தோடு இருந்தார்கள்; மூன்றும் வயதில் இளம்பிள்ளை வாதத்தால் பீடிக்கப்பட்டனர். எனினும் அந்நோய் பதினைந்து வயதுவரை இவரைத் துன்பப்படுத்தவில்லை. இளமை முறுக்கில் இவர் நோயைப் பொருட்படுத்தாது நாள்தோறும் இரண்டு மூன்று மைல்வரை நடந்து சென்று வந்தனர். அருகேயுள்ள சுண்டைக்காடு, வேலங்குடி

ஆகிய சிற்றூர்களுக்கு அடிக்கடி பிறர் உதவியின்றித் தாமே நடந்து சென்றிருப்பதாக இவர் என்னிடம் கூறியதுண்டு.

அக்காலத்தில் நகரத்தார்களுக்குத் திருமகள்பாலிருந்த பற்று, கலைமகள்பால் இருந்ததில்லை. தங்கள் குழந்தைகளை ஐந்தாம் ஆண்டில் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பும் மரபு இச் சமூகத்தில் அந்நாளில் இல்லை. பண்டிதமணி அவர்கள் நோயுற்றிருந்தமையால், ஏழு வயதுவரை பள்ளிக்குச்சென்ற தாகத் தெரியவில்லை. அதன்பின்னர்,பெற்றோர்கள் இவரைத் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பி வைத்தனர். திண்ணைப் பள்ளியில் மாதச் சம்பளம் ஒரு பணம்; அதாவது இரண்டணா அல்லது 13 புதுக்காசு.

திண்ணைப்பள்ளி

செட்டிநாட்டுத் திண்ணைப் பள்ளிகளில் படிப்பு என்பது அரிச்சுவடி எண்சுவடிப் படிப்பே, ஏனைய படிப்பு, வட்டித் தொழிலுக்குத் தேவைப்படவில்லை. அதற்குச் செல விடும்காலம் வீணாவதாக, பொருளீட்டி வாழ்க்கையில் வெற்றி கண்டவர்கள் கருதினர். ஏழு மாத காலம் அங்கே கல்வி பயின்றதைப் பற்றிப் பண்டிதமணி கூறுவதாவது:

> "யான் ஆறேழ் ஆண்டு அகவை உடையனாக இருக்கும் பொழுதுதான், திண்ணைப் பள்ளிக் கூடத்திலே கல்வி பயின்றேன். அப்பள்ளியிலே பாடமாகவுள்ள ஆத்திசூடி, உலக நீதி முதலிய சிறு நூல்களை யான் பயில நேர்ந்தபோது, அச் சிறுசிறு வாக்குக்களின் அழகு என் நெஞ்சத்தைக் கொள்ளை கொண்டது. 'ஆ! இவைகள் எத்துணை அழகாகவும் இனிமையாகவும் அமைக்கப் பட்டுள்ளன!' என்று அடிக்கடி வியப்படைவேன்.

அவற்றில் ஏதோ ஒரு தெய்வத்தன்மை அமைந்திருப்பதாகவே எனக்குத் தோன்றிற்று. மேலும், அவற்றின் பொருள்களும் எனக்குத் தெளிவாகவே புலப்பட்டன. அவற்றை ஆர்வத்தோடு ஒருசில திங்களிலேயே கற்று மனப் பாடஞ் செய்து கொண்டேன். அதன் பின்னர் இவ்வினத்துப் பொருள்கள் இன்னும் இவ்வுலகில் உள்ளன என்பதும் அறிந்தேன்; அவற்றைப் பெற்றுப் பயிலுதல் எத்துணை இன்பமாக இருக்கும் என்று எண்ணினேன். அக்காலத்தே நூல்கள் கிடைப்பதே அருமை. திருத்தொண்டர் புராணம், கம்பராமாயணம். சிற்சில பிள்ளைத்தமிழ் இவைகளே அவ்விளம் பருவத்தே என் கைக்குக் கிடைத்தன. அவற்றை ஆர்வத்தோடே ஓதினேன். அப் பெருநூல்களும் தஞ் செய்யுட் பொருளை இளைஞனாகிய எனக்கு உலோவாது அளித்தன. திருத்தொண்டர் புராணம், கம்பராமாயணம் போன்ற நூல்களின் உயரிய செய்யுட்களும், ஆசிரியரின் உதவியின்றியே யான் பயின்ற பொழுதும், பழம்பாடம் போன்று எனக்கு விளக்கமாகப் பொருள் புலப்பட்டது.''

இலங்கைப் பயணம்

பொருளீட்டுவதற்காகச் சிறு வயதிலேயே கடல் கடந்த நாடுகளுக்குச் செல்லுவது செட்டியார்களின் மரபு. பண்டிதமணியும் அவ்வாறே குல வழக்கப்படி, பதினோராம் வயதில் இலங்கைக்குச் சென்றார். கம்பளை - நுவரேலியா வழியிலுள்ள இரட்டைப் பாதைத் தோட்டத் தொழிலாளருக்கு அரிசி, புடவை விற்று வந்த வியாபார நிலையத்தில் இவர் வேலை பார்த்து வந்தார். யாழ்ப்பாணத்தார் பலரது தொடர்பு இவருக்கு அப்போது ஏற்பட்டது.

பண்டிதமணி மகிபாலன்பட்டியைச் சுற்றிலுமுள்ள காட்டு வளத்தைக் காணுவதில் ஆர்வம் காட்டியதைப் போன்று, மிக்க ஆர்வத்தோடு, ஈழ வளநாட்டின் மலைப் பகுதிகளின் எழிலைக் கண்டின்புற்று, நாள்தோறும் நெடுந் தூரம் உலவி வந்தார். இவரது உடல் நிலை சிறிது சிறிதாகத் தளர்ந்து வந்தது. இலங்கைக்கு இவர் சென்று மூன்றாண்டுகள் இருக்கும்; தந்தையார் இறந்த செய்தி வந்தது. உடல் நலிவுற்ற பண்டிதமணியார் மனமும் நலிவுற்றுத் தாய்நாடு வந்து சேர்ந்தார்.

இளம்பிள்ளை வாதம்

பண்டிதமணியுடன் பிறந்தார் இருவர். இருவரும் இளையரே. ஆகையால் குடும்பப் பொறுப்பைப் பண்டித மணி ஏற்று நடத்தவேண்டியதாயிற்று. அப்போது இவருக்கு வயது 14. இவரைப் பற்றியிருந்த இளம்பிள்ளை வாதம், தன் வன்மையைக் காட்டத் தொடங்கியது. அதன் பயனாக இவரது இடக்காலும் இடக்கையும் வலுக்குறைந் தன; ஊன்றுகோலின்றி இவரால் நடக்க இயலவில்லை.

திருவருட் செயல்

உடல் நோயால் துன்பமடைந்த பண்டிதமணி, மகிபாலன்பட்டியிலேயே வாழ்ந்து வரலானார். பல இடங் களுக்குச் சென்று தொழில் துறையில் ஈடுபட இயலாத நிலையில், உடல்வளம் குன்றியிருந்ததை ஈடு செய்யும் வகை யில் இவரது உள்ளம் அறிவுத்துறையில் ஈடுபட்டது. இந்த ஈடுபாடு தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்குத் துணையாய் அமைந்தது திருவருளின் செயல் என்றே கூறலாம். ஆசிரியர் எவருடைய உதவியுமின்றி, தம் வழிபடு கடவுளாகிய விநாயகப் பெருமானையே ஆசிரியராக நினைத்துப் பல நூல்

களைத் தாமே கற்றுவந்தார். இவ்வாறு தாமே பயின்ற பண்டிதமணி, புலவரெல்லாம் பாராட்டும் வண்ணம் இலக்கியங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்ததற்கு, மகா வித்துவான் அரசஞ் சண்முகனாரும் பேருதவியாக இருந்தார். கந்தசாமிக் கவிராயர், சுந்தரேசுவர ஐயர் ஆகியோருடைய நட்பும் பண்டிதமணிக்கு வாய்த்தது.

தோற்றப் பொலிவு

பண்டிதமணி எப்பொழுதும் வெண்ணிற வேட்டி யையே உடுத்துவார். அதை மூலக் கச்சம் வைத்துக் கட்டிக் கொள்ளுவார். வெண்ணிறச் சட்டை அணிந்து கொள்ளு வார். அதன்மேல், கழுத்தில் ஒரு சுற்றுச்சுற்றி ஒரு தலைப்பு முன்புறமாகவும், மறு தலைப்புப் பின்புறமாகவும் இருக்கும் படி விசிறி மடிப்பு மடித்த மேல்வேட்டி அணிந்திருப்பார். கையில் வெள்ளிப் பூண் இடப்பெற்ற பிரம்பு. நீறிலங்கும் நெற்றி. புன்முறுவல் பூத்த முகம். முகத்தில் வலக்கண் அருகே ஒரு தழும்பு. நகைச்சுவை ஒழுகும் திருவாய். 'பழங்காலத்து நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டியார்களைப் போலவும், இக்காலத்து இளைஞர்களைப் போலவும் இல்லா மல், கிராப்பா—இல்லையா என்று காண்பார் முடிவுகட்ட முடியாத நிலை.' யான் அறிந்த பதினெட்டு ஆண்டுகளிலும் பண்டிதமணி இவ்வாறே காட்சி தந்தார்.

தமிழறிஞர் முதல் தயிர்க்காரி வரை

மகிபாலன்பட்டியிலும் சரி, அண்ணாமலை நகரிலும் சரி, வீட்டுக்குள்ளேயே பண்டிதமணி இருந்தாலும், பரந்த வெளி யுலகிலேயே அவர் சிந்தனை இருந்துவந்தது. உலகியல் நிகழ்ச்சிகளை அறிய வேண்டுமென்ற துடிதுடிப்பு அவருக்கு இருந்தது. நாள் தவறாமல் 'சுதேசமித்திரன்' இதழைப்

படித்து வந்தார். இதழில் வராத செய்திகள்—உள்ளூர் நிகழ்ச்சிகள், மகிபாலன்பட்டியில் வாழும் பலருடைய குடும்ப விவகாரங்கள், அண்ணுமலை நகரில் இருக்கும் ஆசிரியர், மாணவர் பற்றிய பலப்பல செய்திகள் ஆகிய இவற்றை அறிவதில் அவர் பேரார்வம் காட்டி வந்தார். சன்னலுக்கு அருகேயே அமர்ந்துகொள்வார். வீதியில் செல்வோரையெல்லாம் தமிழறிஞர் முதல் தயிர்க்காரிவரை யாவரையும் அழைத்து உரையாடுவார். பாமர மக்களோடு அளவளாவும் போது, இலக்கிய உலகை மறந்து, அவர்கள் மகிழும்வண்ணம் பேசுவார். கல்வி யறிவில்லாதவர்கள் புடை சூழ்ந்திருக்கும்போது, அவர்களிடமிருந்து பண்டிதமணி கொள்வது மிகுதியாகவும் கொடுப்பது குறைவாகவும் இருக்கும்; இவர்களோடு இடைவிடாது அளவளாவி மகிழும் புலவர்கள் சூழ்ந்திருக்குங்கால், பண்டிதமணி அவர்கள் கொடுப்பது மிகுதியாகவும் கொள்வது குறைவாகவுமே இருத்தல் இயல்பு.

உலகப் பேரறிஞர் பலர், உடல் அமைப்பின் குறைவால் தனிச் சிறப்புடையவர்களாக இருப்பது உலக இயல்பு. மில்டன் என்னும் ஆங்கிலப் பெரும் புலவர் இரு கண்களின் பார்வை இழந்தவர். இந்தியாவின் வைஸ்ராயாக இருந்த வேவல் பிரபு ஒரு கண் பார்வையும் முதுகெலும்பின் வன்மையும் இல்லாதவர். மலையாளக் கவிஞரான வள்ளத்தோல் செவியின் சுவை யுணரும் பேறு பெருதவர்; நாமக்கல் கவிஞரும் இப்படிப்பட்டவரே.

சுவையான நிகழ்ச்சிகள்

உடல் அமைப்பின் குறைவால், பண்டிதமணி அவர்கள் வாழ்வில் எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. இவை அவரது வரலாற்றின் சுவையான பகுதிகள். எனவே, இவற்றைக் குறிப்பிடாமலிருக்க இயலவில்லை.

எப்போதும் வகுப்பு அறைக் காட்சி

பண்டிதமணி நாற்காலியில் அமர்ந்த நிலையிலேயே இருப்பார். காண வருவோர், எதிரிலுள்ள நாற்காலிகளில் அமர்வர். இடையில் ஒரு மேசை இருக்கும். நூல்கள் திறந்த வண்ணம் எப்போதும் மேசைமீது இருப்பதுண்டு. பேராசிரியர் ஒருவர் மாணவர்க்குப் பாடஞ் சொல்லும் வகுப்பு அறையின் காட்சியை அவர்கள் இருக்கும் இடத்தில் காணலாம்.

வண்டிப் பயண நிகழ்ச்சி

சிறிது தொலைவிலுள்ள இடங்களுக்கும் பண்டிதமணி அவர்கள் மாட்டு வண்டியிலேயே செல்ல நேர்ந்தது. எனவே அண்ணுமலை நகரிலிருந்தபோது, அவரிடம் ஓர் ஒற்றைமாட்டு வண்டி இருந்தது. அதில் அவர் ஏறிக் கொண்டு நாள்தோறும் மாலைநேரத்தில் உலாவி வரச் செல்வார். ஒருநாள் நண்பர் ஒருவரையும் வண்டியில் உடனழைத்துச் சென்றுர். வண்டி போகும்போது, முன் பக்கமாக உட்கார்ந்துகொண்டு, ‘இப்படிப் போ, அப்படிப் போ’ என்றுகூறி, வண்டிக்காரனுக்கே வழி காட்டிக் கொண்டே சென்றுர். உடன் வந்தவரோடு ஒரு சிறிதும் பேசவில்லை. அதனுல், அந்த நண்பரின் மனம் புண்பட்டது. அப்போது பண்டிதமணி, “வண்டியில் பூட்டப்பெற்றிருக்கும் மாடு புதிது; வண்டிக்காரனும் புதிய ஆள்; அவன் மாட்டை ஓட்டுகிருன்; நான் அவனை ஓட்டுகிறேன். எனவே, என் கருத்தனைத்தும் அப்பக்கமே திரும்பி விட்டது” என்றுர்.

மனோவேகமும் ஊர்தியின் வேகமும்

ஒரு தடவை, ஒரு சொற்பொழிவுக்குப் பண்டிதமணி காலங்கடந்து சென்றுர்கள்; அவ்வமயம் “யான் இன்று

குறித்த காலங்கடந்து வந்தது பற்றி மன்னிக்கவேண்டு கிறேன். என் மனோவேகம் அதிகமாக இருந்தும், இரத வேகம் குறைவு பட்டமையின் தாமதித்து வர நேர்ந்தது'' என்று வண்டி மெல்ல நகர்ந்ததைக் குறிப்பிட்டார்கள்.

திருவாவடுதுறை மடத்தில்....

திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் தலைவராக இருந்த அம்பலவாண தேசிகர் அவர்களும் பண்டிதமணி அவர்களும் இனிய நண்பர்களாக இருந்தனர். முதல்முறை அவர்களைக் காண நேர்ந்தபோது, பண்டிதமணி அவர்கள் மகா சன்னி தானம் அவர்களுடைய பாதத்தில் விழுந்து வணங்கினுர்கள். அப்போது, அவர்களுடைய கைப்பிரம்பு வழுக்கியதால், பண்டிதமணி கீழே விழுந்துவிட்டார். மகாசன்னிதானம் உடனே எழுந்து வந்து பண்டிதமணியைத் தாங்கினுர். அப்போது பண்டிதமணி, ''பக்தர்களாகிய நாங்கள் தவறு வதும் சன்னிதானங்களும் தாங்குவதும் இயல்புதானே'' என்று சிலேடை நயத்தோடு குறிப்பிட்டனர். இனி, ஆதீனத்திற்கு வரும்போது, கீழே விழுந்து வணங்க வேண்டாமென்று மகா சன்னிதானம் பண்டிதமணியைக் கேட்டுக் கொண்டாராம்.

'படி அளப்பவன்'

திருச்சிராப்பள்ளியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய நாவலர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்கள் ஒருமுறை பண்டிதமணி அவர்களைத் திருச்சிக்கு மேற்கே மூன்ருவது மைலிலுள்ள திருக்கற்குடிக் கோவிலுக்கு அழைத்துச் சென்ருராம். அப்போது கோவிலில் ஒவ்வோர் இடத்திலும் பண்டிதமணியை வழிகூட்டி அழைத்துச் சென்றமையால் இடையிடையே 'படி இல்லை' என்று சொல்லிக்கொண்டே

வந்தார்களாம். அப்போது, பண்டிதமணி, ''இறைவன் சன்னிதிக்கு வந்து படி இல்லை என்று சொல்லாதீர்கள்; இறைவன்தானே எல்லோருக்கும் படி அளப்பவன்'' என்று கூறினார்களாம்.

தலைவருக்கும் தலைவர்

பண்டிதமணி அவர்கள் தலைமை தாங்காமல், சொற்பொழிவாளராக மட்டும் கலந்துகொண்ட கூட்டங்களிலும் ஏனைய சொற்பொழிவாளர்கள் யாவரும் தரையில் உட்கார்ந்திருக்க, இவர்கள் மட்டும் தலைவருக்கு அருகே நாற்காலியில் இருந்து வந்தார்கள். ஆகையால் விழாத்தலைவர்களும் மெய்ம்மறந்து இவர்களையே 'தலைவர்' என்று குறிப்பிடுவது வழக்கமாக இருந்தது.

யானே கம்பன்

'கம்பர் யார்?' என்ற கிளர்ச்சி தமிழகத்தில் நடைபெற்றபோது, ''கம்பை உடையவன் கம்பன்: அவ்வகையில் பார்க்கும்போது யானே கம்பன்'' என்று பண்டிதமணி வேடிக்கையாகச் சொன்னார்கள்.

மேன்மாடி வேண்டாம்

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் பாடத்திட்டக் குழுவுக்குப் பண்டிதமணி தலைவராக நியமிக்கப் பெற்றார். அக்குழுவின் கூட்டம் வழக்கம்போல் கடற்கரையிலுள்ள பல்கலைக்கழக மாளிகையில் மேன்மாடியில் நிகழுமென்று அறிவிக்கப் பெற்றிருந்தது. சிலகாலம் கவர்னராக இருந்த, சர், மகமது உஸ்மான் அப்போது துணைவேந்தராக இருந்தார்கள். அவரது இல்லத்திற்குச் சென்று பண்டிதமணி கூட்ட அறிக்கையைக் காண்பித்தார்கள். உடனே, அவர், ''பண்டிதமணி அவர்கள் தலைவராகவோ உறுப்பின

ராகவோ கலந்துகொள்ளும் எல்லாக் கூட்டங்களும் கீழ் இடங்களிலேயே நிகழவேண்டும்'' என்று ஆணை பிறப் பித்தார்.

வருக! வருக!... தருக தருக!

பண்டிதமணியிடம் பெருமதிப்புடைய ஒரு செல்வர் தம் வீட்டுக்கு அவரை அழைத்தார். மோட்டார் தம் வீட்டு வாயிலில் நின்றதும், அச்செல்வர் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து, விரைந்துசென்று, மோட்டார்க் கதவைத் திறந்தார்; ஊன்று கோல் முதலிய பொருள்களைத் தாமே வேகமாக வீட்டுக்குள் கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டு வந்து, பண்டிதமணியை, ''வருக, வருக'' என அன்பொழுக அழைத்தார். சிறிதும் பதறாமல், பண்டிதமணி, ''அந்த ஊன்று கோலைத் தருக; இன்றேல் என்னால் அங்கு வர இயலாது'' என்றார்.

பணிவிடை செய்த பழுத்த புலவர்

பண்டிதமணி அவர்களின் அறிவை வியந்து, அவரு டைய அரிய நட்பைப் பெற விரும்பியவர் பலர். அவ் அறி ஞர்கள், அவர்களது உடற்குறையைக் கண்டு உள்ளம் உருகிப் பணிபுரிவார்கள். ஒருகால், பண்டிதமணி அவர்கள் சிகிச்சை செய்துகொள்ள, பொன்னமராவதி மருத்துவ நிலையத்திற்குச் சென்றிருந்தார்கள். அப்போது டாக்டர் வெளியே போயிருந்தார். பணியாள் போலக் காட்சிதந்து, சட்டையின்றியும் குடுமியோடும் ஒருவர் மருத்துவ நிலை யத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார். பண்டிதமணி, அவரைப் பார்த்து, ''ஐயா, கொஞ்சம் தண்ணீர் கொண்டுவர முடி யுமா?'' என்றார். அவர், உடனே சென்று, தண்ணீர் கொண்டுவந்து பணிவுடன் கொடுத்தார். பிறகு, அவரை நோக்கி, 'இட்டிலி கொண்டு வருக' என்றார் பண்டிதமணி.

அவர் உடனே சென்று இட்டிலியும் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். இந்நிலையில் டாக்டர் வேணுகோபால் நாயுடு அவர்கள் மருத்துவ நிலையத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்; "யான் அறிமுகப்படுத்தி வைக்கு முன்னரே பெரும் புலவர்களாகிய நீங்கள் இருவரும் ஒருவரை யொருவர் தெரிந்துகொண்டு விட்டீர்களே!" என்று அவர் சொன்ன பிறகே, தமக்குப் பரிவுடன் பணிவிடை செய்த அந்த அடக்கமான அன்பர் தான், சோழவந்தானூர் மகாவித்துவான் அரசஞ் சண்முகனார் என்பதைப் பண்டிதமணி அவர்கள் அறிந்து கொண்டார்கள், அன்று தொடங்கி, இருவரும் மிக நெருங்கிய நண்பராயினர். பண்டிதமணி அவர்களின் புலமைக்கு இந்த நட்பு உறுதுணையாக இருந்ததை அடுத்த கட்டுரையில் விளக்கமாகக் கூறுவோம்.

2. கல்வியறிவும் புலவர்கள் தொடர்பும்

'கண்டது கற்கப் பண்டிதனுவான்' என்று ஒரு பழமொழி வழங்கிவருகிறது. இதற்கு மாருக விளங்கியவர் பண்டிதமணி. இவர் கண்டவற்றை யெல்லாம் படியாமல், ஒரு சில சிறந்த நூல்களை மட்டுமே ஊன்றிப் படித்துப் புலமை அடைந்தவர். சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெரியபுராணம், திருவாசகம், அகநானூறு, புறநானூறு, கம்பராமாயணம், திருக்குறள் (பரிமேலழகர் உரை) என்னும் குறிப்பிட்ட நூல்களையே இவர் பயின்ருர்.

அரசஞ் சண்முகனர்

சோழவந்தானூர் மகாவித்துவான் அரசஞ் சண்முகனர் பேரறிஞராகவும், பெரும்புலவராகவும் அக்காலத்தில் திகழ்ந் தார். இலக்கியப் பயிற்சியில் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரு மில்லை என்று சொல்லும்படி அவர் சிறப்படைந்திருந்தார். இலக்கணக்கடல் என்று அவரை அறிஞர் பாராட்டினர். இலக்கியங்களைப் பிறர் உதவியின்றிப் பண்டிதமணி தாமே

படித்துணர்ந்த போதிலும், அவர் சேனாவரையம், தொல் காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூல்களை அரசஞ் சண்முக னாரிடமே பாடங் கேட்டார். சண்முகனார் சொல்லிக் கொடுத்ததைவிட, பண்டிதமணி தாமே ஆராய்ந்து கேட்ட வினாக்களுக்கு விடையும், ஐயங்களுக்குத் தெளிவுரையும் கூறியதே பெரும் பகுதி எனலாம். சண்முகனாரைப் பண்டித மணி தம் ஆசிரியராகவே கருதினார்; ஆனால், சண்முகனார் பண்டிதமணியைத் தம் நண்பராகவே மதித்தார். கதிரேச னாருடைய இயற்கையறிவும் திறனும் அவரைப் பெரிதும் வியப்படையச் செய்தன. சண்முகனார் பல நாட்கள் மகி பாலன் பட்டியிலேயே தங்கி இலக்கண இலக்கியக் கடலில் தாமும் மூழ்கி, பண்டிதமணி அவர்களையும் மூழ்குவித்தார். அந்நாட்களில் பண்டிதமணியின் அருமைத் தாயார் சிவப்பி ஆச்சி அவர்கள் சண்முகனாரைத் தம் பிள்ளைகளில் ஒருவ ராகவே கொண்டு அவரை அன்புடன் உபசரித்து வந் தார்கள்.

1906-இல் அரசஞ் சண்முகனார் பண்டிதமணி அவர் களுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார்கள். அக் கடிதத்தின் மேற்கூட்டில் பண்டிதமணியை, 'மஹா வித்துவான்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அக் கடிதம், எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், தமிழ் நாட்டில் செல்வக் குடும்பத்தில் பிறந்த பெரும் புலவர்கள்கூட வறுமையால் வாடிய காட்சியினை நம் கண்முன்னே நிறுத்துகின்றது. பண்டிதமணி அவர்கள் பால் சண்முகனார்க்கு இருந்த நம்பிக்கையும் அன்பும் அதனால் தெரியவருகின்றன; சண்முகனாரின் புலமை வளமும் கற்பனைத் திறமும் புலனாகின்றன. எனவே, அதன் படியைத் தருவோம்:

18—12—06

சோழவந்தான்

அன்புருவாய நண்பரவர்கள் சமுகத்துக்கு

வந்தனம். உபயகுசலோபரி.

தங்களைவிட்டு நீங்கி இவ்விடம் வந்தபின் கார்த்திகை 15௳ வரை சில காரணத்தால் திண்டுக்கல் முதலாய சிலவிடத்துக் கடிதப் போக்குவரத்தின்றியும் பிறரறியாதும் வசிக்க நேர்ந்தது. அதனுல் தங்களுக்கும் ஏனையோருக்கும் கடிதமெழுதுதல் தடையுற்றது.

கனம் டிரசரரவர்கள் மூன்று கடிதம் எழுதியும் என் கைக்கெட்டாது பின் இவ்வூர்ப் போஸ்டு மாஸ்டரவர்களால் கேள்வியுற்றுச் சென்ற வாரம் கடிதம் எழுதினேன். இன்று அவர்கள் கடிதம் நேரிலும் பார்க்கப்பெற்றேன்.

அவர்கள் கட்டளைப்படி டிசம்பர்மீ 21௳ வெள்ளி இவணின்று பிரயாணம் மேலூர் மார்க்கம் வருவேன். வந்தால் ஞாயிறு அல்லது திங்கள் மகிபாலன் பட்டியில் தங்களைக் கண்டபின் யாமிருவேமும் கனம் டிரசரரவர்கள் பாற்செல்ல உத்தேசம். தாங்கள் ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய் மாலை வரை ஊரிலிருக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்.

இனி என் வரலாறு சிறிது கூறுவல்.

சுயோதனனென்னுங் கடனுல் ஊக்கமெனு நாடிழந்து, சஞ்சலமென்னுங் காட்டில் மதியென்னும் பாஞ்சாலியொடு பொறியென்னும் பஞ்சவர் கூட்டமாகிய யான் அலைந்து திரிந்தமை தாங்களும் அறிந்ததொன்றே.

இவ்வாறு நிகழ்காலைத் தங்களைப் பிரிந்து இங்குற்ற பின் ஐப்பசி முதற் கரந்துறையு நேரந் திண்டுக்கல் லென்னும் விராட நகரத்து ஒரு மகமதியக் கனவா னிடந் தங்கி அக்கனவானுக்கு ஏக்கர் 5½ உள்ள நஞ்செயை ரூ. 3058க்குக் கிரயஞ் செய்து, வேறு சில நஞ்செயை ரூ. 2000க்கு ஒத்திவைத்தும் பத்திரம் எழுதிக் கரந்துறை விடுத்து வெளிப்பட்டுப் பின் கார்த் திகை முதல் தேதி முதல் 15உ வரை உத்தியோக பருவமு நடத்தினேன். இப்போது 18 நாட் போரு முடிந்தது. சுயோதனனும் துடை முறிந்து வீழ்ந்தான். இன்னும் உயிர் போகவில்லை. சீக்கிரம் போம். (ரூ. 5,000 வரை கடன் தீர்த்தும் இன்னும் ரூ. 800 இருத்தலால் இவ்வாறு உருவகப்படுத்தினேன்) போய பின், நூலாராய்ச்சி என்னு முடிசூட்டும் நடக்கும். நடந் தால் ஊக்க நாடாட்சியால் தொல்காப்பியப் பயிர் தழைத் தோங்கலு முண்மையே. பிற நேரில்,

அன்பன்,

அ. சண்முகன்.

சண்முகனுர் அவர்களுக்குப் பண்டிதமணி அவர்கள் தாமும் பெரும் பொருள் வழங்கி, இலங்கையில் அவருக்குப் பொருளுதவி சேகரிக்கவும் துணையாக இருந்தார்கள். மேலைச்சிவபுரி வ. பழ. சா. குடும்பத்தாரும், முறையூர் சண்முகம் செட்டியார் என்னும் பெருஞ் செல்வரும் பணடித மணியின் வேண்டுகோளுக் கிணங்கிச் சண்முகனுருக்கு ஆதரவளித்து வந்தார்கள். சண்முகனுர் அவர்கள்,

'கல்விதனம் மிக்க கதிரேசனும் வணிகன்
வல்விதன மெற்கொழித்தான் வள்ளுவரே'

எனக் கூறியிருப்பதிலிருந்து, பண்டிதமணி, புலவராக மட்டு மன்றிப் புலவர்க்குப் புரவலராகவும் திகழ்ந்தார் என்பது தெரியவருகிறது.

மு. ரா. க. கவிராயர்

அரசஞ் சண்முகனுர் வாயிலாகப் பண்டிதமணி அவர்களுக்குப் புதிய நண்பர் ஒருவர் அறிமுகமானுர். மதுரை வித்தியாபானு அச்சகத்தின் உரிமையாளரும், குமண சரித்திரம் முதலிய பல சிறந்த நூல்களின் ஆசிரியருமான மு. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயர் அவர்களே இந்நண்பர் ஆவார். இந் நட்பின் பயனுக வித்தியாபானு இதழுக்குப் பண்டிதமணி விஷயதானம் செய்யத் தொடங்கினர்.

வெள்ளக்கால் சுப்பிரமணிய முதலியார்

மதுரைக்குச் செல்லும் போதெல்லாம் பண்டிதமணி அவர்கள் மு. ரா, கந்தசாமிக் கவிராயர் அவர்களைச் சந்தித்து அளவளாவுவார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் ஒருமுறை சென்றிருந்தபோது, இராவ்சாகிபு, முதுபெரும் புலவர். தமிழ்ப் பெருங்கவி, வெள்ளக்கால் வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்களும் அங்கு வந்திருந்தார்கள். அப்பொது இவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் அறிந்து கொள்ளும்படி, கவிராயர் அவர்களால் அறிமுகம் செய்து வைக்கப் பெற்றுர்கள். திரு. வெ. ப சு. அவர்களின் 'அகலிகை வெண்பா' வில் பல பாடல்களைப் பண்டிதமணி படித்துப் பார்த்து இன்புற்றுர்கள்.

ஐப்பசி மாதந்தோறும் இராமாயண ஏடுபடித்தலை நலம் தரும் கடமையாகக் கருதிவரும் குடும்பங்கள் செட்டி நாட்டில் உண்டு. ஏடு படிக்கத் தெரிந்தவர் ஒரு சிலரே. அவர்களும் பெரும்பாலும் தவருகவே படித்து வந்தனர்.

தவறான செய்திகள் மக்களிடையே பரவுதலைத் தடுக்க வேண்டுமென்று பண்டிதமணி அவர்கள் அக்காலத்திலேயே விரும்பினார்கள். இராமாயணக் கதையையும் கம்பன் காவியச் சுவையையும் மக்கள் பிழையின்றி உணர்ந்து கொள்ளும் நிலையில், வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்களின் கம்பராமாயண சாரப் பதிப்பினை வாங்கவும், ஓரளவு நூல் நயங்களைச் செட்டிநாட்டிலுள்ள மக்கள் உணர்ந்து மகிழவும் பண்டிதமணி ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

பீம கவி

பீமகவி என்பார் செட்டி நாட்டில் மதிக்கத்தக்க ஒரு புலவராக விளங்கி வந்தார். பண்டிதமணியும் அவர்களும் நெருங்கிய நண்பர்களாக இருந்தனர். பல நிகழ்ச்சிகளிலும் இலக்கிய முயற்சிகளிலும் இருவரும் ஒருங்கே ஈடுபட்டிருந்தனர். இடையே கருத்து வேறுபாடு தோன்றிற்று. பீமகவி தம்மைக் குறைகூறியதாகப் பண்டிதமணியிடம் சிலர் தெரிவித்தனர். ஆகையால பீமகவியின் சொற்பொழிவு ஒன்றில் காணப்பெற்ற குறைகளையெல்லாம் தொகுத்து, வித்தியா பானுவில் பண்டிதமணி விரிவாக எழுதினார். இதைப் படித்து வெகுண்ட பீமகவி பண்டிதமணியின்மீது மானநட்ட வழக்குத் தொடுத்தார்.

சோமசுந்தர பாரதியார் தொடர்பு

வழக்கில் எதிர்த்துப் பேச ஆங்கிலமும் தமிழும் அறிந்த ஒரு வழக்கறிஞரைப் பண்டிதமணி தேடினார். அப்போது (டாக்டர்) சோமசுந்தர பாரதியார் என்னும் வழக்கறிஞரைத் தம் கட்சியை எடுத்துரைக்க இவர் ஏற்பாடு செய்து கொண்டார். பாரதியார்க்கும் பண்டிதமணியார்க்கும் அன்று தொடங்கிய நட்பு நாற்பது ஆண்டுக்காலம்-பண்டித

மணியின் இறுதி நாள்வரை-நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்தது. 1941-இல் பண்டிதமணி அவர்களுடைய மணிவிழாவில் பாரதியார் கூறிய பின்வரும் சொற்கள் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கவை: "என் நெடு வாழ்க்கையில் முதலில் ஆங்கிலமின்றித் தமிழில் பேசி அறியாத என்னைத் தாய்மொழியில் தமிழர் கூட்டத்தில் பேசவைத்து, அத்துறையில் ஊக்கித் தமக்கு இனியர் குழுவில் என்னையும் சேர்த்து அன்புகாட்டி, பண்டிதமணி அவர்கள் அறிஞருலகில் எனக்கும் இடம் தந்தார்கள்."

மறைமலையடிகளுடன் சந்திப்பு

அரசஞ் சண்முகனார் அவர்களிடமிருந்து ஓர் அறிமுகக் கடிதம் பெற்று, 1906-இல் பண்டிதமணி அவர்கள் நாகைப் பட்டினம் சென்று, திரு வேதாசலம் பிள்ளை அவர்களைச் (மறைமலையடிகள்) சந்தித்து, அன்னாருடைய நட்பையும் பெற்றார்கள். அந்நட்பும் வளர்மதியென வளர்ந்தது. நாகை வேதாசலம் பிள்ளை அவர்கள் தாம் எழுதிய முதற் கடிதத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்;

> "தங்களை நேரில் அளவளாவப் பெற்றக்கால், தங்கள் அரும் பெருங் குணமாட்சியும் சிவபத்திப் பெருந்திறமும், செந்தமிழ்ப் புலமையும் என்னுள்ளத்தில் மிகப்பதிந்து மகிழ்வுறுத்தின தங்களை நண்பராகப் பெற்ற எனது புண்ணியத்தினையே மிக வியந்து நமது நட்பின் கெழுதகைமை எழுமை எழு பிறப்பும் செழிப்புறுகவெனத் திருவருளை வேண்டி வழுத்துகின்றேன்."

சமாஜத்தில் முதல் பொழிவு

அன்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, சில மாதங்களில் பண்டிதமணி மீண்டும் நாகைப் பட்டினத்திற்குச்

சென்றார். அப்போது அங்கு நடைபெற்ற சைவசித்தாந்த மகாசமாஜக் கூட்டத்தில் ஜெ. எம். நல்லசாமிப் பிள்ளை அவர்கள் தலைமையில் முதன் முதலாகப் பிரசங்கம் செய்தார்.

ஞானியார் அடிகள்

அக்காலத்தில் தலைசிறந்த சொற்பொழிவாளராக விளங்கி, தமிழ்நாடெங்கும் பேரறிஞர் எனப் பெரும்புகழ் படைத்திருந்த திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஞானியார் அடிகளை, நாகை வேதாசலம் பிள்ளை அவர்கள் வாயிலாகப் பண்டிதமணி சந்தித்தார்கள். பண்டிதமணியின் செந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியப் பயிற்சி ஞானியார் அடிகளைப் பெரிதும் கவர்ந்தது.

இவ்வாறு ஏற்பட்ட நட்பின் விளைவாக, ஞானியார் அடிகளின் சொற்பொழிவுகள் பலவற்றை அடுத்த ஈராண்டுகளில் பண்டிதமணி அவர்கள் அடிக்கடி கேட்டு இன்புற்றார்கள். சிறந்த முறையில் சொற்பொழிவாற்றுவது ஆங்கில மொழியில்தான் இயலுமென்று பண்டிதமணி கருதியிருந்த எண்ணம் மாறியது. சொல் இனிமையும் கருத்தழகும் நிறைந்த பேச்சுக்களைத் தமிழ் மொழியிலும் பேச இயலுமென்பதை ஞானியார் அடிகளின் தலைசிறந்த சொற்பொழிவுகள் பண்டிதமணியார்க்கு உணர்த்தின. தாமும், உள்ளத்தே தோன்றிய எண்ணங்களைக் கோவையாக எடுத்துரைக்கும் பேச்சுத்திறனைப் பெற வேண்டுமென்று பண்டிதமணி கருதினார்.

குறிப்புக்களும் மேற்கோள்களும்

சொற்பொழிவுக்கு உரிய குறிப்புக்களை ஞானியார் அடிகள் ஒழுங்குபடுத்தி அமைத்து எழுதிவைத்திருந்ததை அறிந்த பண்டிதமணி அவர்கள், தாமும் இளமைக் காலத்தில் தம்முடைய சொற்பொழிவுக்கேற்ற குறிப்புக்களையும்

மேற்கோள்களையும் ஒரு புத்தகத்தில் எழுதி வைத்துக் கொண்டு, ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் அவற்றை வரையறைப் படுத்தியே பேசுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஐயரவர்களுடன் சந்திப்பு

ஞானியார் அடிகளைச் சந்தித்துவிட்டு, திருப் பாதிரிப்புலியூரிலிருந்து திரும்பும் வழியில், கும்பகோணத்தில் தங்கி, 'காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்' வே. சாமிநாத ஐயர் (பிற்காலத்தில் மகாமகோபாத்தியாயர் டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர்) அவர்களைப் பண்டிதமணி சந்தித்தார்கள். இருவர்க்கும் 1903முதலே கடிதத் தொடர்பு இருந்தது. பண்டித மணியின் செய்யுள் இயற்றும் வன்மையை அறிந்து. ஐயரவர்கள் தாம் எழுதிய முதற்கடிதத்திலேயே பெரிதும் பாராட்டியிருந்தார்கள். முதற்சந்திப்பிலும், பின்னர் ஒவ் வொரு முறையும் சந்தித்தபோதும் இருவரும் இலக்கிய அறிவைப் பறிமாறிக் கொண்டனர்.

உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்களுக்கும் பண்டிதமணி அவர்களுக்கும் இருந்து வந்த நெருங்கிய நட்பைப் பற்றி இந்நூலின் பல இடங்களில் பின்னர்க் கூறுவோம். ஐயரவர்கள் பண்டிதமணி அவர்களுடன் 'சாவகாசமாகச் சல்லாபம் செய்வதைப்' பெரிதும் விரும்பினார்கள் என்றால், ஏனைய புலவர்கள் பண்டிதமணியுடன் உரையாடுவதை ஒரு பொழுது போக்காக விரும்பியதில் வியப்பென்ன?

பண்டிதமணி அவர்களோடு உரையாடும் வாய்ப்பைப் பெறாத போது அவர்களுடன் கடிதத் தொடர்பு வைத்துக் கொள்வதைப் புலவர்கள் ஒரு பரிசிலாகக் கருதினர். சில காலம் பண்டிதமணி அவர்களிடமிருந்து கடிதம் வராமல் அல்லற்பட்ட மறைமலை அடிகளார் அதன் காரணத்தை வினவிப் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்கள்;

நீங்கள் பழமை தொட்டு எனக்கு நண்பராக இருத்தலால், எனக்காவது என்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்காவது உங்களிடத்தில் துவேஷம் வருவதற்குச் சிறிதும் காரணமே இல்லை. உங்களிடத்தில் அன்பு பாராட்டி வருவதல்லாமல், உங்களை யாம் சிறிதும் தூஷித்ததில்லை. அங்ஙனமிருக்க, உங்களை யானும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களும் தூஷித்ததாக நினைந்து நீங்கள் வருந்துவது கண்டு யான் பெரிதும் வருந்துகின்றேன். இனி நீங்கள் அங்ஙனம் வருந்தாது பழமை போல் நட்புரிமை பாராட்டிக் கடிதம் எழுதும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அன்புள்ள,

வேதாசலம்,

18—8—1914.

படிக்கும் பழக்கம்

சென்ற இடங்களிலெல்லாம் பண்டிதமணி புதிய நூல்களையும் புதிய இதழ்களையும் விலைக்கு வாங்கி வந்தார். சிலரைப் போல் இவர் நூல்களை வாங்கிப் பெருமைக்காக அவற்றை அடுக்கி வைத்துக் கொள்ளவில்லை. படிக்கப் படிக்க, புது நூல்களை வாங்குவது இவருடைய வழக்கம். இவருடைய நூல் நிலையத்தில் அப்போது ஏறத்தாழ 1,500 நூல்கள் இருந்தன. பிற்காலத்தில் இவர்க்குக் கிடைத்த நூல்கள் யாவும் அன்பளிப்பாக வழங்கப் பெற்றவையே.

சைவ சித்தாந்தத்தில் ஈடுபாடு

நாகையில் முதற் சொற்பொழிவு ஆற்றிய பின்னர், இளைஞர் கதிரேசனார் செட்டிநாட்டிலும் பல இடங்களில்

சொற்பொழிவு செய்தார். இலக்கண இலக்கியப் புலமை மிக்க இவருடைய பேச்சைக் கேட்டுக் காரைக்குடி சொக்கலிங்க ஐயா பெரிதும் மகிழ்ந்தார். சொக்கலிங்க ஐயா சைவ சித்தாந்த அறிஞராக விளங்கிச் சைவ உலகின் தனிப் பெரும் மதிப்பிற்குரியவராக வாழ்ந்து வந்தார். புலமைத்துறை மட்டும் பயன்தராதென்றும் சமயத்துறையிலும் ஈடுபாடு இருக்க வேண்டுமென்றும் சொக்கலிங்க ஐயா கதிரேசனரிடம் கூறினர்கள். திருமுறை களிலும் சைவசித்தாந்த நூல்களிலும் நிரம்பிய பயிற்சி பெறுதல் இன்றியமையாதது என்பதைக் கதிரேசனருக்குச் சொக்கலிங்க ஐயா அறிவுறுத்தினர்கள். கதிரேசனரும் ஈராண்டுகள் அவரை அணுகிச் சைவசித்தாந்த நூல்களைத் தெளிவாக அறிந்துகொண்டார்.

தல யாத்திரை

தம் அருமை மகன் சான்ருேன் என அறிவுடைய நன் மக்களால் பாராட்டப்பெற்ற தறிந்த கதிரேசனரின் தாயார் ஈன்றபொழுதினும் பெரிதும் மகிழ்ந்தார்கள்; எனினும் அவன் உடற்குறை நீங்கிப் பலவகைப் பேறுகளைப் பெறு வதற்குச் சிவபெருமானுடைய திருவருளைப்பெற இராமேசு வரத்திற்குத் தல யாத்திரை செல்ல விரும்பினர். மூத்த மகனுன இவர்க்குத் திருமணம் ஆகாமையும், அதனுல் தம்பிமார்களின் திருமணம் தடைப் பட்டிருந்தமையும் சிவப்பி ஆச்சியாருக்குக் கவலைதந்தன. கவலை தீர்த்தருளும் படி இறைவனை வேண்டித் தல யாத்திரையை ஆச்சி யவர்கள் மேற்கொண்டார்கள். கதிரேசனரும் இராமேசு வரத்திற்குச் சென்ருர்.

இலக்கிய யாத்திரை

தாயாருடன் தல யாத்திரையாகச் சென்றிருந்த போதும் இவ் வழிச்செலவைக் கதிரேசனர் இலக்கிய

யாத்திரையாகவே மாற்றிக்கொண்டார். ஆரியக் கூத்தாடினாலும் காரியத்திலேயே கண்ணாயிருப்பவர் அல்லவா நம் கதிரேசனார்?

பாண்டித்துரைத் தேவர் அறிமுகம்

இராமநாதபுரத்தில் மகா வித்துவான் ரா. இராகவ ஐயங்கார் அவர்களைப் பண்டிதமணி சந்தித்தார்கள். இருவரும் விரிவாக உரையாடினர். ஐயங்கார் அவர்கள் பண்டிதமணியைச் சீவக சிந்தாமணியில் சில கேள்விகள் கேட்டனர். அவைகளுக்கு அவர் சிறந்த முறையில் விடை கூறியதைக் கேட்டு மகிழ்ந்து, இராகவ ஐயங்கார் பண்டிதமணியைப் பாண்டித்துரைத் தேவர்க்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தார். பாண்டித்துரை அவர்கள் மதுரையில் ஒரு தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவ விரும்பிய காலம் அது. பண்டிதமணியின் புலமையை உணர்ந்த பாண்டித்துரை, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தை நடத்தும் புலவர்களில் ஒருவராகப் பண்டிதமணியையும் சேர்த்துக்கொண்டார்.

வடமொழியில் ஆர்வம்

இலக்கியச்சுவை நலங்களில் திளைத்து மகிழ்தலையே பொழுதுபோக்காகக் கொண்டிருந்த பண்டிதமணி, வடமொழிக் காவிய நலங்களையும் அறிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று விரும்பினார்; வடமொழியில் காளிதாசர் போன்ற பெரும் புலவர்களால் இயற்றப் பெற்ற இலக்கியங்களைப் படித்து மகிழ எண்ணினார். வடமொழி அறிவு ஓர் இனத்தார்க்கே உரியது என்று எண்ணியிருந்த காலத்தில் வடமொழியைப் பயின்று, அம்மொழியில் உள்ள ஆகம நூல்களையும் வியாகரணத்தையும் படிக்க விழைந்தார்; ஆதலால் வடமொழியில் வல்லுநராக விளங்கிய தருவை

நாராயண சாஸ்திரியார் என்பவரை ஆசிரியராகக்கொண்டு ஐந்தாண்டுகள் வடமொழி பயின்றார், மாதம் எட்டு ரூபாய் வீதம் அவருக்குச் சம்பளம் கொடுத்து வந்தார்,

பிறமொழிப் பயிற்சியின் பயன்

வடமொழி அறிவால் இருமொழிகளுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைப் பண்டிதமணி நன்றாக உணர்ந்தார். ஒரு மொழியில் நிரம்பிய புலமை அடைய வேண்டுமானால் பிறிதொரு மொழிப் பயிற்சி வேண்டுமென்று அவர் பலகால் கூறியதுண்டு. புதுவை இளைஞர் கழகத் தலைவரான ரா. ஆளவந்தார் என்பார் இயற்றிய பிரெஞ்சு இலக்கியம் என்னும் நூலுக்குப் பண்டிதமணி பின்வருமாறு முன்னுரை எழுதியுள்ளார்:

> "வேற்று நாட்டு மொழிகளில் உள்ள இலக்கியச் சிறப்பு எங்ஙனம் மதிக்கப்பட்ட தென்பதும், நம் நாட்டு மொழியில் உள்ள இலக்கியங்கள் எங்ஙனம் போற்றப்பட வேண்டு மென்பதும் பிறமொழிப் பயிற்சியாலேயே இயலும்,"

மொழிபெயர்ப்புச் சிறப்பு

பிறமொழிப் பயிற்சியின் பயனைப் பெறுவதில் பண்டிதமணி அவர்கள் சிவஞான முனிவரின் ஆய்வு முறைகளைப் பின்பற்றினார்கள். வடமொழியில் நிரம்பிய புலமை பெற்றிருந்தும் கூட, மறந்தும் அந்த மொழி நடையைக் கலவாமல், தூய தமிழில் எழுதியது சிவஞான சுவாமிகளின் தனிச் சிறப்பாகும். இந்த முறையையே பண்டிதமணியவர்களும் கையாண்டது அவர்களுடைய மொழி பெயர்ப்பு நூல்களால் தெரியவரும்.

கல்விக்குப் பரிசில்

புறவாழ்க்கைச் சூழ்நிலைகளால் இலக்கியத்தில் முற்றிலும் பண்டிதமணி அவர்கள் ஈடுபட்டிருந்தது மேற்கூறியவற்றால் தெளிவாகும். இக்காலத்தில் பலரைப்போல், பட்டம் பதவி பெறவோ, பொருளீட்டவோ அவர்கள் கல்வி பயிலவில்லை. எனினும் பட்டமும் பதவியும் பொருளும் வலிய அவர்களை வந்து அடைந்தன. அவர்களே ஒருமுறை கூறியது இங்கே குறிப்பிடத் தக்கது. "ஓரளவு யான் கற்ற கல்வி பொருள் நோக்கம் பற்றியதன்று. வாழ்க்கையில் இன்பம் எய்துதல் குறித்ததேயாம். அக் கல்விக்குப் பரிசிலாக என்னை அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியனாக வைத்துச் சிறப்பித்த நன்றியை என்றும் மறவேன்."

மணிவாசகச் சங்கம்

பண்டிதமணி அவர்கள் பலவான்குடியில் மணிவாசக சங்கம் தோற்றுவித்து, அதைச் சிறப்பாக நடத்திவந்தார்கள். சிவநேசர் திருக்கூட்டத்தின் முதல் தலைவராக இருந்தும் சிவம் பெருக்கினார்கள். இலக்கியத்திலும் சைவத்திலும் பணியாற்றிய கதிரேசனார் இந்த எல்லைக் கோடுகளுடன் நின்றுவிடவில்லை; உலகியல் நிகழ்ச்சிகளைச் சுதேசமித்திரன் வாயிலாகக் கூர்ந்து கவனித்து வந்தார்கள்.

நாட்டுப் பற்று

1910-இல் சுதேசமித்திரன் ஆசிரியர் ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள் சுதேசி நிதி சேர்த்தபோது, கதிரேசனார் செட்டி நாட்டில் அந்த நிதிக்குப் பணம் திரட்டினார். "இத்தகைய தேச நன்மையைக் கருதிப் புரியும் உதவியே எல்லா அறத்தினும் சிறந்ததாகும், இவ்வறச் செயலில் முற்படாதவர்

செல்வம் ஒரு சிறிதும் பயன் படாது" என்று பண்டிதமணி அவர்கள் பல இடங்களில் சொற்பொழிவாற்றினர்கள். இந் நிகழ்ச்சியிலிருந்து இவருடைய நாட்டுப்பற்று நன்கு புலனுகும்.

பிற்காலத்தில் அரசியலார் மகா மகோபாத்தியாயப் பட்டம் ஓர் இனத்தவர்க்கே உரியது என்ற கருத்தால் அதற்குப் பதிலாகப் பண்டிதமணிக்கு ராவ் பகதூர் என்ற பட்டத்தை வழங்க விரும்பியபோது, பண்டிதமணி அதனை ஏற்க மறுத்ததும் இங்கே குறிப்பிடத் தக்கது.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து உறுப்பினராக இருந்து, அதன் நிகழ்ச்சிகளில் பண்டிதமணி பெரும் பங்கு கொண்டார். உடல் நிலையையும் போக்குவரத்து வசதியின் மையையும் ஒரு சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் ஒவ்வொரு கூட்டத்திற்கும் மதுரைக்குச் சென்று வந்தார் தாம் வாழும் பகுதியிலும் தமிழ் வளர்த்தற்கு ஒரு கிளை வேண்டு மென்று கருதிச் சன்மார்க்க சபையைத் தொடங்கினர். அச்சபையை, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத் தேர்வுக்குச் செல் லும் மாணவர்க்கு ஒரு பயிற்சி நிலையமாக அமைத் தார். இச்சபையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் வரலாறும் பண்டிதமணியின் பெரும் புகழின் தோற்றமும் வளர்ச்சி யும் வரலாறுமாகும். எனவே இச்சபையைப் பற்றி அடுத்த கட்டுரையில் விரிவாகக் கூறுவோம்.

திருமணம்

பண்டித மணியார்க்குத் திருமணம் நடைபெற்ற வர லாற்றைக் கூறி இக்கட்டுரையை முடிப்போம்.

அக்காலத்து நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் குடும்பங்களில் 12 அல்லது 13 வயதில் திருமணம் நடைபெறுவது வழக்கம். உடற்குறையால் பண்டிதமணிக்கு உரிய காலத்தில் திருமணம் நடைபெறவில்லை. அதனால் தம்பிமார்களுக்கும் உரியகாலத்தில் திருமணம் நடைபெறாமல் இருப்பதை அறிந்த பண்டிதமணி, "என் திருமணத்தைப் பற்றி நீங்கள் கவலை கொள்ளாமல் என் தம்பிமார்க்குத் திருமணம் நடத்துங்கள்" என்று தம் கருத்தை வெளியிட்டார். தம்பிமார்கள் இருவருக்கும் பண்டிதமணியே திருமணம் நடத்தி வைத்தார்.

பண்டிதமணி, தம் திருமணத்தைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைகொள்ளாமல் உயர்ந்த நூல்களைக் கற்று இன்புறுவதிலும், சன்மார்க்க சபையின் வளர்ச்சியிலுமே தம் பொழுதைக் கழித்து வந்தார். தமிழ் நாடெங்கும் அறிஞர் குழுக்களிலே பண்டிதமணியின் பெயர் தெரிந்திருந்த போதிலும் செல்வச் செழிப்பில் திளைத்த செட்டியார்களுக்குக் கதிரேசனாரின் உடல் அமைப்பு மட்டுமே தெரிந்தது. சன்மார்க்க சபையின் வாயிலாக அவர் புகழ் மெல்லமெல்லச் செட்டி நாட்டிலும் பரவியது.

1912-ஆம் ஆண்டு சனவரித் திங்கள், அவ்வமயம் பண்டிதமணிக்கு வயது 32. செட்டிநாட்டில் பேரன் பேத்தி பெற்றெடுக்கும் பருவம். அப்போது தான் இவருக்குப் பெண் கொடுக்க வேகுப்பட்டி என்னும் சிற்றூரில் உள்ள ஒரு குடும்பத்தார் துணிவுடன் முன் வந்தனர்.

இவ்வாறு பண்டிதமணிக்குத் திருமணம் செய்ய முன் வந்தவர்கள் வேறு யாரும் இல்லை. இவருடைய சொந்த அத்தையின் குடும்பத்தினரே.

பண்டிதமணி அத்தையின் முதற்பெண் கலியாணி ஆச்சி. இப் பெண்ணையே பண்டிதமணிக்குக் கொடுக்கத் துணிந்திருந்தவர்கள் பின்னர் என்ன நினைத்தோ அவ் வெண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டனர். பிறகு அந்தப் பெண்ணை வேறிடத்தில் கொடுத்தனர். திருமணம் நிகழ்ந்த சில மாதங்களுக்குப் பின்னர் கலியாணி ஆச்சியார் கைம் பெண் ஆயினர். பண்டிதமணிக்குக் கலியாணி ஆச்சியைக் கொடுக்காத குறையால்தான் அப்பெண்மணி தன் கணவனை இழக்க நேர்ந்தது என அக்குடும்பத்தார் எண்ணி யெண்ணி அல்லும் பகலும் அல்லற் பட்டனர்; எனவே, குறையை நிறையாக்குவதற்காகவே கலியாணி ஆச்சியின் தங்கை யாகிய மீனாட்சியைக் கதிரேசனார்க்குத் திருமணம் செய்து வைக்க விரும்பினர்.

கதிரேசனார்க்கு மீனாட்சி ஆச்சியைக் கொடுக்க அவரது அத்தையின் குடும்பம் ஒருவாறு துணிந்த போதிலும், போதிய பணமில்லாக் குடும்பத்தில் எப்படிப் பெண்ணைக் கொடுப்பது என்றெண்ணி அவர்களுடையமனம் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது: இவர்களது மன நிலையை உணர்ந்த மேலைச்சிவபுரிச் சன்மார்க்க சபைத் தலைவர், வ. பழ. சா. பழநியப்பச் செட்டியார் அவர்களும் கருமுத்து அழகப்பச் செட்டியார் அவர்களும் பெண் வீட்டாருக்கு ஆறுதல் கூறி, பொருளீட்டும் முயற்சிகளில் தாங்களும் கதிரேசனார்க்கு ஆதரவு தருவதாகத் தெரிவித்தனர். மலாய் நாட்டிலுள்ள ஈப்போ என்னும் நகரில் பழநியப்பச் செட்டியார் குடும்பத் தவர்க்கு நடைபெற்ற தொழிலிலும் கதிரேசனார்க்குப் பங்கு வைத்துக் கொடுத்தனர். கைம் பெண்ணாகிவிட்ட கலியாணி ஆச்சியின் சீதனத் தொகையை மூலதனமாகக் கொண்டு பர்மாவில் பாசின் என்னும் துறைமுகப் பட்டினத்தில் பண்டித மணியார் தொழில் தொடங்கப் பெண்வீட்டார் இசையும்படி பழநியப்பச் செட்டியார் செய்தார். செல்வத்

திலும் செல்வாக்கிலும் சிறந்து விளங்கிய இத்தகைய மேன் மக்களின் ஆதரவு இருந்ததால், கதிரேசனுருக்கும் மீனுட்சிக்கும் திருமணம் நிகழ்ந்தது.

மனைவியாரின் இயல்புகள்

பலகாலம் காத்திருந்ததன் பயனுக இறைவன் இன்னருளால் மீனுட்சி என்னும் பெண்ணரசியைக் கதிரேசனுர் வாழ்க்கைத் துணைவியாகப் பெற்றுர். அவ்வம்மையார் கொண்டான் குறிப்பறிந்து ஒழுகி, நல்விருந்து ஓம்பி, மனையறத்திற்குத் தக்க மாண்புகளை எல்லாம் பெற்று விளங்கினுர்.

மீனுட்சி ஆச்சியாரைப் பற்றி மீனுட்சி சுந்தரனுர் (பன்மொழிப் புலவர் டாக்டர் தெ. பொ. மீ.) அவர்கள் ஒருமுறை கூறியதை இங்கே தெரிவிப்பது பொருந்தும்:

''கலைவாழ்வின் விளக்கமாகக் கதிரேசனுரைக் கண்ட நான் கலைவாழ்வின் அமைதியை அம்மையாரிடம் காணும் பேறு பெற்றவன். 'தமிழன்னை' என்ற எண்ணம் அவர்களைக் காணும் போதெல்லாம் எழுவது உண்டு. புன்னகை பூண்ட முகம், களங்கமற்ற மனம், குழவிபோலும் பேச்சு, செட்டிநாட்டின் உயர்வு தோன்றும் அமைதியான கோலம், கணவனுக்கும் குழவிகட்கும் எனவே வாழ்ந்த பெருமை, விருந்தினரை மறவாத பேரன்பு, உடல் மென்மையோடு போராடும் செருக்கு, இத்தனையும் என் கண் முன்னே தோன்றுகின்றன, கலையின் இருப்பிடம் பண்டிதமணியேயாயினும். 'பானை பிடித்தவள் பாக்கியம்' என்பதில் ஓர் உண்மை உண்டு.''

3. சன்மார்க்க சபை

பண்டிதமணியின் பெரும் புலமையைக் குன்றின் மீதிட்ட விளக்கென ஒளிரச்செய்தது மேலைச் சிவபுரிச் சன்மார்க்க சபையே. இச்சபை, தோன்றிய நாள்தொட்டுத் தமிழ் மக்களுக்குச் செய்து வரும் நலங்கள் பலவாகும். இச்சபையின் தோற்றத்திற்கு முன், செட்டி நாட்டில் தமிழ் வளர்ச்சிக்கென எத்தகைய கழகமும் நிறுவப்பெறவில்லை. தமிழ்ப் புலவர் பலரையும் அவ்வப்போது அழைத்துச் சொற்பொழிவுகள் வாயிலாக அவர்களுடைய அறிவுரையை இப்பகுதியில் பரப்பி வருவதும் இதுவே. இச்சபையின் உறுப்புக்களுள் ஒன்றாகிய நூல் நிலையம் அரிய தமிழ் நூல்கள் பலவற்றைப் பெற்று நல்ல வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றது.

புலவர்கள்

பாரி வள்ளல் காலந்தொட்டு வாழையடி வாழையாகச் செட்டிநாட்டில் புரவலர் பெருமக்கள் பலர் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அத்தகவுடையோர் தம்மை நோக்கிவந்த புல

வர்க்கெல்லாம் பொன்னையும் பொருளையும் அன்புடன் வழங்கினர். இவ்வண்ணம் நம் சிந்தையைக் கவருபவர்கள் மேலைச் சிவபுரி என்னும் சிற்றூரைச் சேர்ந்த வ. பழ. சா. பழநியப்பச் செட்டியார் அவர்களும் அவருடைய தம்பி அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்களும் ஆவர்.

பொருள் படைத்து வறுமையை அகற்றிய வள்ளல்கள் பலர் வாழ்ந்தாலும், அவர்களெல்லாம் பண்டிதமணியைப் போன்ற புலவர்களை இனிய நண்பராகப் பெறவில்லை. பெரியாரைப் பேணித் தமராக்கொளல் அரிய வற்றுளெல்லாம் அரிய தல்லவா? அத்தகைய வாய்ப்பைப் பெற்றமையால், பழநியப்பச் செட்டியார் குடும்பத்தார் தமிழ் மக்களுடைய உள்ளத்தில் உயர்ந்த இடத்தைப் பெற்றுப் புகழுடன் விளங்குகின்றனர். பண்டிதமணி—பழநியப்பர் கூட்டுறவால் சன்மார்க்க சபை தோன்றிய வரலாற்றை இனிக் கூறுவோம்.

பழநியப்பச் செட்டியார்

சன்மார்க்க சபையைத் தொடங்கி, அதன் முதல் தலைவராக விளங்கியவர் வ. பழ. சா. பழநியப்பச் செட்டியார் (1873—1912). இவர் சிறு பருவமுதல் நுண்ணறிவும், கடவுட் பக்தியும், தமிழ்ப் புலவர்களிடத்துப் பேரன்பும், ஏழைகள் பால் இரக்கமும், ஈகையும், இன்சொல்லும் மிக்காராக விளங்கினர். கற்று வல்ல புலவர்கள் இவரிடம் வந்து தங்கள் புலமைத் திறத்தைக் காட்டிப் பரிசு பெற்றுச் செல்வது வழக்கம். எனவே, இவர் எப்போதும் அறிஞர் குழாம் சூழ இருந்தார். **திருஞானசம்பந்த தேசிகர்** என்பவர் இசையோடு தேவார திருவாசகங்களைப் பாடும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தாரென்றும், அவருக்கு வேண்டும் உதவி செய்து, அவரை அருகில் வைத்திருந்து, தேவார

திருவாசகங்களைக் கேட்டு மனம் உருகும் இயல்புடைய வராகப் பழனியப்பச் செட்டியார் இருந்தனர் என்றுங் கூறுவர்.

பழனியப்பச் செட்டியார் காலத்தில் செட்டிநாட்டில் வரன் முறையாகத் தமிழ்க் கல்வி பயிலுவதற்கான பள்ளிக் கூடங்கள் இல்லை. செட்டியார்களுக்கு அவ்வாறு கல்வி கற்க வேண்டுமென்ற ஆர்வமுமில்லை. கீழ்வாய் இலக்கத்துக்கு மேல், படிக்கச் சொன்னால்,

'பிள்ளையும் படிக்க வேண்டாம், பிரம்படி படவும் வேண்டாம், சள்ளையாம் சுவடி தூக்கிச் சங்கடப்படவும் வேண்டாம்.' என்று கூறும் நிலையில் அன்றைய நகரத்தார் இருந்தனர். தமிழ்க்கல்வி பயின்றவன் வாணிகத்துக்கும் உலகியலுக்கும் பயன்படான் என்றும் கோவிலூர் மடத்துக்கு[1] ஓடி விடுவான் என்றும் அஞ்சினர்.

மகிபாலன்பட்டியிலிருந்து மேலைச்சிவபுரி ஏழு மைல் தொலைவு. பண்டிதமணியின் தமக்கையார் வீடு மேலைச் சிவபுரியிலிருந்தது. அங்கு அவர் சென்ற போதெல்லாம் பழனியப்பச் செட்டியார் அவர்களைச் சந்திப்பதுண்டு.

---

1. கோவிலூர் மடம்: கோவிலூர் என்பது காரைக் குடியை அடுத்த சிற்றூர். இங்கு ஒரு வேதாந்த மடம் இருக்கிறது, செட்டியார் சமூகத்தைச் சேர்ந்த துறவிகளே இதில் மடாதிபதியாக இருக்க வேண்டும் என்பது மரபு. ஆண்டவர் முத்துராமலிங்க ஞானதேசிகர், துறவு சுவாமிகள், சிதம்பர ஐயா, பொன்னம்பல சுவாமிகள் போன்ற தமிழ் அறிஞர்களாகிய பெரியார்கள் அம்மடத்தில் இருந்தனர். இப்போது புலவரும் புரவலருமான இராமநாத ஞான தேசிகர் அவர்கள் பட்டத்தில் உள்ளனர்.

இருவருமே வயிரவன் கோவில் என்னும் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள்.[1] பழநியப்பச் செட்டியார் கதிரேசனருக்கு எட்டாண்டு மூத்தவர், எனவே, அண்ணன் என்ற முறையில் அன்போடு உறவாடி வந்தனர். அக் காலங்களிலெல்லாம், அவ்வப்போது கதிரேசனர், தாம் கற்ற நூல்களின் கருத்துக்களையும் பொருள் நயங்களையும் சுவை தோன்றப் பழநியப்பச் செட்டியாருக்கு எடுத்துக் கூறுவார். இவ்வாறு இருவரும் அடிக்கடி கலந்து பழகி மகிழ்ந்தனர். கல்விச் சுவையை நாளடைவில் கதிரேசனர் பழநியப்பச் செட்டியாருக்கு ஊட்டி வந்தமையால் பெரும்பயன் ஏற்பட்டது. செட்டி நாட்டு இளைஞர்கள் சிறந்த கல்வியைப் பெறுவது நலம் என்பதைப் பழநியப்பரும் உணர்ந்தார்.

பழநியப்பச் செட்டியாருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த போதெல்லாம், பாண்டியர்கள் சங்கம் வைத்து மொழி வளர்த்த வரலாற்றைப் பண்டிதமணி கூறுவார். சமயக் கொள்கைகள் சங்கங்கள் வாயிலாகவே பரவும் என எடுத்துரைப்பார். அரசியல் கருத்துக்கள், சமூகச் சீர்திருத்தம் முதலிய யாவும் சபைகள் வாயிலாகவே நன்மை பெறுமென்பார். தம் கூற்றுக்கு ஆதாரமாக, மதுரையிலும் நாகையிலும் அப்போது துலங்கிய சங்கங்களைச் சுட்டிக் காட்டுவார். இதன் பயனாக, சங்கம் ஒன்றைச் செட்டி நாட்டில் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்னும் கொள்கை பழநியப்பர் உள்ளத்தில் உதித்தது. ஆய்ந்து, ஆழ்ந்து, இனிக்கப் பேசும் கதிரேசனரின் தூண்டுதலால் பழநியப்பச் செட்டியார் சன்மார்க்க சபை தோன்றச் செய்தமை

---

1. நகரத்தார் சமூகத்தில் திருமணம், சுவீகாரம் முதலிய ஏற்பாடுகளுக்காக இளையாத்தக்குடி முதலிய ஒன்பது கோவிற் பிரிவுகள் உண்டு; இவற்றுள் வயிரவன் கோவில் என்பதும் ஒன்று.

' கல்வினிலை நம்நாட்டிற் காண்பதற்கே
யான்புரிந்த கருமச் சூழ்ச்சி
நல்வினையென் றுளங்கொண்டு விரைவின்முயன்
றதன்பயனை நன்கு கண்டாய் '

என்று பண்டிதமணியார் பழநியப்பச் செட்டியார் இறைவனடி எய்தியபின் பாடிய இரங்கற்பாவின் ஒரு பகுதியால் தெரிகிறது.

சபையின் தொடக்கம்

1909-ஆம் ஆண்டு, மே மாதம் 13-ஆம் தேதியில் திருநாவுக்கரசு நாயனார் குருபூசை நிகழ இருப்பதைச் சில நாட்களுக்கு முன்னரே பண்டிதமணி உணர்ந்தார்; உடனே அவர் மேலைச் சிவபுரிக்குச்சென்று, அப்பொழுது பழநியப்பச் செட்டியார் கொழும்பிலிருந்தமையால் அவர் தம்பி அண்ணாமலைச் செட்டியாரிடம், "இன்னும் சில நாட்களில் நடைபெறவிருக்கும் திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருநாளன்று குருபூசை நடத்தி, அடியார்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் அன்னம் அளித்து, அன்று பிற்பகலிலேயே ஒரு சபை கூட்டித் தக்க தமிழ்ப் புலவர்களைக் கொண்டு பிரசங்கங்கள் செய்வித்தால் மிக நல்லதாகும்" என்று கூறினர். அதுகேட்டு அண்ணாமலைச் செட்டியார் மிக மகிழ்ந்து, "அப்படியே செய்வோம். ஆனால் தமையனார் பழநியப்பச் செட்டியார் இவ்வமயம் இங்கில்லாமலிருப்பது தான் சற்றுக் குறையாகத் தோன்றுகின்றது. அவர்கள் இங்கு வரக்கூடிய காலம் அண்மையிலுள்ளது; திருவருட் பாங்கால் அவர்கள் வரவு குறிப்பிட்ட நாளில் நேரின் நன்று. ஒருவாறு இவ்வமயம் அவர்கள் இங்கு வராவிட்டாலும் இச் செயலில் அவர்களுக்கு மிக்க விருப்பம் இருப்பதால் பின்னர்த் தக்கபடி ஆதரவளித்துப் போற்றுவார்கள். ஆதலாற் குறித்தபடி குருபூசை செய்வித்துச்

சபையையும் தொடங்குவோம்'' என்று தெரிவித்தனர். இந் நிலையில் குருபூசைக்குரிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பெற்றன.

வடக்குப் பழைய ஊருணியின் தென்கரையிலுள்ள சாமிநாத விநாயகர் சந்நிதியில் கிற்றுக் கொட்டகை யமைத் தனர். அவ்விடம் அலங்கரிக்கப் பெற்றது. அரசஞ் சண்முகனாரும் வேறு சில வித்துவான்களும் முதல் நாளே வந்து சேர்ந்தனர். மறுநாள் குருபூசையையும் சபையையும் இவ்வாறு நடத்துவதென்று முடிவு செய்து கொண்டிருந்த பொழுது கொழும்பிலிருந்து இரவு 9 மணிக்குப் பழநியப்பச் செட்டியார் தம் இல்லம் வந்துசேர்ந்தனர். அவர்கள் அவ்வமயம் ஊர் வந்து சேர்ந்ததைக் கண்டு எல்லோரும் சபை நீண்டகாலம் நன்னிலையில் நடைபெறுமென்பதற்கு இதுவே நன்னிமித்தமாகுமென்று பாராட்டினர். பின்னர், பழநியப்பச் செட்டியார் இந்நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் அறிந்து, பெரிதும் மகிழ்ந்து எல்லாவற்றையும் தாமே முன்னின்று முடிக்கத் தலைப்பட்டனர்.

குறித்தபடி சௌமிய ஆண்டு சித்திரைத் திங்கள் முப்பத்தோராம் நாள் (13—5—1909) வியாழக்கிழமை யன்று காலையில் மேலைச் சிவபுரிச் சாமிநாத விநாயகருக்கு அபிடேக ஆராதனைகள் செய்யப்பெற்றன. திருநாவுக்கரசு நாயனாரின் புராணத்தைப் படித்து முடித்துக் குருபூசையை யும் சிறப்புறச் செய்தனர். பகல் வேளையில் அடியார் களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் உணவளிக்கப் பெற்றது.

பிற்பகல் 3 மணிக்குச் சாமிநாத விநாயகர் சந்நிதியில் சபை கூடிற்று. உள்ளூரிலும் வெளியூர்களிலுமிருந்து செல்வர்களும் அன்பர்களும் திரளாகக் கூடினர். மகாவித்துவான் அரசஞ் சண்முகனார் தலைமை தாங்கினார். 'வித்தியாபாநு' பத்திராதிபர் மு. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயர்,

மேலைச் சிவற்பட்டி வித்துவான் பீமகவி, தேவகோட்டை சொ. வேற்சாமிக் கவிராயர், வேந்தன்பட்டிப் புலவர் வாத்தியார் என்ற சைவப்பிள்ளை ஆகியோர் சொற் பொழிவுகள் நிகழ்த்தினர். அவையோர் கருத்துப்படி, இச் சபைக்கு 'மேலைச்சிவபுரிச் சன்மார்க்க சபை' என்னும் பெயர் இடப்பெற்றது. எனினும், குருபூசை நாளில் இது தொடங்கப் பெற்றதையொட்டி, இச் சபைக் கட்டிடத்தை அவ்வூர் வாழ் முதியோர் 'குருபூசை மடம்' என்றே குறிப் பிட்டு வருகின்றனர்.

சபை, சாமிநாத விநாயகர் சந்நிதியில் தொடங்கப் பெற்றதை யொட்டி, அவ் விநாயகர் மீது பண்டிதமணி 'பதிற்றுப் பத்தந்தாதி' பாடினார்கள். அவர்கள் இளமைக் காலத்தில் இயற்றிய பாடல்களில் இவை சிறந்தன என்று கூறலாம்.'

சபையின் முதல் தலைவராகத் திரு. பழநியப்பச் செட்டியார் அவர்களே இருந்துவர வேண்டுமென்று அவை யோர் வேண்டினர், அறிஞர் பெருமக்களின் விருப்பத் திற்குப் பழநியப்பரும் இசைந்தார். "இச்சபை என்றும் நடைபெற வேண்டும்" என்றும், "இதற்குத் தக்க மூலதனம் தொகுத்து வைத்து ஆதரித்து வர வேண்டும்" என்றும் அரசஞ் சண்முகனார் அவர்கள் தலைமை உரையில் கூறிய சொற்களைப் பழநியப்பர் நாள்தோறும் எண்ணி, தம் எண்ணங்களைச் செயலாக்க முனைந்தார்.

சபையின் நோக்கங்கள்:

ஒழுக்கம், கல்வி முதலிய பல விஷயங்களைப் பற்றி உபந்நியாசங்கள் புரிவித்தலும். தக்க பண்டிதர் ஒருவரை இச் சபையில் உபாத்தியாயராக நியமனஞ் செய்து, அங்குச் சேரும் சிறுவர்களுக்குக் கல்வி பயிற்று

வித்தலும், சபையில் வந்து படிப்பார் பலருக்கும் உபயோகமாகும்படி தமிழ் சமஸ்கிருத பாஷைகளி லுள்ள முக்கியமான எல்லாப் புத்தகங்களையும் தொகுத்து வைத்தலும், கல்வி, ஒழுக்கம் முதலிய விஷயங்களைப் பற்றித் துண்டுப் பத்திரங்கள் அச்சிட்டு எல்லோருக்கும் இனாமாகக் கொடுத்தலும், இலௌகிக இலக்கண இலக்கிய சாஸ்திர சம்பந்தமான பத்திரிகை களைத் தருவித்தலும் பிறவுமாம்.

சபையின் வளர்ச்சி

பழநியப்பச் செட்டியார் தலைவராக இருந்த காலத்தில் 12,000 ரூபாய் செலவில் சபைக்கு ஒரு கட்டடம் அமைக்கப் பெற்றது. சபையின் ஒரு பகுதியாகிய கணேசர் செந்தமிழ்க் கலாசாலையும் தொல்காப்பியனார் நூல் நிலையமும் நிறுவப் பெற்றன.

கணேசர் செந்தமிழ்க் கலாசாலை மாணவர்களுக்கு மூன்று திங்களுக்கு ஒருமுறை தேர்வு நடத்தும் பொறுப்பை அரசஞ் சண்முகனாரும் பண்டிதமணியாரும் மேற் கொண்டனர்.

திங்கள்தோறும் சொற்பொழிவுகளும் ஆண்டுதோறும் விழாக்களும் நடைபெற்றன. சபை இவ்வாறு கூடிய போதெல்லாம் இங்கு வந்து அறிவுரைகளைக் கேட்டும் பிற செயல்களைக் கண்டும் மகிழ்ந்த அன்பர்கள் தங்கள் ஊர்களிலும் கல்லூரிகளும் சங்கங்களும் தொடங்கினர்; மூலதனம் சேகரித்தனர்; விழாக்கள் நடத்தினர். இவ்வாறு செட்டி நாட்டின் சிற்றூர்களில் தோன்றிய நிலையங்கள் பல. இவற்றையெல்லாம் பண்டிதமணி அவர்களே தொடங்கி வைத்தார்கள். ஏனைய இடங்களில் இத்தகைய அமைப்புக்கள் அவற்றில் ஆர்வமுடைய அன்பர் ஒருவர்

முயற்சியால் மட்டுமே நடைபெற்றன; உரிய அன்பர்கள் பொருளீட்டுவதற்காகக் கடல் கடந்த நாடுகளுக்குச் சென்ற பின்னர், அச்சங்கங்களையும் கடல் கொண்டது. ஆனால் மேலைச் சிவபுரிச் சன்மார்க்க சபைமட்டும் நாள்தோறும் தளர்ச்சியின்றி வளர்ச்சி பெற்றுவந்தது. தாம் வேறு, சபை வேறு என்று கருதாமல், சபையின் வளர்ச்சியே தம்வளர்ச்சி என்பதை நன்குணர்ந்து பண்டிதமணி இச்சபையின் முன்னேற்றத்திலேயே தம் கவனம் முழுவதையும் செலுத்தி வந்தார். அவருடைய கருத்துக்கள் அனைத்தையும் பழநியப்பர் ஆர்வத்தோடு ஆதரித்தார்.

மூன்றாண்டுகள் சபை சிறப்பாக நடைபெற்றது. அதன் உறுப்புக்களுக்காகவும் மூலதனம் வைப்பதற் காகவும் வ. பழ. சா. குடும்பத்தினரும் வேறு சிலரும் ரூபாய் ஐம்ப தாயிரம் வரை பொருளுதவினர்.

பழநியப்பரின் இறுதி வேண்டுகோள்

மூன்றும் ஆண்டு நிறைவு விழாவுக்குச் சிறிது முன்னரே பண்டிதமணியின் திருமணம் நடைபெற்றது. இம் மண விழாவைப் பழநியப்பச் செட்டியார் அவர்கள் நடத்திவைத்த விவரத்தை முன் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். பண்டிதமணியார்க்குத் திருமணம் முடித்து, பொருளீட்ட வகை செய்து, புகழ் பெருக்க ஒரு சபை அமைத்ததுடன் தம் கடமை முடிந்து விட்டது என்று பழநியப்பரின் உள்ளம் கருதியது போலும்!

சில மாதங்களில் அவருடைய உடல் நிலை கவலைக்கிட மாக இருந்தது. அப்போது அவருடைய தம்பி அண்ணாமலைச் செட்டியார் கொழும்பில் இருந்தார். தாம் உடல் நலமின்றி யிருப்பதை அவருக்குத் தெரிவித்து எழுதிய கடிதத்தில்,

'சன்மார்க்க சபையைத் தளர விடாது எப்பொழுதும் நீடித்து நடத்தி வருக' என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

பழநியப்பச் செட்டியாருக்குப் பின்னர் அண்ணுமலைச் செட்டியார் சபையின் தலைமைப் பதவியை ஏற்றுக் கொண்டார். அண்ணுமலைச் செட்டியார் பழநியப்பச் செட்டியாரளவு தமிழறிவிற் சிறந்தவராக இல்லையெனினும், ஆர்வத்தில் ஒரு சிறிதும் குறைந்தவரல்லர். அண்ணனுடைய குறிப்பு அவர் உள்ளத்தில் உறுதியாகப் பதிந்தது. பொருள் வரவு செலவுப் பொறுப்புக்களை அண்ணுமலைச் செட்டியார் மனமுவந்து ஏற்றுக் கொண்டார்; சபை, 'பண்டிதமணி சபை' ஆயிற்று, பண்டிதமணியின் தமிழ் முழக்கம் நாடெங்கும் கேட்கத் தொடங்கி விட்டது. மணிச் சேவல் கூவி விட்டது.

ஐந்தாம் ஆண்டு விழா (1914)

ஐந்தாம் ஆண்டு நிறைவு விழா மிகச் சிறப்பாக நடத்தப் பெற்றது. 60 ஆண்டுகளுக்கு முன் போக்கு வரவு சாதனங்களும் மின்சார விளக்கு முதலிய அமைப்புக்களும் இல்லாத கிராமப் பகுதியில் ஒரு தமிழ் விழா நடத்துவது எத்தகைய அருஞ் செயல் என்பது சபை அறிக்கையில் காணப்பெறும் பின்வரும் குறிப்பால் தெரியவரும்.

"6உ பகல் 9 மணிக்கு மதுரை ரயில்வே ஸ்டேஷனில் வித்துவான்கள் பலர் சென்று, அக்கிராசனம் வகிக்க விஜயம் செய்த சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் மஹாமஹோபாத்தியாயா ப்ரும்ம ஸ்ரீ வே. சாமிநாதையரவர்களை எதிர் கொண்டழைத்து 7உ காலை மதுரையிலிருந்து பிரயாணித்து சத்துருசங்காரக் கோட்டைச் சத்திரத்தில் தங்கி, அவண் முறையூர் ஸ்ரீமாந் பழ. சி சண்முகஞ் செட்டியாரவர்களால் நன்கு உபசரிக்கப் பெற்றூர்கள். அவண்

நடந்த விருந்தைப் பாராட்டி மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வித்வான் ஸ்ரீமத் மு. ரா. அருணசலக் கவிராயரவர்கள் அடியில் வருங் கவியைக் கூறினார்கள்,

"ஐயனந்தங் கிளையொடுவாழ் சத்துருசங்
காரக்கோட் டையிலன் புற்ற
மெய்யனந்தங் கவியருமை தெரிமுறையூர்ச்
சண்முக விவேக மேலோன்
செய்யனந்த விதமான சுவையுடைத்தாம்
விருந்தருந்தத் திகழும் செவ்வாய்
கையனந்தன் வாணனிக ராகச்செய்
தானிலனக் கமலத்தோனே."

அங்கிருந்து மாலை 7 மணிக்கு மேலைச்சிவபுரிக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள. அவண் சபைத் தலைவர் ஸ்ரீமாந் வ. பழ. சா. அண்ணுமலைச் செட்டியாரவர்கள், மகிபாலன்பட்டி வித்துவான் ஸ்ரீமத் மு. கதிரேசச் செட்டியாரவர்கள், காரிய தரிசிகள், அங்கத்தினர்கள், அபிமானிகள் ஆகிய பலர் வாத்திய கோஷத்துடனும். சந்திரோதயப் ப்ரகாசமுள்ள விளக்குகளுடனும் வந்து தலைவர்களையும், இதர வித்துவான் களையும் அருமை பாராட்டி அழைத்துச் சென்றார்கள். சபையின் முற்பக்கத்தில் விசித்திர கொட்டகையொன்று வாழை கமுகு முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப் பெற்று விளங்கியது. சுமார் 500 பேர் இருந்து போசனம் செய்யத் தக்கதான நகரத்தார் போசனசாலை யொன்றும், பிராமண போசனசாலை யொன்றும், வித்துவான்கள் தங்குதற்குரிய பல அறைகளமைந்த கொட்டகை யொன்றும் மிகவும் சௌகர்யமாகவும் அழகாகவும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. எல்லாருந் தத்தம் இடங்களிற் றங்கினர்."

இவ்விழா மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்களுக்கு வியப்பையும் உவப்பையும் தந்தது. அவர் தம் தலைமை உரையில் பண்டிதமணியைப் பெரிதும் பாராட்டினர்.

ஆண்டு விழாவுக்குப் பின்னர், பண்டிதமணி அவர்கள் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்களை மகிபாலன் பட்டிக்கு அழைத்துச் சென்று அங்கு அவரைத் தம் இல்லத்தில் வரவேற்று உபசரித்து மகிழ்ந்தார். இந்நிகழ்ச்சிகள் 1914-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்றன. டாக்டர் ஐயரவர்கள் ஏடு தேடிக் கொண்டிருந்த காலம் அது. அந்த முயற்சியில் அவருக்குப் பண்டிதமணி பேருதவியாக இருந்தார். இதன் விளைவாக இருவரும் மிக நெருங்கிய நண்பர்களானர்கள்.

வைக்கோற்போர்

போக்குவரத்து வசதியும் விளம்பரக் கருவிகளும் பிரசார முறைகளும் பெருகாத ஒரு காலத்தில், சன்மார்க்க சபையின் ஆண்டுவிழா இன்றைய தமிழ் விழாப்போல மிகச் சிறந்து அமைந்தது என்று சொல்லலாம். வெளியூர்களிலிருந்து மூவாயிரம் மக்கள் ஆண்டு விழாவுக்கு வந்துகொண்டிருந்தனர்; ஒழுங்கான சாலைகளோ, கார் வசதியோ இல்லாமையால், ஆண்டு விழாவுக்கு வரும் பெருமக்கள் பல கண்மாய்களைத் தாண்டி மாட்டு வண்டிகளில் வந்தனர். இவர்களது செவிக்கும் வயிற்றுக்கும் உணவு ஏற்பாடு செய்யும் வ. பழ. சா. குடும்பத்தார், வண்டி மாடுகளுக்கு உணவாக வைக்கோற் போர்களை ஆண்டு விழாவுக்குச்சில வாரங்களுக்கு முன்னரே அமைத்து விடுவது வழக்கமாக இருந்தது.

அறிஞர்கள்

இவ் விழாக்களில் தமிழ் நாட்டிலுள்ள அறிஞர் பலர் செந்தமிழ்ச் சொற்பொழிவுகளைச் செய்துள்ளனர்; இவர்களுள் மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர், மு. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயர், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து ஆசிரியர் நா. சுந்தரேச ஐயர், ம. கோபாலகிருஷ்ண ஐயர், நெடுவை இராமசாமி ஐயங்கார், மகா வித்துவான் இராகவஐயங்கார், மு. இராகவ ஐயங்கார், டி. சி. சீனிவாச ஐயங்கார், கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், விபுலானந்த அடிகள், திரு. வி. க, வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார், உமா மகேசுவரம் பிள்ளை, கரந்தைக் கவியரசு அரங்க வேங்கடாசலம் பிள்ளை ஆகியோர் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுவதற்குரியர்.

புலவர் தொடர்பு

விழாவுக்கு வரும் புலவர்கள் ஆறு, ஏழு நாட்கள் வரையில் மேலைச் சிவபுரியில் தங்குவது வழக்கமாக இருந்தது. அப்போது, பண்டிதமணியவர்கள் அப்புலவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகி, இலக்கியக் கருத்துக்களைப் பரிமாறிப் பயன்பெற்று, அவர்கள் அனைவருக்கும் இனிய நண்பராயினர்.

தமிழ் நாட்டிலுள்ள பெரும் புலவர்கள், பேரறிஞர்கள் ஆகியோரை அழைத்துத் தாம் பயனடைந்தது போலவே, தம்பால் அன்பு காட்டித் தமக்கு ஊழியம் செய்த இளைஞர்—சிறப்பாகத் தம்முடைய மாணவ மாணவிகள்—பலரைப் பண்டிதமணி இச்சபைக்கு அழைத்து அவர்களை முதலில் எழுதிப் படிக்கும்படி சொல்லி, பேசப் பழக்கினர்.

தமிழ்க் கல்லூரி

செவிவழித் தமிழ்ப்பயிரை வளர்ப்பதுடன் சன்மார்க்க சபை அமையவில்லை: கல்விச்சாலை ஒன்றையும் சபை நடத்தி வருகிறது. இது கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி எனப்படும்; இக் கல்லூரியில் முன்னர்த் தமிழ்ப் பிரவேச பண்டித, பால பண்டித, பண்டித வகுப்புக்கள் நடந்து வந்தன. பின்னர் தமிழ்ச் சங்கத்துக்கு மாணவர்களை அனுப்பும் வழக்கம் கைவிடப்பெற்றது. எனவே கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி யின் கண், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்து வித்துவான் தேர்வுக்கு உரிய வகுப்புகளே நடைபெற்று வருகின்றன. தமிழ்ப்புலமை சான்ற ஆசிரியர் பலர் தொண்டாற்றித் தமிழ் வளர்க்கின்றனர். நெடுந்தொலைவிலிருந்தும் ஏழை மாணவர் பலர் இங்கு வந்து உதவிச் சம்பளம் பெற்றுத் தமிழ்ப்படித்துப் பணியாற்றி வருகின்றனர். இங்கே கல்வி கற்ற மாணவர் சிலர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திலேயே முதல் மாணவராக வெற்றிபெற்றுத் திருப்பனந்தாள் மடத்தார் வழங்கும் ஓராயிரம் வெண்பொற்காசுப் பரிசைப் பெற்றிருக்கின்றனர்.

தமிழ் வித்துவான் வகுப்பு நடைபெறும் கல்லூரிகள் தருமபுரம், திருவையாறு, கரந்தை, திருப்பனந்தாள், மயிலம், அண்ணாமலை நகர், கோயமுத்தூர் (பேரூர்) முதலிய நகரங் களில் உள்ளன. ஆனால் திருச்சி, மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி, புதுக்கோட்டை ஆகிய ஐந்து மாவட்டங் களில் தமிழ் வித்துவான் வகுப்பு நடத்த ஏற்பட்ட முதற் கல்லூரி இதுவே.

சபையின் ஆட்சி

சபையின் தலைவராகப் பல ஆண்டுகள் பணி புரிந்த திருவாளர் சாமிநாதன் செட்டியார் அவர்களுக்குப் பிறகு,

அவர் தம்பி சிதம்பரம் செட்டியார் அவர்கள் சபையின் அன்றாட அலுவல்களைப் பொறுப்புடன் கவனித்து இனிது நடத்தி வருகின்றார்கள். இக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பழ. சிங்காரம் செட்டியார் பாடல் இயற்றும் ஆற்றல் படைத்தவர்; சா. அழகப்பன், சி. சொக்கலிங்கம் ஆகிய இருவரும் புலவர் பட்டம் பெற்றவர்கள்.

இத் தமிழ்க் கல்விக் கழகம் 68 ஆண்டுகளாக ஆரவாரமும் விளம்பரமும் இன்றி, தமிழ்ப் பணியாற்றி வருகிறது. செட்டிநாட்டில் இன்று காணப்படும் தமிழ் அறிவுப் பெருக்கத்துக்கும் காரைக்குடியில் கம்பன் கழகம் ஏற்பட்டதற்கும் விதை போன்றது இச்சபையே. கேள்வி யறிவு வழங்கியும், கல்வி பயிற்றுவித்தும், நூல் வெளி யிட்டும், நூல்நிலையம் அமைத்தும் இச்சபை ஆற்றி யிருக்கும் பணிகள் யாவரும் பாராட்டுதற்கு உரியன.

வெளியீடுகள்

பண்டிதமணியின் நூல்கள் வெளிவரத் துணையாக இருந்ததும் சன்மார்க்க சபையே. இச்சபையின் வாயிலாக இவர்கள் முதலில் வெளிப்படுத்திய நூல் **நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்களின் சீர்திருத்தம்** என்பது; சபையின் இரண்டாம் ஆண்டு நிறைவு விழாவில் இவர்கள் ஆற்றிய சொற்பொழி வின் விரிவே இந் நூல். கல்வியின் இன்றியமையாமையைப் பற்றியும், தமிழின் தெய்விக மாட்சியைப் பற்றியும் இந் நூல் விரிவாகக் கூறுகிறது. ஊர்கள் தோறும் சபைகள் நிறுவி அவற்றில் புலவர்களைக் கொண்டு சொற் பொழிவு புரியச் செய்வதால் விளையும் நன்மைகளையும் சமய ஞானம், ஐந்தெழுத்துண்மை, தேவாரப் பாடசாலை களின் பயன் ஆகியவை பற்றியும் இந்நூல் தெரிவிக்கிறது.

ஆங்கிலத்திலிருந்து சிறந்த நூல்களைத் தமிழாக்குவது தலைசிறந்த மொழித்தொண்டு என்று இப்போது கருதப்படு

கிறது; அந்நாளில், வடமொழியினின்றும் தமிழ் மொழிக்குச் சில அரிய நூல்களை மொழிபெயர்ப்பது இன்றியமையாதது என்ற கருத்து நிலவியது. இப்பணியைச் சன்மார்க்க சபை தொடங்கிற்று. வட நூல்களைத் தமிழாக்குவதற்குப் பண்டிதமணி அவர்களுக்கு உதவியாகத் திருக்கோகர்ணம் வடமொழிப் பண்டிதர் திரு. டி. என். இராமச்சந்திர சாஸ்திரியார் அவர்கள் நியமிக்கப் பெற்று, அவர் சன்மார்க்க சபையில் வேலை பார்த்து வந்தார்.

மண்ணியல் சிறுதேர், சுலோசனை, சுக்கிர நீதி முதலிய நூல்கள் யாவும் இச்சபை வாயிலாகவே வெளிவந்தன. **மாலதீ மாதவம்** என்னும் சிறந்த நாடக நூலும் இச்சபை வாயிலாகப் பண்டிதமணி அவர்களால் மொழி பெயர்க்கப் பெற்றது. ஆனால் இது அச்சாகவில்லை.

பண்டிதமணி அவர்கள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் ஆராய்ச்சிப் பகுதித் தலைவராக இருந்த போது செய்த **கௌடில்ய அர்த்த சாஸ்திரத்தின்** மொழி பெயர்ப்பு வேலையும் இச்சபையிலேயே தொடங்கப் பெற்றது. ஆனால் எக்காரணத்தாலோ அவ்வேலை இடையே கைவிடப்பெற்றது.

நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிடுவது ஒரு வியாபாரமாக ஏற்படாத காலத்தில், சன்மார்க்க சபையார் பண்டிதமணி அவர்களுடைய நூல்களை வெளியிட்டது விலை மதிக்க முடியாத மிகப் பெரிய உதவியாகும். இவ்வாறு பண்டிதமணி சபையை வளர்க்க, சபை அவரை வளர்த்தது.

'பண்டிதமணி'—பட்டம்

வித்துவான் கதிரேசச் செட்டியாருக்குப் **'பண்டிதமணி'** என்னும் பட்டம் சன்மார்க்க சபையில்தான் கொடுக்கப் பெற்றது. பிற்காலத்தில் முதுபெரும் புலவர், மகா

மகோபாத்தியாயர், சைவசித்தாந்த வித்தகர் என்பன போன்ற பல பட்டங்கள் இவர்களுக்கு வழங்கப்பெற்றும் பண்டிதமணி என்னும் பட்டமே இவர்களுடைய பெயருடன் இரண்டறக் கலந்து — இவர் தம் இயற்பெயராகிய கதிரேசன் என்பதை மக்கள் மறந்துவிடும் அளவுக்கு— இன்றளவும் நின்று நிலவி வருகிறது.

சபையின் பதினாறும் ஆண்டு விழாவில் 27 8—1925இல் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் தலைமையில் மகா வித்துவான் ரா. இராகவ ஐயங்கார் கதிரேசனாரின் புலமையையும் சொல்லாற்றலையும் மொழிபெயர்க்குந் திறனையும் பாராட்டிக் கூறினர். அதன் பின்னர், பண்டிதமணி என்னும் பட்டம் வழங்கப் பெற்றது. பாட்டின் உட்பொருளை நயமாக உரைக்கும் கதிரேசனாரின் பண்பைப் பாராட்டும் முறையில் இவ்வாறு அவர்களைச் சிறப்பிக்க வேண்டுமென்று விழாவுக்கு வந்திருந்த தூத்துக்குடி சிவகுருநாத பிள்ளை, ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை, தஞ்சை தமிழவேள் உமாமகேசுவரம் பிள்ளை, தர்மபூஷணம் தி. நா. முத்தையாச் செட்டியார் ஆகிய தமிழ்ப்புலவர்களும் புரவலர்களும் ஏனைய அறிஞரும் விடியற்காலை நேரத்திலே மிக மறைவாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அன்று அச் சபையிலேயே பட்டத்தை வழங்கிவிடுவது என்றும் பின்னர் அதை மதுரை, கரந்தை ஆகிய இடங்களிலுள்ள தமிழ்ச் சங்கங்களில் ஒப்புக் கொள்ளச் செய்து உறுதி யாக்குவதென்றும் அவர்கள் முடிவு செய்தனர். அவர்கள் வேண்டுகோளுக் கிணங்கி அச் சங்கங்களும் பண்டிதமணி என்னும் பட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டன. காலை நேரத்தில் அன்பு நிறைந்த உள்ளங்களிலே தோன்றிய எண்ணம் ஞாயிற்றின் காலை ஒளியைப் போல மேலெழுந்து தமிழ் நாடெங்கும் பரவியது. பண்டிதமணியும் தமிழ் ஞாயிறாக, தஞ்சைப் பெரிய கோவிலைப் போல, தாஜ்மகாலைப் போலப் புலவர்களுக்

கிடையே நிலைத்த புகழ் பெற்று விளங்கினர்; தமக்கு வழங்கப்பெற்ற பட்டத்துக்கு மதிப்பளித்தார்.

23-ஆம் ஆண்டு விழா

சன்மார்க்க சபையின் வரலாற்றில் அடுத்த முக்கியமான கட்டம் அதன் 23-ஆம் ஆண்டு விழா. இவ்விழா 24—4—1932-இல் நடைபெற்றது. தமிழக மெங்கும் தம் புகழை நிலை நிறுத்திய பண்டிதமணி இப்போது தமிழ் வளர்ச்சி கருதிச் சில உறுதியான கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கத் துணிந்தார். இவை தீர்மானங்களாக அந்த ஆண்டு விழாவில் நிறைவேற்றப் பெற்றன. பண்டிதமணியின் கருத்து வளர்ச்சியைக் காட்டும் கண்ணுடியாக இருப்பதால் இவற்றை இங்கே தருவோம்

(1) " தமிழ் நாட்டரசராக விளங்கும் புதுக்கோட்டை அரசரைத் தமது ஆட்சியில் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தைச் சார்ந்த ஒரு தனித் தமிழ்க் கல்லூரி ஏற்படுத்தி நடத்துமாறு இச் சபையார் வேண்டிக் கொள்கின்றனர்.

(2) "சென்னை இராசதானிக் கல்லூரி கும்பகோணம் அரசினர் கல்லூரி இரண்டிலும் பி. ஏ. வகுப்பில் 5-ஆம் பகுதியில் (Group) தமிழ்ப்பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கத்தகுந்த வசதிகளை ஏற்படுத்தும்படி அரசாங்கத்தாரை இச்சபையார் வேண்டிக் கொள்கின்றனர்."

(3) "இராமேசுவரம் தேவஸ்தானத்தார் நடத்திவரும் கல்லூரியில் தனித் தமிழ் வகுப்பும் ஏற்படுத்தும்படி இச் சபையார் வேண்டிக்கொள்கின்றனர்."

(4) "சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார் தமிழ்மொழி பயில்பவருக்கு பி. ஏ. ஆனர்ஸ் பட்டம் வழங்க வெகு

விரைவில் ஏற்பாடு செய்யும்படி மேற்படி கழகத்தாரையும், அதற்குத் தகுந்த வகுப்புக்களை அரசாங்கக் கல்லூரிகளில் ஏற்படுத்த அரசாங்கத்தையும் இச்சபையார் வேண்டிக் கொள்கின்றனர்."

(5) "சென்னை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தார்களை அவர்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கும் வடமொழிச் சிரோமணி வகுப்புகளுக்கு ஒப்பத் தமிழிலும் இலக்கணம், இலக்கியம், சித்தாந்தம் வேதாந்தம், மருத்துவம், சோதிடம் முதலிய பிரிவுகளையும் ஏற்படுத்தி நடத்தும்படி இச்சபையார் வேண்டிக் கொள்கின்றனர்."

(6) "சென்னை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தாரை நடுத்தரக் கல்வியில் (Secondary Education) ஆங்கிலம் தவிர்ந்த ஏனைய பாடங்களைத் தாய் மொழியிலேயே கட்டாயமாகச் சொல்லிக் கொடுக்கும்படி இச் சபையார் வேண்டிக் கொள்கின்றனர்."

(7) "பள்ளியின் இறுதித் தேர்வுக்கு (S. S. L. C. Examination) தமிழ் கட்டாயபாடமாக இல்லாமலிருப்பதால் மாணவர்களில் சிலர் முதற்றரத்திலேயே (First Form) தமிழை விடுத்துப் பிற மொழிகளைப் படிப்பதால் அவர்களது தமிழறிவு குறைந்து வருவது வருந்தத் தக்கதாயிருக்கிறது என்பதையும் முன்போல் தமிழில் ஒரு பகுதியையாவது கட்டாய பாடமாக ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதையும் இச்சபை தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றது."

(8) "தமிழ் மொழியை வளர்ப்பதற்கு முயன்று வரும் சங்கங்கள் யாவும் ஒன்று சேர்ந்து ஒத்துழைக்கும்படியும், ஆண்டுதோறும் ஒவ்வோரூரில் தமிழ் மகாநாடு

கூடி இச்சங்கங்கள் உறுப்பினர்களை அனுப்பித் தமிழ் வளர்ச்சிக்குரிய பல முடிவுகளை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரும் வழிகளில் முயலும்படியும் இச் சபை யார் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றனர்."

படத் திறப்பு

சன்மார்க்க சபை தொடங்கிய 1909-ஆம் ஆண்டு முதல் தாம் காலமாகிய 1953-ஆம் ஆண்டு வரைவில் பண்டித மணி அச்சபையுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந் தார்கள். 1934-இல் அவர்கள் அண்ணாமலைப்பல்கலைக் கழகத் துக்குப் பணியாற்றச் சென்றது வரை, அதாவது, 25 ஆண்டுகள் சபையின் நல்வளர்ச்சியில் நாள்தோறும் ஆர்வம் காட்டி வந்தார்கள். அவர்களுடைய தொண்டுக்கு நன்றி செலுத்தும் வகையில் பண்டிதமணியின் உருவப்படம் 7—7—1940-இல் ராஜா சர். அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்களால் திறந்துவைக்கப் பெற்றது, அப்போது பண்டித மணி அவர்கள் நன்றிகூறு முகமாகக் குறிப்பிட்டதைக் கீழே காண்க:—

> 'என் சிறு தொண்டுக்கு உருவப்படம் அமைப்பது, சபைக்கு என்மீதுள்ள அன்பைக் காட்டுகின்றது. எனக்கு இவ்வளவு சிறப்புச்செய்த அளவு யான் சங்கத் துக்குத் தொண்டு செய்ததாக என் நினைவுக்கு வர வில்லை. யான் படித்தது எங்கே எங்கே யென்று பல அன்பர்கள் கேட்டார்கள். இங்கேதான். யான்தான் இச் சங்கத்தின் முதல் மாணாக்கன். சன்மார்க்க சபையினால் தான் எனக்கு மேன்மை யேற்பட்டது. பொருட் பயனை எதிர்பார்த்து யான் கற்கவில்லை. சொற் பொருட் சுவைகளை விரும்பிக் கற்றேன். இப்பொழுது பல்லாற் ருனும் பெரிதும் பயன் படுகிறது. என் சிறுமையை யான் அறிவேன். ஆனல் யான் உயர்ந்தவனென்று

பிறர் உணரும்படி செய்த பெருமை, கனம் ராஜா அவர்களைச் சார்ந்தது. நிகரற்ற செல்வமும், அறிவும் ஆட்சித் திறனும் அமைந்த பெருங்கொடை வள்ளலாகிய கனம் செட்டிநாட்டு ராஜா அவர்கள் தம் உள்ளத்தில் எனக்கும் ஓர் இடமளித்துச்சிறப்பித்து வரும் பெருமையே, யான் அடைந்து வரும் சிறப்புக்கள் எல்லாவற்றிலும் தலை சிறந்ததாகும்.

ப [illegible]றப்பன்று படத்திற்கு உரியவர் வரலாகாது, வந்தாலும் பேசலாகாது என்பது மேனாட்டார் வரம்பு. ஆனால் யான் இரண்டையும் மீறி நடக்கிறேன். யான் பேச எண்ணியது ஒரு விஷயம். இந்தச் சங்கம் ராஜா அவர்களை வரவழைத்துத் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ள எண்ணியது. அதற்கு என் படம் ஒரு கருவியாய் அமைந்தது. இதுவே எனக்கு மகிழ்ச்சி தருவது.'

வெள்ளி விழா

1934-இல் சன்மார்க்க சபையின் வெள்ளிவிழா மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது; பண்டிதமணி அந்த ஆண்டிலேயே அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்துக்குச் சென்றார். இதன் பயனாக, அவருக்கும் சபைக்கும் இருந்து வந்த தொடர்பு உள்ளத்தொடர்பாக மட்டுமே அமைந்தது. ஆண்டுவிழாக்களில் சொற்பொழிவு செய்வதற்காக அண்ணாமலை நகரிலுள்ள அறிஞர்களை அழைத்துக்கொண்டு வருவதே பண்டிதமணி 1934-க்குப் பின் சபைக்குச் செய்து வந்த உதவியாகும்.

பண்டிதமணியார் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்துக்குச் சென்ற பின்னர், அங்குத் தமிழ்ப்பகுதியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்ற மேலைச் சிவபுரியிலிருந்து அமிர்தலிங்கம் பிள்ளை, அருணாசலம் பிள்ளை, முத்துச்சாமிப் பிள்ளை முதலிய

பல புலவர்களைப் பண்டிதமணி அழைத்துச் சென்றார்கள். இதனால் பல்கலைக் கழகம் நன்மை பெற்றது; அங்குள்ள தமிழ்த்துறை சிறப்படைந்தது; ஆனால் அழுத்தமான கல்வியறிவு நிறைந்த புலவர்களைச் சன்மார்க்க சபை இழக்க நேரிட்டது.

இக்காலத்தில் சபையின் பொருள் நிலையும் சீர்கேடடைந்தது. ஆண்டு விழாக்கள் செம்மையாக நடைபெற இயலாமற் போயின. 'சபையின் சிறப்பான பகுதியாகிய கல்லூரியில் பாடத்திட்ட முறைகளை மாற்றியமைத்தால், மாணவர்கள் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துப் பண்டித பரிட்சைக்குச் செல்லாமல் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்து வித்துவான் பட்டம் பெற்று ஆசிரியப் பணியாற்றலாம்' என்ற கருத்து அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்துக்குச் சென்றபின் பண்டிதமணி அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. ஆகையால் கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரியைச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்துக்குட்பட்ட ஒரு கல்லூரியாக்கப் பண்டிதமணி தம் செல்வாக்கு அனைத்தையும் பயன்படுத்தினர்.

பல்கலைக் கழகத்துடன் இணைப்பு

சிற்றூரிலுள்ள ஒரு கல்லூரி பல்கலைக் கழகத்துடன் இணைவது என்பது எளிதான செயல் அன்று. சென்னை மாநகருக்கு வெளியே ஒரு கல்லூரி நிறுவுவதை அந்நாளில் அதிகாரத்திலிருந்தவர்கள் விரும்பாத சூழ்நிலை. கிறித்தவப் பெருமக்களன்றி ஏனையோர் கல்வி நிலையங்களை நடத்தாத காலம். 'தமிழுக்கு மட்டும் ஒரு தனிக் கல்லூரியா?' என்று ஏளனஞ் செய்வோர் மிகுந்திருந்தனர்.

ஒரு கல்லூரி இணைய விரும்பினால் அதன் ஆட்சியாளர் உரிய முறைப்படி பல்கலைக் கழகத்தாருக்கு மனுச் செய்து

கொள்ள வேண்டும். பின்னர், பல்கலைக் கழகத்தின் ஆட்சிக் குழுவினர் (சிண்டிகேட்) அதை ஆராய்வதற்காக ஓர் உட்குழுவை அமைப்பார்கள். உட்குழுவினர் உரிய கல்லூரிக்குச் சென்று அதன் வரலாற்றை அறிந்து தக்காருடன் விவாதித்துக் குறுக்குக் கேள்விகளும் கேட்பார்கள்; கல்லூரியின் கட்டிடங்களைப் பார்வை யிடுவார்கள்; உணவு விடுதிகளைச் சோதனை செய்வார்கள்; மூலதனம் போதிய அளவு இருக்கிறதா என்பதைச் சரி பார்ப்பார்கள்; ஓர் இலட்சம் அல்லது இரண்டு இலட்சம் ரூபாயைப் பல்கலைக் கழகத்தாரிடம் வைப்பு நிதியாகத் தந்து வைக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவார்கள்,

இது போன்ற தொல்லைகளின்றி, ஓர் உட்குழு சட்டப்படி ஆராய்ந்து அறிக்கை எழுதிய அளவில், கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்துடன் இணைந்து கொள்ளும்படி செய்த பெருமை பண்டிதமணியின் தனிப் பெருமை என்றே சொல்ல வேண்டும். ஆய்வுக் குழுவினர் மேலைச் சிவபுரிக்கு வந்து சென்றதை யொட்டிய செலவுகளைக் கூடப் பல்கலைக் கழகம் வசூலிக்காமற் செய்தது அவருடைய நிகரற்ற திறமைக்குச் சான்று.

காலம் செல்லச் செல்ல, பண்டிதமணியின் செல்வாக்கு அளவு கடந்ததாக இருந்தது; அவர் மன உறுதி கொண்டிருந் தால், இச் சபை இன்னும் பல மடங்கு பெருகியிருக்கும். அந்த அளவுக்கு அவர் சபையைப் பிற்காலத்தில் வளர்க் காதது ஒரு குறையே எனினும், கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி நிலைபெறச் செய்தது பாராட்டுக்குரியது. இக்கல்லூரி இன்றும் என்றும் அவருடைய நினைவுச் சின்ன மாக விளங்கும். சன்மார்க்க சபையின் தோற்றத்துக்கும் வளர்ச்சிக்கும் அவர் செய்த பெருந் தொண்டு தமிழும் தமிழ் நாடும் உள்ளவரை பாராட்டப் பெறும்.

ஏனைய வள்ளல்கள்

சன்மார்க்க சபையின் வளர்ச்சிக்கு மிகவும் உதவி யிருப்பவர்களில், தோல் ஏற்றுமதித் தொழிலில் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இன்றிப் புகழ் பெற்றுள்ள திருவாளர் ஆ. நாகப்பச் செட்டியார் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஆவார். மலேசியா, சிங்கப்பூர் நாடுகளில் வாழும் தமிழன்பர்களும் பெரும் பொருளைச் சபைக்கு வைப்பு நிதியாக வழங்கி யுள்ளனர். பண்டிதமணி அவர்களுடைய வீட்டு மாணவர் என்று சொல்லத்தக்க சிறப்புடைய மகிபாலன்பட்டி சித்தாந்த மணிமொழிச் செல்வர் சி. ராம. இராமசாமிச் செட்டியார் இம்முயற்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்தார்கள். இவர்கள் நினைவாக இவர்தம் மகனுரான நாகப்பச் செட்டியார், சபையைச்சேர்ந்த கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி மாணவியர் தங்குதற்கேற்ற விடுதி ஒன்றைக் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிருர்.

கல்விக்குழுவின் தலைவராய் ஓய்வு பெற்ற பேராசிரியரும் மேலைச் சிவபுரி ஊரினருமான டாக்டர் வ. சுப மாணிக்கம் அவர்கள் 20 ஆண்டுகளாகச் செய்து வரும் சீரிய பணி பாராட்டத்தக்கது.

இக் கல்லூரியில் இப்போது சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்து பி. லிட். பட்டத்திற்குரிய தமிழ்ச் சிறப்புப் படிப்பு நடைபெற்று வருகிறது.

நாடறிந்த நாவலர்

சன்மார்கக சபையின் ஆண்டு விழாக்களில் ஆண்டு தோறும் பண்டிதமணி இலக்கியச் சொற்பொழிவுகளை ஆற்றி வந்தார். அவருடைய சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டும் அவருடன் பல நாட்கள் உரையாடியும் தமிழகத்துப்

பேரறிஞர்கள் பண்டிதமணியின் புலமையை அறியத் தொடங்கினரென்று இதுவரை கூறியதால் அறிந்தோம்.

இவ்வளவு சிறந்த அறிவாற்றலுடைய பண்டிதமணி தங்களூரிலுள்ள கழகங்களிலும், தமிழ் மன்றங்களிலும், கல்லூரிகளிலும் இலக்கிய நயங்களை எடுத்துரைக்க வேண்டுமென்று மேலைச் சிவபுரிக்கு வந்திருந்த அறிஞர்களெல்லாம் விரும்பினர். அவ்விருப்பத்தின் பயனாகக் கணக்கற்ற மாநாடுகளிலும், ஆண்டு விழாக்களிலும் பண்டிதமணி தலைமை தாங்கினார்.

புலவர் மாநாடு—துறையூர்

துறையூரில் 1932ஆகஸ்ட் 6, 7 தேதிகளில் நிகழ்ந்த தஞ்சை, திருச்சி மாவட்டப் புலவர் மாநாட்டில் அவர் தலைமை தாங்கினார். பூவாளூர் சைவ சித்தாந்த சபை விழாவிலும் அவர் தலைவரானார். சென்னைத் தமிழ்ப் புலவர் மாநாட்டிலும், குறுந்தொகை மாநாட்டிலும் தலைமை தாங்கினார். சென்னைச் சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் வெள்ளிவிழா, தூத்துக்குடி சைவ சித்தாந்த சபையின் பொன் விழா ஆகியவற்றிலும் அவர் தலைமை தாங்கினார். கரந்தைத் தமிழச்சங்க ஆண்டு விழா, பேரூர்த் தமிழ் சங்க விழா, தென்காசி திருவள்ளுவர் கழக விழா ஆகியவற்றிலும் அவர் தலைவராக இருந்திருக்கிறார். சுருங்கச் சொன்னால், பண்டிதமணி அவர்களுடைய தலைமையைப் பெறாத நிலையம் அக்காலத்தில் இல்லை. சன்மார்க்க சபையின் 31-ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழாவில் பண்டிதமணி அவர்களுக்கு அளித்த வரவேற்பிதழில் குறிக்கப் பெற்றிருந்தது போல,

" செங்கதிரோன் ஒளிவிரவாத் தேயமிலை
யஃதேபோற் சிறந்த கல்வி
யெங்கதிரே சப்பெரியோய் நின்றலைமை
பெறாதசபை யாண்டு மில்லை"

என்ற நிலை ஏற்பட்டிருந்தது. இயற்கையிலேயே உடல் நலம் குன்றியிருந்ததால் மேலைச் சிவபுரிப் பயணத்தோடு அமைதியடைந்திருந்த பண்டிதமணி தம் உள்ளத்தின் ஆற்றலினால் பல ஊர்களுக்குச் சென்ற வண்ணமாக இருந்தார்; தமிழ்த் தொண்டிலும் சைவத் தொண்டிலும் ஈடுபட்டார்; நாடறிந்த நாவலரானார்.

சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள்

சைவ சமயத் தொடர்பான சொற்பொழிவுகளைப் பண்டிதமணி பல இடங்களில் ஆற்றியிருக்கிறார். 1935-இல் திருவண்ணாமலையில் நடைபெற்ற இளைஞர் மாநாட்டில், "தாயுமானவர் காலத்தில் சமய நிலை" என்பது பற்றியும், 1937-இல் வேலூரில் "சைவ ஒழுக்கம்" என்பது பற்றியும், 1940-இல் மயிலத்தில் "சிவப்பிரகாசர் அனுபவம்" என்பது பற்றியும், பண்டிதமணி சொற்பொழிவாற்றியிருக்கிறார்; சமாஜத்தின் வெள்ளி விழா 1930-ஆம் ஆண்டில் சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் நடைபெற்ற போழ்து, மூன்று நாள் கூட்டங்களிலும் தலைமை வகித்து, அரிய விரிவுரை நிகழ்த்தியிருக்கின்றார்; பிறகு சமாஜத்தின் 37-ஆம் ஆண்டு விழாவில், 1942-இல் சீகாழியில் தலைமை வகித்துப் பேருரை வழங்கினார். சிதம்பரத்தில் நடைபெற்ற சைவ சித்தாந்த கோடைக் கால வகுப்பின்போது, பண்டிதமணி சித்தாந்தக் கருத்துக்களை மாணவர்களுக்குக் கற்பிப்பதுபோல, பெருங் கூட்டத்திலும் விளக்கமாக எடுத்துரைத்தார்.

சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களை இவ்வாறு எளிதாகத் தெரிவித்தது போலவே, இலக்கியச் சுவையையும் பலரும் நுகரும் வண்ணம் பண்டிதமணி தமிழ் நாடெங்கும் பரப்பி வந்தார். எல்லோருக்கும் தெரிந்த பாடலாக இருப்பினும் அதுவரை யாருங் கேட்டிராத நயங்களை அப்

பாடலின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தும் தனித்திறன் பண்டித மணிக்கு இருந்தது. பெரிய புராணம், சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணம் போன்ற எந்த இலக்கியத்தையும் இனிமை யாகப் பண்டிதமணி எடுத்துரைத்தார், திருவாசகப் பாட்டு வந்துவிட்டால் இனிமை, இறையின்பமாக மாறிவிடும்.

பேச்சாளரின் அச்சம்

பண்டிதமணியவர்கள் தலைமை தாங்குகிறார் என்றால் அக் கூட்டத்திற் கலந்து கொள்ளும் பேச்சாளர்கள் பலவாறு அல்லற்படுவர்; அஞ்சுவர். "மகா மகோபாத்தியாயர் பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியார் என்றால் தமிழ் நாட்டில் அழுத பிள்ளை வாய் மூடாது. அது பாட்டுக்கு அழுது கொண்டு தான் இருக்கும். ஆனால் தமிழ்ப் புலவர்கள் கூட்டங்களில் இப்பெயரைச் சொன்ன மாத்திரத்தில் மரியாதைக்கு அறிகுறியான அமைதி நிலவும்" என்று கல்கி ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் எழுதியது முற்றிலும் உண்மை.

'க', 'கா'

தமிழ்ப் புலவர்கள் மட்டுமல்லர், ஏனையோரும் பண்டிதமணிக்கு அஞ்சினர். ஒரு முறை ஓர் அமைச்சர் தமிழாசிரியர்களைக் குறை கூறினார்: "அவர்களுக்கு க, கா என்ற இரண்டுக்கு மேல் ஒன்றும் தெரியாது. க என்பது கடவுள், கா என்பது காதல்" என்றார். எல்லோரும் கை கொட்டி அமைச்சரைப் பாராட்டினர். அதன் பின் அங்கே சொற்பொழிவாற்ற இருந்த பண்டிதமணியவர்கள், "தமிழா சிரியர்களுக்குக் க, கா என்ற இரண்டிற்கு மேல் ஒன்றும் தெரியாது என அமைச்சர் கூறுவது உண்மை; அதற்குமேல் இவர் அறிந்தது என்ன? இவ்வுலகில் கடவுளுக்கும் காதலுக்கும் மேலாக எப்பொருள் இருக்கிறது? இந்த

வகையில் தமிழ்ப் புலவர்கள் மாத்திரமல்ல. இங்கிலீஷ் புலவர்களும் அரசியல் நிபுணர்களும் எல்லோரும் ஒன்று தான். இந்த அறியாதவர் கூட்டத்திற்கு அமைச்சர் விலக்கல்ல'' என்ருர். எல்லோரும் பண்டிதமணியின் அஞ்சாது கண்டிக்கும் திறனை வியந்தனர்.

கப்பலோட்டிய தமிழர்

இவ்வாறு பலர் பண்டிதமணியைக் கண்டு அஞ்சிய துண்டு; வேறு சிலர், வாளினும் கூரிய அவருடைய சொற் களால் கற்றறிந்தோர் அவைகளிலே தம் மதிப்பை இழந்த தும் உண்டு. எனினும், தகுதி நிறைந்த சிலர் பண்டிதமணி யவர்களின் தலைமையில் பேசும் வாய்ப்புப் பெறுவதைப் பெரும் பேருகவே கருதினர். கப்பலோட்டிய தமிழர் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள் 14-1-1933-இல் திருநெல்வேலி திரு. என். இராமலிங்கம் பிள்ளை அவர்களுக்கு எழுதிய கடிதத்தின் பின்வரும் பகுதி குறிப்பிடத்தக்கது.

> "நமது அருமை நண்பர் பண்டிதமணி திரு. மு. கதிரேசன் செட்டியாரவர்களுக்கு நான் 31-1-33 மாலை யில் அங்கு அவர்கள் தலைமையின் கீழ் திருக்குறள் என்னும் பொருள் பற்றிப் பேச ஒப்புக்கொண்டிருப்ப தாகவும், அவர்கள் தலைமை வகிக்க வரமுடியவில்லை யென்று தந்தி கொடுப்பதாயிருந்தால், அவ்வாறே நானும் தந்தி கொடுத்துவிடுவேன் என்றும் தங்களுக்கு எழுதியிருப்பதாகத் தெரிவியுங்கள்."

டாக்டர் ரா. க. சண்முகம் செட்டியார்

தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பண்டிதமணி ஆற்றியுள்ள பணியைத் தமிழகம் ஒரு போதும் மறக்க முடியாது.

"25 ஆண்டுகளுக்குள் தமிழ் மக்களிடையில் ஒரு புதிய கலையுணர்ச்சியும் ஆர்வமும் தோன்றி வாடியிருந்த தமிழ்க்கலை மறுமலர்ச்சி பெற்றது. இந்த மறுமலர்ச்சிக்கு முக்கியமான சில பெரியார்களின் பெயர்கள் நினைவுக்கு வருகின்றன. மறைமலையடிகள், கா. நமச்சிவாய முதலியார், உ. வே. சாமிநாத ஐயர், திரு. வி. க., டி. கே. சி., பண்டிதமணி, தமிழ்க் கடவுளாகிய முருகக்கடவுளின் ஆறுமுகங்கள்போல் இந்த ஆறு தமிழ்ப் பெரியார்களும் நம்முடைய கலை வளர்ச்சியில் முதன்மையானவர்கள்.'

என்று டாக்டர் ரா. க. சண்முகஞ் செட்டியார் அவர்கள் கூறியிருப்பது பொருத்தமே.

4. சொற்பொழிவுகளும் தலைமையுரைகளும்

பண்டிதமணியின் பேச்செல்லாம் தமிழ் மணம் கமழும், அவர் மூச்செல்லாம் இலக்கியம் என்று சொல்லலாம். தமிழக மெங்கும் தம் சொற்பொழிவுகளின் வாயிலாகப் பெரும் புகழ் பெற்ற ஒரு சிலருள் அவர் முதன்மையானவர். அவருடைய சொற்பொழிவில் நகைச்சுவை மிகுந்திருக்கும்; அவரது சிலேடைகள் உள்ளத்திற்குப் பெரு மகிழ்ச்சியைத் தரும். ஆங்காங்கே கூடியிருக்கும் மக்களின் அறிவு நிலைக்குத் தக்க வாறு நடையை மாற்றி, எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக் கேற்பப் பேசும் ஆற்றல் அவரிடம் இருந்தது.

சொல்லடுக்கு அன்று!

சிலருடைய சொற்பொழிவுகள் வெறும் சொல்லடுக்காக இருக்கும்; பொருள் நிறைந்த பேச்சாகப் பேசக்கூடிய சிலரது பேச்சு, சொல்லோட்ட மின்மையால் தடைப்படும். கேட்போருக்கு இனிமை பயக்காது. எண்ணிய எண்ணத்தை வெளிப்படுத்த இயலாத சிலருடைய பேச்சில் கை, கால்

அசைப்பு மிகுதியாக இருக்கும். இத்தகைய குறைபாடு எதுவுமின்றி, "பற்பலரும் அங்காந்து",* பண்டிதமணி அவர்களின் இனிய சொற்பொழிவை மெய்மறந்து கேட்பார்கள். இதைப் பாராட்டி, அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ் விரிவுரையாளர் திரு. மு. அருணுசலம் பிள்ளை அவர்கள் ஒரு பாடலில் பாடினர். அதைப்பற்றிப் பண்டிதமணி கூறியது குறிக்கத்தக்கது:

"பல பற்களை உடையவர்களும் வாயைத் திறக்கும்படி என்ற பொருளும் 'பற்பலரும் அங்காந்து' என்ற தொடரில் உண்டு; என் வாயில் பல்லே இல்லாததால் இவ்வாறு பாடினுர்கள் போலும்!"

உரைக் கோவை

பண்டிதமணி அவர்கள் பல்வேறு மாநாடுகளில் ஆற்றிய எட்டுச்சொற்பொழிவுகள் 'உரைநடைக் கோவை' யின் இரண்டாம் பகுதியாக, 'இலக்கியச் சொற்பொழிவுகள்' என்னும் தலைப்பில் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றைப் படித்த சிலர், பண்டிதமணி அவர்களின் நடை கடினமாக உளது என்று அவரிடமே கூறியிருக்கின்றனர். நடையின் சிறப்பைக் காட்டவேண்டுமென்ற எண்ணத்தாலும் நுட்பமான பொருள் நயத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்தாலும் இவ்வாறு எழுத நேர்ந்தது என்று அவர்கள் கூறியுள்ளனர். பிற்காலத்தில் அவர்கள் எழுதிய நூல்களின் நடை ஓரளவு எளிமையாக இருப்பதும் இங்கே ஒப்பு நோக்கத் தக்கது. கடினமான சொற்களைப் பயன்படுத்துவதில் தவறில்லை என்றும், பொருத்தமான சொல்லாக

---

* பலவகைப்பட்டவர்களும் வாய் திறந்து சொற்பொழிவில் ஈடுபடச் செய்தல்.

இருந்தால் அதைப் பயன்படுத்தியே ஆக வேண்டுமென்றும். சொற்பொழிவாளர் தம் சொல்வளத்தைப் புலப்படுத்துவதற்காகத் தேவையில்லாத சொற்களை வலியப் புகுத்தலாகாது என்றும் பண்டிதமணி அவர்கள் சொல்லுவார்கள்.

ஓரளவேனும் அடிப்படையான அறிவு இல்லாதவர்களிடம் பண்டிதமணி இரக்கங் காட்டுவதில்லை. ஒருமுறை ஓரன்பர் பண்டிதமணியிடம் வந்து "......ஊரில் தாங்கள் பேசிய பேச்சை......என்னும் இதழில் படித்தேன், சில பகுதிகள் விளங்கின; வேறு சில பகுதிகள் விளங்கவில்லை" என்முர். உடனே, பண்டிதமணி, "அப்படியா! விளங்கிய பகுதி எது என்று சொல்லுக. அதையும் மாற்றியமைத்து விடுகிறேன்" என்று விடை கூறினர்.

பாடல்களுக்கு விளக்கம்

பண்டிதமணி அவர்களுடைய சொற்பொழிவுகளின் சிறப்பு, பாடல்களுக்கு விளக்கம் தருவதாகும். சில அறிஞர்கள் தம் நூல்கள் விற்பனையாவதற்குத் தடையாக இருக்குமென்று அஞ்சி, பாட்டு நயங்களையும் இலக்கியக் குறிப்புக்களையும் சொற்பொழிவுகளில் சொல்லுவதில்லை. தாங்கள் பல இடங்களுக்குப் போய்வந்த நிகழ்ச்சிகளையே குறிப்பிட்டு நேரத்தைப் போக்குவர்; வேறு சிலர், சொற்பொழிவுகளுக்குச் செல்லும் வழக்கத்தையே படிப்படியாகக் கைவிடுவர். ஒரு சொற்பொழிவுக்குப் போவது குறைந்தால், நான்கு மணி நேரம் மீதமாகுமே எனக் கணக்கிடுவர். மக்கள் வாழ்க்கை ஆற அமர நடைபெற்ற காலத்தில் பண்டிதமணி தமிழ் நாட்டில் இலக்கிய ஆர்வத்தை உண்டாக்கினர். அதன் விளைவாக இன்று மொழித் துறையில் ஒரு மறுமலர்ச்சி தோன்றியுள்ளது.

பண்டிதமணி ஏதாவது ஒரு சொற்பொழிவு செய்ய இசைந்துவிட்டால் அது நடைபெறுவதற்கு ஒருநாள் முன்னரே அங்குச் சென்றுவிடுவர். கூட்டம் நடைபெற்ற பின்னரும் அவருடைய சொற்பொழிவைக் கேட்க விரும்பி, இரண்டு மூன்று நாட்கள் தங்கிப் போகும்படி வேண்டுவர். அவ்வன்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கிப் பண்டிதமணி அவ்வூரில் தங்கி, அங்குள்ள அன்பர்கள் விரும்பும் பல பொருள்களைப்பற்றிப் பேசி மக்களை மகிழ்விப்பர். இப்படி இலக்கியங்களை மக்கள் கேட்டவுடனே எடுத்துரைக்கும் பேராற்றலை எல்லாப் புலவர்களிடமும் காண்டலரிது. இக் காலத்தில் உள்ள பல புலவர்கள் ஒருமுறை ஒரு கூட்டத்தில் பேசிவிட்டால் மறுமுறையும் அதனையே திருப்பித் திருப்பிக் கிளிப்பிள்ளை போல் பேசி வருகிறார்கள். எனவே ஓரிடத்தில் பல நாள் தங்கிப் பல பொருள்களைப் பற்றிப் பேச அவர்கள் உடன் படுவதில்லை.

மற்றுஞ் சில புலவர்கள் பல பத்திரிகைகளில் தம் பெயர் வெளியாகும் என்ற காரணத்தாலும், உயர்ந்த பதவி களில் உள்ளவர்களின் தலைமையில் பேசுவதால் பெரு நன்மை விளையும் என்ற நோக்கத்தாலுமே பேச இசைவர். இத்தகைய நன்மை விளையாத சிற்றூர்களில் பேச அழைப்புவரின், அதனைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது பல சாக்குப் போக்குக்களைச் சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்வர். இப்படிப்பட்ட போலிப் புலவர்களுக்கு மாறாகப் பண்டிதமணி சிறிதளவு பயனையும் நோக்காது, தம் உடலமைப்பையும் பொருட்படுத்தாமல், மக்களுக்குத் தமிழ் அமுதை வள்ளல் போல் வழங்க வேண்டுமென்று எண்ணி, தமிழ் அன்பர்கள் இருக்கும் இடமாகிய சிற்றூர்களுக்கும் சென்று, கைம்மாறு கருதாக் கார்முகிலெனத் தமிழ் மழை பொழிந்து, மக்களது உள்ளமாகிய நிலத்தில் தமிழ்ப் பயிர் தழைக்கும்படி செய்வர். இவ்வண்ணமே பண்டிதமணி இலக்கிய மாநாடு

களில் கலந்துகொள்ளுங்கால்: புலவர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு, பல நாட்களாகத் தங்களுக்கு இருந்த வந்த ஐயங்களையெல்லாம் போக்கி அறிவு விளக்கம் பெறுவர்.

உவமைகள்

பண்டிதமணி பேசும்பொழுது அழகிய உவமைகளை அவ்வப்போது எடுத்துரைப்பார். அவற்றுக்குச் சான்றாக ஒன்றை இங்கே சுட்டிக் காட்டுவோம்.

"இக்காலத்தில் நம் பெண்களெல்லாம் சட்டை அணிகிறார்கள். விதவிதமான நிறங்களிலிருப்பதால் அவை பெண்களுக்கு அழகு தருகின்றன. சங்க காலந் தொட்டே பெண்கள் கச்சு* அணியும் வழக்கம் இருந்துவந்திருக்கிறது. ஆடவர்கள் அவை தரும் அழகில் சொக்கி மயங்குகிறார்கள். ஆனால் தலைவன் தலைவியர் புலவிக் காலத்தில் அந்தச் சட்டை உதவாது போய் விடுகிறது. அது அகற்றப்படுகிறது. அது போல, இறைவனுடன் உயிர்கள் இரண்டறக் கலக்குமுன் வினையைக் கழிப்பதற்கு அவ்வுயிர்கள் உடற்சட்டைக்குள் புகுகின்றன. இறைவனுடன் இரண்டறக் கலக்கும் நிலை உயிருக்கு வரும்போது அந்த உடற்சட்டை அகற்றப் பட்டேயாக வேண்டும். 'அழகுக்கிட்ட சட்டை அனுபவத்திற்கு உதவாதவாறு போல,' வினையேற்க ஏற்ற உடலை அகற்றிய பின்பே, உயிரால் இறையின்பம் அனுபவிக்க முடியும்" எனப் பண்டிதமணி கூறுவர்.

காப்பியச் சுவை

காப்பியச் சுவை நலம் கனிந்தொழுகும் சிலப்பதிகாரத்தைப் பண்டிதமணி பலபடத் தம் சிரமிசைக் கொண்டு போற்றிப் பேசுவர், அந்நூலைப் பற்றி அவர் எத்தனைநாள்

---

*கச்சு—ரவிக்கை

பேசினாலும் புதுப்புதுக் கருத்துக்களைக் கேட்கலாம். "ஓவியத்திலும் தீட்ட முடியாத அழகிய படங்களைக் கவிஞர்கள் தம் சொல்லோவியத்தில் தீட்டிக் காட்டுவர்' என அப்புலவர் பெருமான் காட்டும் பல படங்களில் ஒன்றைக் கீழே காணலாம்:

" காவி யுகுநீரும் கையில் தனிச்சிலம்பும்
ஆவி குடிபோன அவ்வடிவும் பாவியேன்
காடெல்லாம் சூழ்ந்த கருங்குழலும் கண்டஞ்சிக்
கூடலான் கூடா யினன்"[1]

இப்பாடலைப் பண்டிதமணியவர்கள் எடுத்துச் சொல்லி விளக்கம் கூறுகின்றபொழுது பெரும் புலவர்களும் மெய் மறந்து மகிழ்ச்சிக் கடலில் திளைப்பர்.

பண்டிதமணியவர்கள் சிலப்பதிகாரத்தில் மிகவும் ஈடுபட்ட மற்றொரு பகுதி வாழ்த்துக் காதையில் உளது. அடிக்கடி அதை அவர் புலவர்களிடம் எடுத்துக்கூறிப் பாராட்டுவார். அப்போது அவரை அறியாது, அவர் கண்களிலிருந்து அருவிபோல் நீர் பெருகிக்கொண்டிருக்கும். அத்தகைய சிறந்த அடிகளைக் கீழே காணலாம்.

" தற்பயந் தாட்கில்லை தன்னைப் புறங்காத்த
எற்பயந் தாட்கும் எனக்குமோர் சொல்லில்லை
கற்புக் கடம்பூண்டு காதலன் பின்போந்த
பொற்றொடி நங்கைக்குத் தோழிநான் கண்டீர் !
பூம்புகார்ப் பாவைக்குத் தோழிநான் கண்டீர் !"

இந்த அடிகளிலிருந்து கண்ணகியின் கற்பின் திறனையும் பெறலரும் பெருங் குண நலனையும் பண்டிதமணி இனிது விளக்கும்பொழுது தேவாரத் திருப்பாடல் ஒன்றை எடுத்துக்

---

[1] மதுரைக் காண்டம்—வழக்குரை காதை.

காட்டுவதும் அவரது இயல்பு. அவ் வழகிய பாடலையும் படித்து மகிழ்வோம்.

" முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்
 மூர்த்தி யவனிருக்கும் வண்ணம்கேட்டாள்
பின்னை அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்
 பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சியானாள்
அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்
 அகன்றாள் அகலிடத்தார் ஆசாரத்தைத்
தன்னை மறந்தாள் தன்நாமம் கெட்டாள்
 தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன்தாளே."

பெரிய புராணம்

சைவ நூல்களில் பெரிய புராணத்திலும் திருவாசகத்திலும் பண்டிதமணி அவர்கட்கு இருந்த பற்று எல்லையற்றது. பெரிய புராணச் சொற்பொழிவில் தேவாரங்களை எடுத்துக் காட்டி மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியளிப்பர். வேடிக்கையாக, சேக்கிழாரின் பெரும் புலமைக்குச் சான்றாக அடிக்கடி அவர் தடுத்தாட் கொண்ட புராணத்திலுள்ள 'வையகம் பொலிய' என்ற பாடலைக் கூறுவார்.

இப்பாடல் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சிதம்பரத்திற்கு வந்து, தில்லை நடராசரை வழிபடும் காட்சியைக் கூறுகிறது. "சிவபிரான் திறந்த வெளியிலே திருநடனம் புரிந்து கொண்டிருக்கின்றார்; இந்த உண்மையை அறியாத மாலும் அயனும் உள்ளே தேடுகின்ற அறியாமை என்னே!" என்ற பொருள் பட, சேக்கிழார் இவ்வாறு பாடியுள்ளதை எடுத்துக் காட்டிப் பண்டிதமணி புன்னகை புரிவார். நடராசர் சிதாகாசத்தில்* ஆடுகிறார் என்பதை 'வெளியிலே ஆடுகிறார்' எனக் கூறியுள்ள நயத்தை அவர் பாராட்டுவார்.

---

* சிதாகாசம்—உள்ளமாகிய ஆகாயம்.

'எம்மொழியினும் இத்துணைத் திட்ப நுட்பங்களமைய யாத்த ஒரு நூலும் உளதோவென்று, ஆராய்வார் வியப்புறும் வண்ணம் தமிழ் நிலத்தார் தவப் பயனாக எழுந்த நீதிநூல் திருக்குறள் என்று பண்டிதமணி கூறுவார். இந் நூலுக்கு அமைந்த உரைகளில் பரிமேலழகர் உரையே மிகச் சிறந்தது என்பது அப் புலவர் பெருமானின் கருத்து. அவர் அந்த உரை முழுவதையும் எழுத்தெண்ணிக் கற்றவர் என்று சொல்லலாம். ஏனைய உரையாசிரியர்களின் உரை களினின்றும் பரிமேலழகர் வேறுபடும் இடங்களையும் அவ்வாறு வேறுபடுதற்குரிய காரணத்தையும் பண்டிதமணி தெளிவாக உணர்ந்திருந்தார். இவர் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்கள் தலைமையில் பரிமேலழகர் உரையின் சிறப்பைப் பற்றி 1925-இல் பேசினார். அப் பேச்சில் அமைந்த சிறந்த கருத்துக்களை உணர்ந்து, ஐயர் அவர்கள் பெரிதும் பாராட்டினார்கள். 'பரிமேலழகருடைய உரைக்கு நயம்' என்ற தலைப்பிட்டு ஒரு குறிப்புப் புத்தகம் வரைந்து பதிப்பித்து வெளிப்படுத்தினால் மிகுந்த உபகாரமாக இருக்குமென்பது என் கருத்து' என அவர்கள் 3—3—1925-இல் (சிதம்பரத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தபின்) பண்டிதமணிக்குக் கடிதம் எழுதியிருக் கிறார்கள்.*

திருக்குறள்

திருக்குறளை நன்றாய்ப் படித்ததாகத் தம்மிடம் வந்து கூறும் புலவர்களிடம் திருக்குறளையும் பரிமேலழகர் உரை யையும் கையிலே கொடுத்துச் சில பாடல்களுக்குப் பொருள் கூறும்படி பண்டிதமணி கேட்பார். அவர் நடத்தும் இத் தேர்வில் பலர் பரிமேலழகர் உரைக்கு விளக்கம் கூற இய

* அப்போது, ஐயரவர்கள் சிதம்பரம் ஸ்ரீ மீனாட்சி தமிழ்க் கல்லூரியின் முதல்வராக இருந்து வந்தார்கள்.

லாது திகைத்து நிற்பர். பின்னர் பண்டிதமணியே பரிமேலழகர் உரையை விளக்குவார். அதற்குச் சான்முக ஒரு குறளைக் காட்டுவோம்.

''அன்பிற்கு முண்டோ அடைக்குந்தாழ் ஆர்வலர்
புன்கணீர் பூசல் தரும்.''

பரிமேலழகர் உரையிலுள்ள ''ஆர்வலரது புன்மை கண்ணீர் மேல் ஏற்றப்பட்டது'' என்னும் தொடருக்குப் பண்டித மணி கூறும் விளக்கம் வருமாறு:

கண்ணீர் இருவகைப்படும். ஒன்று உவகைக் கண்ணீர்; மற்றொன்று துன்பக் கண்ணீர்; இங்குப் 'புன்மை' என்பது துன்பத்தைக் குறிக்கும். ஆர்வலரது துன்பம் கண்ணீர் மேல் ஏற்றப்பெற்றுப் 'புன் கண்ணீர் பூசல் தரும்' எனத் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார் என்பர்.

குறுந்தொகை மாநாடு

குறுந்தொகை மாநாட்டில்[1] பண்டிதமணி அவர்கள் ஆற்றிய சொற்பொழிவு ஓர் இலக்கிய விருந்தாக இருந்தது. அம் மாநாட்டில் தமிழறிஞர் ஐவர் நெய்தல், முல்லை, பாலை, மருதம், குறிஞ்சி என்ற தலைப்புக்களில் பேச ஒழுங்கு செய்யப் பெற்றிருந்தது. தலைமைதாங்கிய பண்டித மணி உரிய நூலின் உட்பகுதியில் நுழைந்து பொருள் நயங்களைச் சொல்லிவிட்டால், தாம் என்ன பேசுவது என்று அப்புலவர்கள் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அவர்கள் எல்லோர்க்கும் விடுதலைதரும் வகையில், அந் நூலின் கண்ணுள்ள கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளுக்கு[2]

---

[1] இது 1940 நவம்பர் 30, டிசம்பர் 1 ஆம் நாட்களில் சென்னையில் நிகழ்ந்தது; சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாரால் கூட்டப் பெற்றது.

[2] ''தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி'' என்று தொடங் கும் பாடல்.

மட்டுமே பண்டிதமணி நயங் கூறினர். குறுந்தொகையில் இப்பாடல் திலகம்போல ஒளிர்கின்றது என்பது அவர் கருத்து. ஐந்திணை ஒழுக்கம் குறுந்தொகையின் பொருளாதலின், அப் பொருளை இக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் கருக்கொண்டது என்பதையும் பண்டிதமணி விளக்கமாகக் கூறியிருக்கிறர். இந்தப் பாடலிலுள்ள நுண்பொருள் பலவற்றையும் படிப்பவர்க்குப் பேரின்பம் தருகின்ற முறையில் அவர் தெரிவித்துள்ளார். உவமை நயங்கள், குண வருணனை, ஆறுதல் மொழி கூறுமுறை, குறிப்பிற் புலப் படுத்துமாறு வலியுறுத்தும் அழகு, பழங்காலத்துத் தமிழ் மக்களின் மனநிலை, உண்மைக் காதல் வயப்பட்ட மகளிரின் பண்பாட்டுச் சிறப்பு ஆகியவற்றைக் குறுந் தொகை எவ்வாறு புலப்படுத்துகிறது என்பதையும் தம் உரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறர். இவ்வுரை "உரைநடைக் கோவை இரண்டாம் பகுதி"யிலும், "குறுந்தொகைச் சொற்பொழிவு"களிலும் வெளியிடப் பெற்றிருக்கிறது.

தலைவர்கள் பலவகையினர்

இக்காலத்தில் புலவர்களில் பலர் கூட்டத்தில் தலைமை வகிப்பது மிக எளிதான செயல் என்று எண்ணுவர்; எனவே சொற்பொழிவுக்கு இசையாமல் தலைமை தாங்க மட்டுமே உடன்படுவர். அவ்வாறு உடன் படுவோர் தம் முன்னுரையில், "எல்லாவற்றையும் பின்னர்க் கூறுவோம்" என்று சொல்லி அமைவர். முடிவுரையில், "சொல்லத் தக்க யாவும் எம் அருமை நண்பர்களாகிய சொற்பொழி வாளர்களால் தெளிவாகச் சொல்லப் பெற்றன. நேரமின் மையாலும் பெருமக்களாகிய உங்கள் பொறுமையை இனியும் சோதிப்பது என் விருப்பமன்று ஆகையாலும் உங்கள் அனைவர்க்கும் என் மனமார்ந்த நன்றி உரியது"

என்று நன்றியுரையும் தாமே கூறிக் கூட்டத்தை முடிப்பர்.

பண்டிதமணியோ இவர்கள் போக்குக்கு மாருக, தலைமை தாங்க இசைந்து விட்டால், அன்று முதலே பல பொருள்களைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தித்துத் தாம் சிந்தித்த பொருள்களை யெல்லாம் முறையாக எழுதிக்கொள்வார். அவ்வாறு அவர் எழுதுவதில், அதுவரை புலவர்கள் காணுத பொருள்களை யெல்லாம் காட்டுவார். அதற்குச் சான்ருக, கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்க ஆண்டு விழாவில், 'தமிழும் தமிழ்ப் பணியும்' என்ற தலைப்பில் அவர் நிகழ்த்திய தலைமைப் பேருரையிலிருந்து ஒரு கருத்தைக் காட்டுவோம்:

'பிற மொழியிலுள்ள இலக்கண ஆசிரியர்கள் எழுத்து, சொல் என்னும் இவற்றையே விரிவாக ஆராய்ந்து கூறுவர். ஆனுல் தமிழ்மொழியின் இலக்கண நூலாசிரியராகிய தொல்காப்பியர் ஏனைய மொழியாளர் களைப் போல எழுத்துச் சொற்களின் ஆராய்ச்சிகளோடு அமையவில்லை. பொருளாராய்ச்சியும் செய்யத் தொடங்கி, அதில் மக்களின் ஒழுக்கத்தைப் பற்றியும் தாவரங்களைப் பற்றியும் உயிரினங்களைப் பற்றியும் கூரறிவாளரும் வியக்கும்படி பல பகுதிகளாகப் பிரித்துத் தெள்ளத் தெளிய விளக்கியுள்ளார்'.

அகப்பொருட் பகுதிகள்

அகப் பொருட் பகுதிகளை எடுத்துரைப்பதிலும் பண்டிதமணி சிறந்து விளங்கினர். சான்ருக ஒரு பகுதியைத் தருவோம்:

"சகுந்தலை என்னும் பெண்மணி, துஷ்யந்தன் என்னும் வேந்தர் பெருமானைக் கானகத்திற் கண்ட அளவற் காதல் வயப்பட்டு, அந்நிலையை எவ்வாறு

அரசர்க்குப் புலப்படுத்தலாமென்று ஆராய்ந்து கொண்டிருக்குங்கால், தன் உயிர்த் தோழியால் அறிவிக்கப்பட்டு, காதற் கடிதம் எழுதத் தொடங்கினுள். இஃது அக் காதலரிருவரும் தம்முட் கூட்டம் நிகழ்த்துதற்கு முன் நிகழ்ந்தது. இதன் மொழிபெயர்ப்பாவது:

நின்னுடைய உள்ள நிலையறியேன் நின்பாலே
மன்னுடைய வேட்கை மலிவுற்ற என்னுறுப்பைக்
காமன் இரவும் பகலும் கனற்றுகின்ருன்
ஏமவரு ளில்லா யிவண்

என்பதாம். 'அருளில்லாத அரசே' நின்பாற் கொண்ட வேட்கை மிக்க உடலுறுப்புக்களை மன்மதன் இரவும் பகலும் எரிக்கின்ருன்; இந்நிலையில் நினது உள்ளத்தின் நிலை இன்னதென்று அறிந்திலேன்' என்பது இப்பாடலின் கருத்து.

சகுந்தலை எழுதிய கடிதம் கிளியின் வயிறு போன்று பசுமை மிக்க மெல்லிய தாமரையிலையாகும். அதன்கண், அவள் தன் கைந் நகங்களையே எழுதுகோலாகக் கொண்டு எழுத்துக்களைப் பதித்தனள் என்பர். தாமரையின் மெல்லிய இலைகளால், அவள் வெம்மை தணிய அப்பொழுது தோழியர் வீசிறிக் கொண்டிருந்தனர் ஆதலின், அவள் இருந்த இடத்தில் கிடைத்த தாமரையிலையே எழுதுதற்குரிய தாள் ஆயிற்று. எழுதுகோல் தேடுதற்கு அவகாசமின்மையால் கைந் நகங்களாற் பதிக்கலாயினுள்''

என்று பண்டிதமணி அவர்கள் நயங் கூறுவார்; இக்கடிதத்தையும் காதலனுடன் கூடிய பின்னர், மாதவி எழுதிய காதற் கடிதத்தையும் ஒப்பிட்டுச் சொன்மாரி பொழிவார்;

அப்போது காதல் வயப்பட்டாருள் எழுதுவோர் எழுதப் படுவோர் இயல்புகளையும், எழுதும் வாசகங்களையும் பண்டித மணி தெரிவிக்கும் முறை கேட்போர் உள்ளங்களை யெல்லாம் ஈர்க்கும்.

மறைமலையடிகள்

இனி, மறைமலையடிகளின் தலைமையில் பண்டிதமணி ஒருமுறை கரந்தையில் பேசியபோது நிகழ்ந்த முக்கியமான ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கூறுவோம்; 'சங்க நூல்களெல்லாம் தனித் தமிழ் நூல்கள்; அவை வட சொற் கலப்பு இல்லா தவை' என்று மறைமலையடிகள் தமது தலைமை உரையில் கூறினர். பின்னர் அங்கே பேசிய பண்டிதமணி "சங்க நூல்களில் சிறந்ததும் கற்றறிந்தார் போற்றுவதுமான கலித்தொகையில்,

தேறுநீர் சடைக்கரந்து திரிபுரம் தீ மடுத்து

என முதல் பாடலிலேயே சடை, திரிபுரம் என்று வட சொற்கள் வந்திருக்கின்றனவே" என்றார்.

தேவார திருவாசகங்கள் தனித் தமிழில் ஆக்கப்பட்டன வென்று மறைமலையடிகள் கூறினர்கள். உடனே,

சலம் பூவோடு தூபம் மறந்தறியேன்
தமிழோ டிசைபாடல் மறந்தறியேன்

என்று திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தில் முதற் பதிகத்தில் இருப்பதைப் பண்டிதமணி எடுத்துக்காட்டி, சலம், தூபம் இரண்டும் வடசொல் என்பதையும், இவ்வாறு பல இடங் களில் வடசொற்கள் கையாளப் பெற்றிருக்கின்றன என்பதையும் தெரிவித்தார். மறைமலையடிகள் கோபமாய் மேசையைக் குத்தினர். 'எனக்கும் ஒரு மேசை போட்டிருந்

தால் இதைவிட வலுவாகக் குத்தி மிகுதியான ஓசையை எழுப்பியிருப்பேன்' என்று பண்டிதமணி கூறினர். ஆம், பண்டிதமணிக்கும் நூற்றுக்கணக்கான விழாக்களில் தலைமைப் பேறு கிடைத்தது; மேசையும் போடப் பெற்றது.

பண்டிதமணி அவர்கள் தலைமை தாங்கும் மாநாடுகளிலும் பிற கூட்டங்களிலும், சொற்பொழிவாளர் எவராயினும், அவர் எடுத்துக் கொள்ளும் பொருள் எதுவாயினும், அவரவர்க்கும் அததற்கும் மிகப் பொருத்தமாகவும், அழகாகவும், நகைச்சுவையுடனும், அங்கதம் விரவவும், முன்னுரை முடிவுரைகளைக் கூறுவதில் பண்டிதமணி தலை சிறந்து விளங்கினர்.

சலசலப்பு

பண்டிதமணியின் தலைமையிலோ முன்னிலையிலோ பேசுவதென்றால், சொற்பொழிவாளர்கள் அஞ்சுவர், பல நாட்கள்முன்னரே தக்க நூல்களைத் துருவி ஆராய்ந்து,குறிப்புக்களை எழுதிக் கொண்டு வருவர்; பேசுவதும் மிகக் கவனமாகவே பேசுவர். ஒரு பிழை கண்டாலும் பண்டிதமணி கண்டிக்காமல் விடமாட்டார்; பெருந் திரளான மக்களிடையே தவறான செய்தியை விதைத்துவிடக் கூடாது என்பது பண்டிதமணியின் கருத்து.

பண்டிதமணி தலைமை தாங்கும் கூட்டங்களில், தம் கூரிய அறிவால் பிறருடைய கருத்துக்களை வெட்டிப் பேசுவது வழக்கமாக இருந்தது. சொற்பொழிவாளர் உரை நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கும் போதே, குறுக்கே பேசுவது அவர் இயல்பு; இதன் பயனாகக் கூட்டங்களில் சில சமயம் சலசலப்பும் அமைதியின்மையும் ஏற்படுவதுண்டு.

இடை வேளை ... இடை வேலை

ஓய்வு பெற்ற பேராசிரியர் புலவர் முத்து இராசாக் கண்ணனார் அவர்கள் ஒருமுறை பண்டிதமணியின் தலைமை

யில் புதுவை இளைஞர் கழகக் கூட்டத்தில் 'அமெரிக்க நாட்டில் ஆங்கிலக் கவிஞர்' என்ற தலைப்பில் பேசினார்கள். தலைவராகிய பண்டிதமணி அவர்கள் தம் முடிவுரையில் குறிப்பிட்டது சுவையாக இருந்தது. 'மிகச் சாமர்த்தியமாக நான் கேட்க ஒரு பேச்சு இன்று நண்பர் இராசாக்கண்ணனார் அவர்களால் நிகழ்த்தப் பெற்றது. இடைவேளை உண்டாக்கும் இடைவேலை எனக்கு இல்லாமற் செய்து விட்டார்.'

விதைவாதம்

புதுக் கோட்டையில் ஒருமுறை பண்டிதமணி அவர்களின் தலைமையில் ஒரு தமிழறிஞர் பேசினார். அப்பொழுது அச்சொற்பொழிவாளர் விதைவாதம் (Hernia) என்னும் நோயால் தாக்குண்டிருந்தார். ஆகையால் அவர் பண்டிதமணியின் செவியருகு சென்று, தம்மால் அந்நோய் காரணமாக நின்று பேச முடியாமையைத் தெரிவித்தார், பிறகு, பண்டிதமணி அவர்கள் எழுந்து, 'அன்பர்களே, ஓர் ஏரில் பூட்டப்பெற்றுள்ள இரண்டு மாடுகளும் ஒரு நிலையில் நின்று வேலையை மேற்கொண்டாலொழிய காரியம் நடைபெறாது. ஆகையால் சொற்பொழிவாளர் உடல் நலமின்மையால் உட்கார்ந்து பேச விரும்புகின்றார்' என்று கூறினர். தம் நோயைச் சுட்டிக் காட்டிய பண்டிதமணியின் உரை நயத்தை வேறுவிதமாக உணர்ந்த சொற்பொழிவாளர், பண்டிதமணி தம்மை மாடாக்கியமைக்கு மிகவும் வருந்தினர். இப்படிச் சிற்சில சமயங்களில் பண்டிதமணியின் சொல்லாழத்தைப் புலவர்களும் அறிந்து கொள்ள இயலாமல் அல்லற்பட்டனர்.

அறுசுவை

ஒரு கவிஞர் ஒருமுறை அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திற்குச் சென்று பண்டிதமணியின் தலைமையில் ஒரு

சொற்பொழிவு ஆற்றினர். அச் சொற்பொழிவுக்கிடையே ஆறு சுவைகளைப் பற்றிப் பேச நேர்ந்தது. அப்பொழுது கவிஞரவர்கள் அவையிலுள்ளவர்களை நோக்கி. "அன்பர்களே, இவ்வுலகில் உப்பில்லாப் பொருளே இல்லை. இவ்வுண்மையை ஆறு சுவைகளைக் குறிப்பிடும் கார்ப்பு, கைப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, புளிப்பு, இனிப்பு என்னும் சொற்களில் காணலாம். ஒவ்வொரு சொல்லின் இறுதியிலும் உப்பு என்னும் சொல் இருத்தலைக் காண்க'' என்று விரிவாகப் பேசி அமர்ந்தார். அவர் பேசிக் கொண்டிருந்த போது பண்டிதமணி அவர்கள் புன்னகையுடன் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவையோர் தலைவரவர்களின் முடிவுரையைக் கேட்க மிக்க ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது பண்டிதமணி அவர்கள் தம் முடிவுரையில், "நான் சுவையில் மிக்க ஈடுபாடுடையவன்; சுவைகளைப் பற்றிக் கற்பதும் கேட்பதும் நுகர்வதும் எனக்கியல்பு. எனினும் இன்று இக் கவி செய்துள்ள ஆராய்ச்சியின் மூலம் இதுவரை நான் கேளாத ஒரு நுட்பத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்தேன். ஈடும் எடுப்பும் இல்லாத இத்தகைய சுவை ஆராய்ச்சியை இவரைத் தவிர வேறு யார் செய்யவல்லார்? இதுவரை உப்பைப்பற்றி இப்படி ஆராய்ச்சி செய்த கவிஞர் ஒருவரும் இல்லை. இனியும் இருக்க முடியாது'' என்று புன்னகையுடன் கூறினர். இருபொருள் நயம்படப் பேசும் பண்டிதமணியின் திறமையைப் பலமுறையும் கேட்டு மகிழ்ந்துள்ள அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் கைகொட்டிச் சிரித்து ஆரவாரம் செய்தனர். வெளுத்ததெல்லாம் பாலென உணரும் கவிஞர்பிரான் பண்டிதமணியின் வஞ்சப் புகழ்ச்சியைப் பாராட்டுரையெனக் கொண்டு மகிழ்ந்தார். மேலும், தாம் சென்ற இடமெல்லாம் பண்டிதமணியின் பெருந்தன்மையையும் எடுத்துக் கூறிப் பாராட்டினர்.

தனிச் சொற்பொழிவு

இராயவரத்தில் பண்டிதமணியின் தலைமையில் இரண்டு நாட்கள் தமிழ் விழா நடைபெற்றது. ஒரு நாள், நாகர் கோவில் புலவர் குமரேச பிள்ளை இராமாயணத்தைப் பற்றிப் பேசினர். முகவுரையாக அவர் அரைமணி நேரத் திற்கு மேல் பேசிக் கொண்டே யிருந்தார். அவ்வளவு நேரமும் பொறுமையுடனிருந்த பண்டிதமணி அவர்கள், பின்னர் எழுந்து, அவையிலிருப்பவர்களை நோக்கி, 'அன்பர்களே, இத்தகைய பேரறிஞர்களின் சொற்பொழிவைத் தனியே வைத்து நாமெல்லாம் அனுபவிக்க வேண்டும். பல பேச்சுகளுக்கிடையே கால வரையறை இவர்களுக்குக் கொடுப்பது சரியன்று' என்று பக்குவமாகக் கூறினர்கள்.

செட்டி நாட்டுச் செல்வர் ஒருவரைச் சன்மார்க்க சபையில் ஒரு சொற்பொழிவாற்றும்படி பண்டிதமணி பல ஆண்டுகளுக்கு முன் வேண்டிக் கொண்டார். அதற்கு அச் செல்வர், ஐயா, யான் இதற்குமுன் ஒருமுறைதான் சொற் பொழிவாற்றி யிருக்கிறேன்; அச் சொற்பொழிவும் தாங்கள் கேட்டதே, அச் சொற்பொழிவு செய்வதற்கு யான் பட்ட பாடு கொஞ்சமன்று. மீண்டும் நான் பேச விரும்பினல், அந்தச் சரக்கைத்தான் அங்குள்ள மக்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டும். அதைத் தவிர வேறு என்னிடத்தில் நீங்கள் எதிர்பார்க்கலாகாது' என்ருர். அவர் சொற்களைக் கேட்ட பண்டிதமணி பெரிதும் புன்னகை புரிந்து, 'எல்லாப் புலவர் களும் இப்படித் தானே செய்கின்றனர். ஓரிடத்தில் கேட்ப வர்கள் மற்ருேரிடத்திலுமா வந்து கேட்பார்கள்? ஒன்றையே பல இடங்களில் கூசாமல் கூறலாம்' என்று அவரை உற்சாகப்படுத்தினர். செல்வரும் பண்டிதமணி சொன்னதை நம்பிப் பேச இசைந்தார். அப் பேச்சின் பின்னர், அக் கூட்டத்தின் தலைவராகிய பண்டிதமணி அவர்கள்

முடிவுரை கூறியபோது குறிப்பிட்டதாவது: 'முன்னர்ப் பேசிய ஒரு பொருளை இன்று அவர்கள் இங்கேயும் பேசினார்கள், பிறரெல்லாம் கேட்டு மகிழ்ந்ததை நாமும் கேட்டு மகிழலாகாதா? என்பதே என் கருத்து. இவ்வாறு செய்தால்தான் பெரும் புலவர்களை ஊக்குவிப்பதாகும்.'

சட்ட நிபுணரும் தமிழ்ப் புலவர்களும்

சென்னையில் நிகழ்ந்த ஒரு கூட்டத்தில் பண்டிதமணி அவர்கள் தலைமையில், சட்ட நிபுணர் ஒருவர் பேசினார். அப்போது, அவர் தமிழ்ப் புலவர்களின் குறைகளை வரிசைப் படுத்த நினைந்து, 'தமிழ்ப் புலவர்கள் நேரத்தின் அருமையை அறியாதவர்கள்; குறித்த காலத்தில் வருதலும் குறித்த நேரத்தில் பேசி முடித்தலும் அவர்களிடத்தில் காண இயலாது; முற்போக்கிலே செல்லுவதற்குச் சிறிதும் அவர்கள் முயலுவதில்லை' என்று பல குறைகளை அடுக்கிக் கொண்டே சென்றார். அவர் பேசிய ஆத்திரத்தில் கால எல்லையைக் கடந்து பேசி முடித்தார். பிறகு, பண்டிதமணி அவர்கள் எழுந்து, 'அன்பர்களே; இன்று தமிழ்ப் புலவர் களின் குறைகளைப் பேரறிஞர் வாயிலாகக் கேட்டோம். இச் சமயத்தில் எனக்குத் திருவள்ளுவர் கூறிய ஒரு குறள் நினைவுக்கு வருகிறது. அப்புலவர் பெருமான்,

> ஏதிலார் குற்றம்போல் தம்குற்றம் காண்கிற்பின்
> தீதுண்டோ மன்னும் உயிர்க்கு

என்றார். அக்குறளை இவரைப்போன்ற அறிஞர்களை நோக்கியே சொன்னாரோ என்று நான் கருதுகிறேன். பண்டிதர்களின் குற்றங்களை யெல்லாம் தெரிவித்த இவர் காலத்தை மீறுவதாகிய தம் குற்றத்தைச் சிறிதும் சிந்தித்தாரில்லை' என்று சொன்னார். உடனே, சட்ட

அறிஞர் எழுந்து வெகுண்டு, 'குறித்த நேரம் ஆனதும் தெரிவித்திருக்க வேண்டியது தங்கள் பொறுப்பு அல்லவா?' என்றார். பண்டிதமணி அதற்கு விடையாக, 'ஆம், தெரிவிக்காதது என் குற்றம்; காலங் கடந்து பேசியது உங்கள் குற்றம். பேரறிஞரே, அமருங்கள்' என்றார். உடனே கூட்டத்தினர் மகிழ்ச்சியால் ஆரவாரம் செய்தனர்.

சமாஜ மாநாடு

குன்றக்குடியில் சைவசித்தாந்த மகாசமாஜ மாநாட்டில் கோவை சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் தலைமையில் ஒரு கூட்டம் நடந்துகொண்டிருந்தது. ஏதோ காரணத்தால், தலைவரவர்கள் வெளியே போக நேர்ந்தது. அப்போது அவர்கள் பண்டிதமணி அவர்களைத் தலைமை தாங்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். பண்டிதமணியும் அதற்கிசைந்து தலைமைதாங்கினார். அடுத்தபடியாக, டி. கே. சி. யின் சொற்பொழிவு அமைந்திருந்தது. சொற்பொழிவாளரை அறிமுகப்படுத்தும் போது,

"அன்பர்களே, டி. கே. சி. அவர்கள் மிகச் சமர்த்தர். ரசிகர். ரசிகமணி என்றுங் கூறலாம். கம்பராமாயணப் பாடல்களாகிய பொற்காசுகளைக் கொட்டுவார், தட்டுவார், கம்பன் முத்திரை இல்லாத, செல்லாக் காசு என்று அவர் தூக்கி எறிவார். சில சமயம் படலம் படலமாகக் கூடத் தூக்கி எறிந்து விடுவார். ஒரு ரசிகமணி போதும்! ரசிகமணிகள் பலர் தோன்றிவிட்டால்,கம்பராமாயணத்தைப் படிக்கும் சிரமமே மக்களுக்கு இராது. எரிக்க எண்ணும் அன்பர்களும் மகிழ்வர் என்று பண்டிதமணி சுவைபடக் கூறினார்,

ஞானியாரடிகள் வெள்ளி விழா

ஞானியாரடிகளுடைய வெள்ளிவிழா டி. கே. சி அவர்கள் தலைமையில் திருப்பாதிரிப்புலியூரில் நடைபெற்றது.

"இலக்கணமாகிய ஆலையில் மாணவராகிய கரும்புகள் இடப்பட்டுப் பிழியப்படுகின்றன" என்று அவர் தலைமை யுரையில் கூறியதைக் கேட்டுப் புலவர் சிலர் வெறுப்பும் கொதிப்பும் அடைந்து வெளியேறினர். சேலம் திம்மப்பய்யர் என்பவர் இயற்றியிருந்த "ஞானியார் ஆற்றுப்படை"யை அரங்கேற்றுவதற்கென்று மறுநாள் ஒரு கூட்டம் ஒழுங்கு செய்து, பண்டிதமணியைத் தலைமை தாங்கும்படி புலவர்கள் வேண்டினர். முன்னேற்பாடின்றி இந்த நிகழ்ச்சி உருவா யிற்று. தமிழகத்துப் பெரும் புலவர் அனைவரும் அக் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்தனர். டி. கே. சி. யும் வந்திருந்தார்.

பண்டிதமணி அவர்கள், தம் தலைமையுரையில் அதற்கு முதல்நாள் டி. கே. சி. அவர்கள் பேசியதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள்:

காரென்று பேர்படைத்தாய் கனத் துறும்போது
நீரென்று பேர்படைத்தாய் நீணிலம் வந்ததன்பின்
வாரொன்று மென்முலையிவ் வாய்ச் சிகைப் பட்டபின்னர்
மோரென்றும் பேர்டைத்தாய் முப்பேரும் பெற்றாயே

என்ற தனிப்பாடலை டி. கே. சி. அவர்கள் நமக்குச் சீர் சீராக, இசையுடன் பாடி விளக்கினார்கள். வோர்ட்ஸ்வர்த் என்னும் ஆங்கிலக்கவிஞரது பாடல்கள் சிலவற்றையும் நயம்பட எடுத்துரைத்தார்கள். இவ்வாறு சொல்லழகுடனும் பொருள் நயத்துடனுந் தெளிவுபெறப் பாடல்களை வெளிப் படுத்தியது பாராட்டுக்குரியது. இது, ஆங்கில அறிவு பெறாத புலவர்கள் செய்ய இயலாத அருஞ்செயல்.

இத்தகைய ஆற்றல் நிறைந்த நம் முதலியார் அவர்கள் இலக்கணத்தை வெறுக்கிறார்கள். அந்த ஆலையில் இவர் இளமையில் இட்டு நசுக்கப்பெற்ற காரணத்தால்தான் இங்ஙனம் பாடல்களின் அழகைக் காணவும் கூறவும்

முடிகிறது. கரும்பு, ஆலையில் இடப்படாது போமேயானால், அதன் சாறு எவர்க்கும் பயன்படாது. தானே வற்றி உலர்ந்து பயனின்றி ஒழியும். அதுபோலவே, இலக்கணமாகிய ஆலையில் முதலியாரவர்கள் இடப்படாதிருப்பரேயாயின் அவர் வெறும் தடி* முதலியாராகவே இருந்திருப்பார்.''

மு. அருணாசலம் பிள்ளை

யாழ்ப்பாணத்தில் அளவெட்டி என்னுமிடத்தில் பண்டிதமணி அவர்களின் தலைமையில், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியராக இருந்தவரும் பண்டிதமணி அவர்களுக்குத் துணையாக ஈழநாட்டுப் பயணத்திற் கலந்து கொண்டவருமான திரு. மு. அருணாசலம் பிள்ளை சொற்பொழிவாற்றினார்.

ஆழ அமுக்கி முகக்கினும் ஆழ்கடல்நீர்
நாழி முகவாது நானாழி

என்ற ஔவையார் வாக்கை அருணாசலம் பிள்ளை மேற்கோள் காட்டினார். நாழித் தண்ணீர் பிடிக்கும் செம்பு, கடல் நீரையே முகந்தாலும் ஒரு நாழி அளவு மட்டும் தானே ஏற்றுக்கொள்ளும்? அதுபோலத்தாம் அறிவுக் கடலாகிய பண்டிதமணியுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த போதினும் தம் சிற்றறிவு ஓரளவுதான் ஏற்றுக்கொள்ள இயலும் என்பதைக் கூறித் தம் அடக்கத்தை வெளிப்படுத்தினார். இதைப் பற்றிப் பண்டிதமணி அவர்கள் குறிப்பிடும் போது; "அந்நாழி நீரும் கடல் நீர் தானே'' என்று கூறினர். அதன் நயம் சிந்திக்கத் தக்கது. சிறிய அளவிருப்பினும், அந்த நாழி நீருக்கும் கடல் நீரின் தகுதி உண்டென்பதை இவ்வாறு சுட்டிக் காட்டினர்.

---

* தடி-கரும்பு

சைவ சித்தாந்த சபை

பூவாளூரில் சைவசித்தாந்த சபையின் ஆண்டு விழாவில் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்கள் தலைமையில் பண்டிதமணி அவர்கள் பேசுவதற்கு இருந்தார். ஆனால் ஐயரவர்கள் வர இயலாமற் போனமையால், பண்டிதமணியே தலைமைதாங்க நேர்ந்தது. அப்போது அவர்கள் கூறியதாவது;

"சைவ சித்தாந்த சபைக்குத் தலைமை வகிப்பது எளிதன்று. அன்பர்கள் என்னை வேண்டிக் கொண்ட போது, பின்வரும் சிவஞானசித்தியார் பாடலே என் நினைவுக்கு வந்தது.

புறச் சமயநெறி நின்றும் அகச்சமயம்புக்கும்
புகல்மிகுதி வழிஉழன்றும் புகலும்ஆச் சிரம
அறத்துறைகள் அவையடைந்தும் அருந்தவங்கள் புரிந்தும்
அருங்கலைகள் பலதெரிந்தும் ஆரணங்கள் படித்தும்
சிறப்புடைய புராணங்கள் உணர்ந்தும் வேத
சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்தும் சென்றால் சைவத்
திறத்தடைவர் இதிற்சரியை கிரியா யோகம்
செலுத்தியபின் ஞானத்தால் சிவனடியைச் சேர்வர்.

புறச் சமயத்தை விடுத்து, வேத ஆகமத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுபவரே அகச் சமயங்களில் பிறப்பர்; அதன்பின், பல பிறப்புக்களில் புண்ணியம் செய்தவர்கள்தான் சிறப்புடைய புராணங்களையும் வேதங்களையும் தெளிந்து சைவப்பிறப்பை அடைவர் என்பது இப்பாடலின் கருத்து. சைவ சித்தாந்தம் என்பது எளிதன்று. சைவ சித்தாந்த சபைக்கு வந்து சேருவதும் அப்படியே. திருச்சிவரையில் இரயிலில் வந்தோம்; பிறகு உந்து

வண்டியில் சிறிது தொலேவும், நண்பர் ஒருவருடைய ஊர்தியில் எஞ்சிய பகுதியும் வந்தோம். வழியில் நண்பரின் ஊர்தி தடைப் பட்டதால், கடைசியாக மாட்டு வண்டியில் ஏறிப் பூவாளூருக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

இவ்வாறு வந்து சேர்ந்த இடத்தில், சாமிநாத ஐயர் அவர்களுக்கு அடுத்தபடி எனக்குத்தான் தகுதி என்று அறிந்து மகிழ்கிறேன்.

மாருதி அல்லனுகில் நீயெனும் மாற்றம் பெற்றேன்
ஆரினி என்னேடொப்பார் என்றதோர் இன்பமுற்றுன்

என்று கம்பராமாயண யுத்த காண்டத்தில் அங்கதன் தூதுப் படலத்தில் அங்கதன் சொன்னதாக வரும் பகுதி என் நினேவுக்கு வருகிறது. அநுமான் இராவணனிடத்தில் முன்னர்த் தூது சென்றுன்; மீண்டும் அவனேயே அனுப்பக் கூடாது; அடுத்த தகுதியுடையவனுகிய அங்கதனேத்தான் அனுப்பவேண்டுமென்று இராமன் சொன்னபோது அங்கதனுக்கு ஏற்பட்ட பெருமிதம் எனக்கும் ஏற்படுகிறது.'

தூத்துக்குடியில் ஒரு விழா

தூத்துக்குடி சைவசித்தாந்த சபை ஆண்டு விழாவிற்குப் பண்டிதமணி சென்றிருந்தார்கள். அன்பர்களின் வேண்டுகோளுக் கிணங்க மூன்றுவது நாளும் அங்குத் தங்கித் தலேமைதாங்கி, கம்பராமாயணத்தைப் பற்றி ஒரு சொற்பொழிவாற்றினர். கம்பராமாயணத்தைப் பற்றி அவர்கள் பேசப் போவது தெரிந்து, 'சைவ சித்தாந்தப் பந்தலில் இராமாயணம் பற்றிப் பேசுவதா? என்று இரண்டாம் நாள் பிற்பகலில் மறை திருநாவுக்கரசு அவர்கள் ஒரு கிளர்ச்சி செய்து கொண்டிருந்தனர். அது பண்டிதமணி

செவிக்கு எட்டிற்று. அவர்கள் பேச்சின் தொடக்கத்தில் அதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டு, 'எனவே மறை. திருநாவுக்கரசர் தமது ஆட்சேபணைகளை யெல்லாம் இங்கே தெரிவிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.' என்றார். அவரும் தம் கருத்தைக் கூறினர் பின்னர், பண்டிதமணி அவர்கள் பேசியதாவது:

'சைவ சபைப் பந்தலில் வைணவத்தைப் பற்றிப் பேசுவது குற்றமாகாது. இராமர் சிவனடியார்களில் முதல் அடியார், அன்று அவர் இராமேசுவரத்தில் பூசித்த லிங்கமே இன்று இராமலிங்கமாக விளங்குகிறது. அவரைப்பற்றி இந்தப் பந்தலிலே பேசக் கூடாதென்றால், வேறு எந்தச் சிவனடியாரைப் பற்றியேனும் இங்கே பேசுவது தகுமா?'

வாழைப்பழத்தில் ஊசி

பிறிதொரு விழாவில் தூத்துக்குடியில் பண்டிதமணி அவர்கள் தலைமையில் ஒரு புலவர் பேசினர். பாரதத்திலிருந்து அவர் ஒரு மேற்கோள் கூறி, 'தேவாதி தேவர்கள் எல்லோரும் வந்தனர். ஆனால் முருகன்தான் எல்லோரையும் விடப் பெரியவனாக இருந்தான்' என்று பொருள்கூறி விளக்கினர்.

வாழைப்பழத்தில் ஊசியைக் குத்துவதுபோல் ஆணித்தரமான கருத்துக்களைச் சுவைபடச் சொல்லும் பண்டிதமணி அவர்கள் இதைப் பற்றி முடிவுரையில் கூறுதிருப்பார்களா? 'சொற்பொழிவாளர் பாரதப்பா ஒன்றை மேற்கோள் காட்டினர்கள். அதை நான் படித்ததாக நினைவில்லை. எனினும் அவர்கள் சொன்ன கருத்து மிக நன்றாக இருந்தது. பரமேசுவரன், பார்வதி முதலியோரும் தேவாதி தேவர்களும் வந்திருந்தார்களாம். முருகன் எல்லோர்க்கும் மேலாக இருந்தானும். ஆமாம். பெரிய கூட்டம். முருகன் ஒரு குழந்தை.

ஆதலால் பரமேசுவரன் குழந்தையைத் தோள்மேல் தூக்கி வைத்திருந்திருப்பார். முருகன் எல்லோர்க்கும் பெரிய வனுகக் காட்சி கொடுத்ததில் வியப்பில்லையல்லவா?' என்றதும் எல்லோரும் அவர்களுடைய நகைச்சுவையைப் பாராட்டி மகிழ்ந்தனர்.

தமிழறிஞருடன் உறவு

இளமைக் காலத்தில் பண்டிதமணி தமிழகத்துப் புலவர்கள் சிலருடன் முதன் முறையாகத் தொடர்பு கொண்டதைப்பற்றி முன்னொரு கட்டுரையில் விரிவாகத் தெரிவித்தோம். இக்கட்டுரையில் தமிழறிஞர்கள் பண்டித மணியைப் பற்றி என்ன கருதினர் என்பதையும், அவர்க ளோடு பண்டிதமணி எவ்வாறு நடந்துகொண்டார் என்ப தையும் கூறுவோம்:

இந்நாளில் புகழ்பெற்றிருக்கும் புலவர் சிலர் காவியப் பயிற்சி பெற்றிருந்தும் சாத்திர அறிவு பெருதிருக்கின்றனர். சிலர்க்கு இலக்கியத்தில் ஈடுபாடிருக்கும்; இலக்கணத்தில் விருப்பம் இராது. சிலர் உரை நடை எழுதுவர்; பாடல் புனையும் ஆற்றல் பெற்றிரார். இக்குறைபாடுகள் எவையு மின்றி, பல துறைகளிலும் பண்டிதமணியவர்கள் ஆழ்ந்த புலமை பெற்றிருந்ததால் புலவர்கள் அவர்களைப் பெரிதும் மதித்தனர்.

புலவர் சூழ வாழ்ந்தவர்

புலவர் சிலர் எப்போதும் பண்டிதமணியைச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். செட்டிநாட்டரசராகிய அண்ணுமலை வள்ளல் பண்டிதமணியைப் பாராட்டிப் பெரிதும் மதித்த தால், ஏனைய செல்வர்களும் இப்புலவரை அடிக்கடி கண்டு மரியாதை செய்தனர். இதன் விளைவாக, பண்டித

மணிக்குப் பல பகைவர் உண்டாயினர். 'புகழுக்குப் பகையும் புலமைக்குப் பொருமையும் எங்கெங்கும், எஞ்ஞான்றும் காத்திருக்கும்' என்ற பேகன் (Bacon) வாக்குப் பண்டிதமணியின் வாழ்க்கைக்குச் சாலப் பொருந்தும்.

மாறுபட்ட கருத்துக்கள் தமக்குத் தோன்றியபோது அவற்றைத் தங்குதடையின்றிப் பண்டிதமணி தெரிவித்தார்; 'நெற்றிக்கண் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே' என்ற புலவர் நெறியை அவர் கடைப்பிடித்தார். எவ்வளவு நுட்பமாகப் புடைத்த அரிசியைச் சமைத்தாலும் அந்தச் சோற்றில் ஒரு கல் தட்டுப்படுவது போல, பிற அறிஞரின் நூல்களில் பண்டிதமணி அவர்கள் எளிதில் குற்றம் கண்டு பிடித்து விடுவர்.

முன்னுரை வழங்கல்

எந்த ஆசிரியரின் நூலுக்கும் பண்டிதமணி எளிதில் முன்னுரை கொடுக்கமாட்டார்; ஆசிரியர் பெயரையும் நூலின் பெயரையும் தெரிந்துகொண்ட அளவில் முன்னுரை எழுதும் வழக்கம் அவரிடம் இல்லை. உயிர் நீப்பதற்குச் சில நாட்கள் முன்னர் சொ. முருகப்பா அவர்களின் 'இராம காதை' பாலகாண்டத்துக்கு பண்டிதமணி எழுதிய முன்னுரையிலும் அழுத்தமான கருத்துக்களையும் ஆராய்ச்சிவன்மையையுங் காணலாம். அவர் இல்லது புனைய மாட்டார்; சொல்நயம், பொருள் நயம், பாநயம் ஆகிய இவற்றையே முன்னுரையிலும் விளக்கிக் கூறுவார். ஏனைய கருத்து ஏதாவது தெரிவித்தால், அதிலும் சிலேடை நயம் இருக்கும். எனவே அவரிடம் முன்னுரை வேண்டப் புலவர்கள் அஞ்சினர்.

'தமிழ் படித்தவன்' என்று சொல்லி யாராவது தம்மிடம் வந்தால், அவர் ஆழமாய்ப் படித்திருக்கிருரா என்று

பண்டிதமணி சோதிப்பர்; நன்றாகப் படிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கி, வந்தவரின் அறிவு மமதையை அடக்கிவிடுவர்.

ஆகுபெயரும் அன்மொழித் தொகையும்

ஒருதடவை, மகிபாலன்பட்டிக்கு ஒரு தமிழ் வித்து வான் வந்தார். ஆசிரியப் பதவிக்கு மனுப் போட விரும்பு வதாகவும் தமக்கு ஒரு சிபார்சுக் கடிதம் வேண்டுமென்றும் அவர் பண்டிதமணியிடம் கூறினர். 'ஆகு பெயருக்கும் அன்மொழித் தொகைக்கும் என்ன வேறுபாடு?' என்று அவரைப் பண்டிதமணி கேட்டார்; அவரால் அவ்வினவுக்கு விடைகூற இயலவில்லை. 'நீரிற் குமிழி இளமை' என்ற குமரகுருபரர் பாடலில் எழுவாய், செயப்படு பொருள், பயனில்லை எவையெவை? என்று அவரை மற்றொரு கேள்வி கேட்டனர். இவ்வினவுக்கும் அவரால் விடைபகர இயல வில்லை. தமிழாசிரியராவதற்கு அவருக்குத் தகுதி இல்லை என்று பண்டிதமணி உரியவர்கட்கு எழுதிவிட்டார்.

இதுபோன்ற நிகழ்ச்சிகளால் பண்டிதமணி 'பொல்லா தவர்' என்று பெயரெடுத்தார். அவருடைய சிலேடை களும் பிறர் மனத்தைப் புண்படுத்தும். நாமக்கல் கவிஞர் அவர்களைப் பண்டிதமணி 'நாமக்கல்லார்' என்று கூறுவர். கல் என்பது மலையைக் குறிக்கும் என்பதும்,

'அளக்க லாகா அளவும் பொருளும்
துளக்க லாகா நிலையும் தோற்றமும்
வறப்பினும் வளந்தரும் வண்மையும் மலைக்கே'

என்ற ஒரு பழந் தமிழ்ப் பாடலில் புலவர்க்கு உவமை யாகக் கூறும் மலையின் தன்மை குறிப்பிடப் பெற்றிருப் பதும் சிந்திக்கத்தக்கது.

தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்துக்குப் பாராட்டு

தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் தலைவர் அவிநாசிலிங்கம் செட்டியார் அவர்கள்மீது பண்டிதமணிக்குப் பெருமதிப்பு உண்டு. அவர் கல்வி அமைச்சரான போது, பண்டிதமணி அவரைப் பாராட்டி ஒரு கடிதம் எழுதினர்; இவ்வாறு பண்டிதமணி வலிய எழுதுவது மிக அருமையான செயல். தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தினர் ஒரு தடவை பண்டிதமணிக்குப் பரிசு வழங்கினர். அப்போது பண்டிதமணி என்னிடங் கூறியது இன்றும் என் செவிகளில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது:

'அவிநாசிலிங்கம் செட்டியார் அவர்களுக்கு நன்றி தெவிரிக்க வேண்டும்; அவிநாசி உடல்; தூரன் உயிர்; எனவே, தூரன் அவர்களுக்கே தெரிவித்தாலும் போதும். ஆனல் தூரனும் தூரத்தில் இருக்கிருர்.'

'எல்லோரும் தம்மைப் பாராட்ட வேண்டும்; தாம் யாரையும் பாராட்டக் கூடாது' என்ற எண்ணம் பண்டிதமணிக்கு இருந்ததாகச் சிலர் கூறக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். இது தவறு, தக்காரைப் பாராட்ட அவர்கள் என்றும் தயங்கியதில்லை. அரிய பொருள் நிறைந்த சிறந்த கருத்துக்களை யார் வெளியிட்டாலும், அவர்கள் கேளாமலேயே பண்டிதமணி பாராட்டியிருக்கிருர். நட்பின் காரணமாக இவரிடம் முன்னுரையோ பாராட்டுரையோ பெற இயலாது. 'பரிந்து விரும்பிப் பல்கால் கேட்பினும் பொருந்த எழுதவிரையா இயல்புடையீர்' என்று ஓர் அறிஞர் கூறியிருப்பது முற்றிலும் உண்மையே.

நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார்

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நாவலர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார் அவர்கள் தூத்துக்குடியில் ஒரு சொற்பொழி

வாற்றினர். இதழ்களில் அதைப் படித்துப் பாரதியாரைப் பாராட்டிப் பண்டிதமணி கடிதம் எழுதினர். தம்மைப் பாராட்டிய முதற் புலவர் பண்டிதமணியே என்றும், அதன் பயனாகவே, 'தசரதன் குறையும் கைகேயி நிறையும்' என்ற நூல் உருவாயிற்று என்றும் பாரதியார் அடிக்கடி கூறுவதுண்டு. பண்டிதமணியின் அறிவாற்றல் மிகுதியை நோக்க, அம்மட்டில் எங்களுடன் போட்டி போடாதபடி ஆங்கிலம் தெரியாது போய் விட்டது நல்லதாயிற்று' என்றும் அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

கவிமணி

கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை அவர்களிடம் பண்டிதமணி அவர்களுக்குப் பல ஆண்டுகளாகப் பெரு மதிப்பு இருந்தது. கவிமணிக்கும் பண்டிதமணி மீது அவ்வாறே மரியாதையும் மட்டற்ற அன்பும் இருந்து வந்தன. எனினும் 1938-இல் தான் இவர்களிவரும் சந்தித்தனர். திருவனந்தபுரம் பல்கலைக் கழகத்துப் பாடத் திட்டக் குழுவின் கூட்டம் நடைபெற்றபோதுதான் இச்சந்திப்பு ஏற்பட்டது. அப்போது, துணைவேந்தர் திரு. பரமேசுவர பணிக்கர், திரு. பன்னிருகைப் பெருமாள் முதலியார், கவிமணி ஆகியோரது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, பண்டிதமணி திருவாசகத்தைப்பற்றி ஒரு சொற்பொழிவு ஆற்றினர். அதைக் கேட்டு யாவரும் மனம் உருகினர்; அன்று தாம் கண்ட காட்சியையே,

நெற்றி நிறைந்த நீருடையான்
நெஞ்சில் பஞ்சாக் கரமுடையான்
முற்றி முதிரும் அன்பாலே
மூவர் தமிழும் பயில்நாவான்

சுற்றம் தழுவும் குணசீலன்
தூய நெறிகண் டொழுகிடுவான்
கற்ற பெரியோன் கதிரேசன்
கடவு ளருளால் வாழியவே!

என்ற பாடலில் கவிமணி பாடியுள்ளார்.

பண்டிதமணியின் சொற்பொழிவில் சிறந்த ஓசையின்பம் இருந்தது, கவிமணிக்கு மகிழ்ச்சி தந்தது. 'பண்டிதமணி அகங்காரி' என்ற செய்தியைத்தான் நான் இதுவரை அதிகமாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்; ஆனால் அவர்களுடைய புலமையையும் எளிமையையும் அறியும் பேறு இன்று தான் கிட்டிற்று என்று கவிமணி கூறினர்.

எதைப் பற்றியாவது பண்டிதமணி அவர்கள் கருத்துத் தெரிவித்து விட்ட பிறகு, கவிமணியிடம் அதைப் பற்றிக் கேட்டால், 'பண்டிதமணி சொன்னதையே நான் மீண்டும் சொல்லவேண்டியதில்லை' என்று கூறுவார்கள். பண்டிதமணி எழுதிய கதிர்மணி விளக்க உரையைப் பாராட்டிக் கவிமணி பாடிய பாடல்களும், பண்டிதமணி மீது கவிமணி பாடிய சரமகவிகளும் பண்டிதமணியின்பால் அவர் கொண்டிருந்த எல்லையற்ற பேரன்புக்கு எடுத்துக் காட்டாக உள.

கவிமணி அவர்களைப் பண்டிதமணி பாராட்டாத நாள் இல்லை என்று சொல்லலாம்; சோழவந்தானூர் அரசஞ் சண்முகனார், டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர், பேராசிரியர் கா. சு. பிள்ளை, டாக்டர் நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், பன்மொழிப் புலவர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார், டாக்டர் மு. வரதராசன், 'ஆனந்தவிகடன்' இலக்கிய ஆசிரியர் பி.ஸ்ரீ. ஆகியோரையும் பண்டிதமணி அடிக்கடி பாராட்டுவார்.

டிகேசி

கருத்து வேறுபாடிருப்பினும், ஏனைய அறிஞர்களுடன் நல்லுறவு கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று பண்டிதமணி

கருதினர். 'டி. கே. சி.' அவர்களைப் பலதடவை கண்டித்துப் பேசியபோதும் அவர்களுடன் பண்டிதமணி கடிதப் போக்கு வரவு வைத்திருந்தார்; அவர் மகன் தித்தாரப்பன் காலமான போது, அவரைக் கண்டு ஆறுதல் கூறுவதற்காகப் பண்டிதமணி அவர் இல்லத்திற்குச் சென்றுர்.

சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார்

சுத்தானந்த பாரதியார் அவர்களுடைய கருத்துக்களைப் பண்டிதமணி ஏற்றுக் கொண்டதில்லை; எனினும், புதுச் சேரிக்குச் சென்றபோது, அரவிந்த ஆசிரமத்திற்குப் போய் அவரைக் கண்டு அளவளாவினுர். அடிகள் அப்போது மௌனமாக இருந்ததால், பண்டிதமணி அவர்கள் சொல்லிய செய்திகளுக்குத் தம் விடையை ஒரு தாளில் எழுதினுர். அந்தத் தாளைப் பண்டிதமணி பேணி வைத்திருக்கிறுர்கள். 'தங்களை அடிக்கடி நினைப்பதுண்டு; பார்த்தது பெருமகிழ் வளிக்கிறது. தமிழெனும் மணிக்குத் தாங்கள் கதிர் வீசு கிறீர்கள்! தங்களால் தமிழ் மிகவும் பெருமை பெற்றிருக் கிறது. தாங்கள் கதிர், தமிழ்மணி. மணியுடன் கதிரும் சேர்ந்தது. கண்ணிருப்பவரெல்லாம் தங்கள் பெருமையைக் காணலாம்' என்பவை சுத்தானந்தர் எழுதிய கருத்துக்கள்.

மகாவித்துவான் ரா. ரா.

தம் வீட்டில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளிலும் புலவர்கள் தொடர்பை எவ்வகையிலாவது பயன்படுத்த வேண்டு மென்பது பண்டிதமணியின் இயல்பு. விபவ ஆண்டு, தைத் திங்கள் முதல் நாளில் மகா வித்துவான் ரா. இராகவ ஐயங்கார் அவர்கட்குப் பண்டிதமணி எழுதிய கடிதம் வருமாறு,

அன்புள்ள ஐயா,
அநந்த நமஸ்காரம்.
சுபம்.

தாங்கள் அன்புகூர்ந்தனுப்பிய 2-1-29 கடிதம் வரப்பெற்று மகிழ்ந்தேன். என் வேண்டுகோளைப் பொருட்படுத்தி, தைமீ 9உ இங்கு நடைபெறும் கிருகப் பிரவேச காலத்தில் இவ்விடம் விஜயஞ் செய்து என் சிற்றில்லத்தில் 'சீதை திருமணம்' நடத்த உடன்பட்டுத் தெரிவித்தது கண்டு மிகவும் இன்புறுகின்றேன். அழைப்பில் தங்கள் உபந்யாஸம் நடைபெறுவது குறிப் பிட்டுள்ளேன். அழைப்பு இதனோடு வருகின்றது. குறிப்பிட்ட முதனாளே (தைமீ 8உ மாலையே) இவ்விடம் விஜயஞ்செய்து மிக்க ஆர்வத்தோடு தங்கள் இன்னுரை அமிர்தம் பருக விழைந்திருப்பவர்க்கு ஊட்ட வேண்டுகிறேன்.

தங்கள் இனிமை மிக்க நல்லுரை அரண்மனை களில் நடைபெறத்தக்கது; என் சிறிய கிருகத்தில் நடை பெறுவது அன்புரிமையாலென்பதை உணர்ந்து மகிழ் கின்றேன்.

கூடுமானால் ஒரு பதில் கார்டு தருக.

அன்பன்,
மு. கதிரேசன்.

மேலைச் சிவபுரிச் சன்மார்க்க சபைக்கு வரும் பெரும் புலவர்களை இடையிடையே தம் இல்லத்துக்கு அழைத்துப் பண்டிதமணி தக்கவாறு பேணி அனுப்பி வைப்பதுண்டு.

மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை

மகா வித்துவான் திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்களுடைய குடும்பத்துக்குப் பொருள் சேர்க்கும்

முயற்சியில் பெரிதும் ஈடுபட்டவர் பண்டிதமணி அவர்களே. டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்கட்கும் பல உதவி களைப் பண்டிதமணி செய்திருக்கிறார். 21-6-1925இல் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்கள் இதற்கு நன்றி தெரிவித்து எழுதிய கடிதத்தில், "முன்பு பிள்ளை அவர் களுடைய குடும்பக் கவலையைத் தீர்த்தீர்கள்; இப்போது அவர்களுடைய மாணாக்கனது கவலையைத் தீர்த்தீர்கள்" என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

புலவர்கட்கு உதவி

ஓரளவு தமிழிலக்கியங்களில் நல்ல பயிற்சியும், செய்யுள் இயற்றுந்திறனும் அமைந்த புலவர் சிலர் தமது வறுமையினைப் போக்கிக் கொள்ளுவதற்குப் பண்டிதமணி அவர்களுடைய தகுதியுரையினைச் சான்றாகப் பெற்று, செட்டிநாட்டுச் செல்வர்களின் ஆதரவைப் பெற்றார்கள்; அவர்களிடம் கடிதம் வாங்கிக் கொண்டு இலங்கை, மலேயா முதலிய நாடுகளுக்குச் சென்று, பொருளீட்டி வறுமை நீங்கியவர்களும் உண்டு. எனவே, புலவர்கள் தமக்குத் துணைபுரிந்த கதிரேசச் செட்டியாரைத் தமிழுக்குக் 'கதி' என்று நன்றியுடன் குறிப்பிடுவர்.

பண்டிதமணி அவர்கள் வழங்கிய சான்றிதழின் துணை கொண்டு, செட்டிநாட்டரசர் ராஜா சர். அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்கள், தமிழ் வள்ளல் கருமுத்து, தியாகராசச் செட்டியார், வ. பழ. சா. குடும்பத்தார், பெ. ராம. ராம. சிதம்பரம் செட்டியார் ஆகியோரிடம் பரிசில் பெற்றவர் நூற்றுக்கணக்கானவர். இவ்வாறே அவர் உதவியால் தமிழாசிரியப் பதவி பெற்றவர்கள் எண்ணிலடங்கார். சுருங்கச் சொல்லின், பண்டிதமணி ஒரு புலவர் மட்டுமல்லர்; புரவலருமாவார். ஆழ்ந்த கல்வியறிவுடையவர்களை மதிக்க அவர் ஒருபோதும் தயங்கியதில்லை.

5. அரசரும் புலவரும்

எல்லா நாடுகளிலும் புலவர்களுக்குப் பேரும் புகழும் பெருகுவதற்குக் காரணமாயிருப்பவர்கள் புரவலர்களே. அவர்கள் இல்லையென்றால் புலவர்களும், புலவர்களது பெருந் தொண்டும் நாட்டிற்குப் பயன்படமுடியாது. பண்டிதமணி யவர்களைப் போற்றிய புரவலர்கள் பலதிறப்படுவர். அவர் களுள் முதற் புரவலர் சன்மார்க்க சபைக்குரிய வ. பழ. சா. பழனியப்பச் செட்டியார் அவர்களே.

மகிபாலன்பட்டியில் ஒரு மூலையில் தென்மொழிக் கடலிலும் வடமொழிக் கடலிலும் ஆழ்ந்தாழ்ந்து பெறலரிய முத்துக்களைக் கண்டெடுத்துத் தாமே மகிழ்ந்து கொண்டி ருந்த பண்டிதமணியவர்களை வெளிக்கிழுத்துத் தாம் பெறும் இன்பத்தைத் தமிழ்மக்கள் எல்லோரும் பெறவும், தமிழ் நாட்டில் அன்று பெரும் புலவராயிருந்த பெருமக்களின் தொடர்பு பண்டிதமணி அவர்களுக்கு ஏற்படவும் காரண மாயிருந்தது பழனியப்பச் செட்டியார் தொடங்கிய சன்மார்க்க சபையே.

டாக்டர் ஐயர் அவர்கள்

1929ஆம் ஆண்டில் அரசர் அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்கள் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்களைக் கண்டு தமது பல்கலைக் கழகத்தில் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருக்கும்படி வேண்டினர். அப்பொழுது ஐயரவர்கள், 'தங்கள் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியராக இருக்கும் தகுதியுடையவர்கள் இருவர். அவர்களில் ஒருவர் பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியார், மற்றொருவர் ரா. ராகவையங்கார். அவர்கள் இருவரும் இருமொழிப் பெரும் புலமை படைத்து விளங்கும் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள்' என்று சொன்னார். அந்நாளிலிருந்து எப்படியாவது பண்டிதமணியவர்களைத் தம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழாசிரியராக அமர்த்திவிட வேண்டுமென்று ராஜா அவர்கள் எண்ணினார்கள்.

> " எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியர்
> திண்ணிய ராகப் பெறின் "

என்ற குறளுக்கு இலக்கியமாகத் தம் விடாமுயற்சியால் பல துறைகளில் வெற்றி கண்டவர் அரசர் அண்ணாமலைச் செட்டியார். ஆகையால் அப்பெரியார், பண்டிதமணிக்கு வேண்டியவர்கள் யார் என்று ஆராய்ந்து, கானாடு காத்தான் சித. வீரப்ப செட்டியாரைக் கண்டுபிடித்தனர் பின்னர் ஒரு நாள் அச்செட்டியாருடன் அரசர் பண்டிதமணியின் வீட்டிற்குச்சென்று தம் கருத்தைத் தெரிவித்தனர். அப்பொழுது பண்டிதமணி, 'நான் தங்கள் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆசிரியனாக இருக்கும் தகுதியுடையவனல்லன், வேறு பெரும் புலவரைப் பார்க்கலாம்' என்று மறுத்துவிட்டனர். அன்று பண்டிதமணி அவர்கள் அரசரிடம் நடந்து கொண்ட வகையும், பேசிய திறமும், ஆன்று அவிந்து அடங்கிய அடக்கமும்

அரசர் அண்ணாமலைச் செட்டியாரின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டன. இவர் தாம் நம் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆசிரியராக இருக்கும் தகுதியுடையவர் என்று அன்றே அரசர் எண்ணிவிட்டார். அன்றுதான் பண்டிதமணியாகிய புலவர் பெருமானுக்கும் அரசர் அண்ணாமலைச் செட்டியாருக்கும் உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களிலும் சிறந்து விளங்கும் நட்பு அரும்பத் தொடங்கிற்று. 'ஒரு நாள் பழகினும் பெரியோர் கேண்மை இரு நிலம் பிளக்க வேர் வீழ்க்கும்மே' என்ற முதுமொழியின்படி அன்று வேரூன்றிய அந் நட்பு, பின்னர் பெருமரமாகிப் பூத்துக் காய்த்துக் கனிந்து தமிழ் நாட்டிற்குப் பெரும் பயன் அளித்ததைப் பின்னர்க் காணலாம். அரசர் அடிக்கடி பண்டிதமணியின் வீட்டிற்கு வரத்தலைப்பட்டனர்.

புது மனை புகு விழா

1931 ஆம் ஆண்டில் பண்டிதமணி அவர்கள் புதிதாகக் கட்டிய கட்டடத்திற்குப் 'புதுமனை புகுவிழா' இனிது நடைபெற்றது. அந்நிகழ்ச்சிக்கு அரசர் அண்ணாமலைச் செட்டியாரும் வந்திருந்தார். ஆனால் அரசர் அவர்கள் பெருஞ் செல்வர்கள் வீட்டிற்கும் மிக நெருங்கிய உறவினர்கள் வீட்டிற்கும் வருவார்களேயன்றி, மற்றையோர் வீடுகளுக்கு வருதலும், வந்து பல மணி நேரம் மிக நெருங்கிப் பேசிக் கொண்டு இருத்தலும் அருமை. அத்தகைய அரசர் அவர்கள் பண்டிதமணியின் வீட்டிற்கு அடிக்கடி வருதலையும், வந்து பல மணி நேரம் மிக நெருங்கிப் பேசிக்கொண்டிருத்தலையும் கண்ட ஏனைய செட்டியார்கள் பண்டிதமணியிடம் பெரு மதிப்புக்கொண்டு அவரது தொடர்பை நாடினர்.

மேனாட்டுப் பெருங் கழகங்கள் பெரும் புலவர்களைத் தேடிப்பிடித்து, அவர்களுக்குப் பெருஞ் சிறப்பினைச் செய்து அவர்கள் புலமை நாட்டுக்குப் பயன்படும்படி செய்கின்றன.

எடுத்துக்காட்டாக ஒன்றினைப் படித்து மகிழ்வோம். ரஷ்யாவின் ஒரு பகுதியான உஸ்பெகிஸ்தானில் உழவுத் தொழிலையே மேற்கொண்டிருந்த ஒருவன் ரஷ்ய மொழியைத் தானாகவே கற்று இசைக் கவியாக விளங்கினான். டாஷ்கண்டு பல்கலைக் கழகம் அவன் கவிதைகளைப் பெரிதும் போற்றி. அப்புலவனுக்கு உயர்ந்த பட்டம் அளித்ததோடு ஸ்டாலின் வெகுமதியையும் வழங்கியது. அவ்வண்ணமே அரசர் அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்களும் பண்டிதமணியவர்களைத் தேடிப்பிடித்து, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அமர்த்தி மகாமகோபாத்தியாயர் என்ற பட்டத்தை அவர் பெறுதற்குரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து அவரது பெரும்புலமை தமிழ்நாட்டிற்குப் பயன்படும்படி செய்தனர்.

பிறந்த நாட்குறிப்பிலும் ஒற்றுமை

ராஜா அவர்களுடைய ஜாதகத்திற்கும் பண்டிதமணியினுடைய ஜாதகத்திற்கும் பல ஒற்றுமைகள் இருந்தன. இதைப் பற்றிப் பண்டிதமணி அடிக்கடி குறிப்பிடுவதுண்டு. பொருள் மட்டும் ராஜா அவர்கள் ஜாதகத்தில் இருப்பது போலத் தம்முடைய ஜாதகத்தில் சிறப்பான நிலையில் இல்லையென்று பண்டிதமணி சொல்லுவார்கள்.

வியத்தகு புலமை

பண்டிதமணியின் வியத்தகு புலமை வளத்தைப் பல தடவைகளில் அண்ணாமலை அரசர் மிகவும் பாராட்டியுள்ளார், ஏனைய தமிழ்ப் புலவர்களைச் சந்திக்கும் போதெல்லாம் பண்டிதமணி இளமையில் யாரிடம் பாடம் கேட்டாரென்று அடிக்கடி அரசர் வினவுவார். அதற்குத் தக்க விடை கூற இயலாது புலவர்களும், பண்டிதமணிக்கு இயற்கையில் அமைந்த கவிச்சுவையும், கல்வி ஆர்வமும், தன் முயற்சியுமே

அவருடைய நிகரற்ற புகழுக்குக் காரணம் என்று கூறுவர். இவற்றைக் கேட்டு அரசர் முன்னிலும் மகிழ்ந்து முறுவலிப்பர்.

பண்டிதமணி அவர்களுடைய படத்தை மேலைச்சிவபுரிச் சன்மார்க்க சபையில் ராஜா சர் அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்கள் திறந்து வைத்தார்கள். பண்டிதமணி அவர்களுடைய 60 ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழாவில் ராஜா அவர்களே தலைமை தாங்கினார்கள். அதைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் வகையில் பண்டிதமணி அவர்கள் சுவைபடக்கூறியது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது.

'இரண்டு வாரங்கள் முன்னர் நிகழ்ந்த கனம் ராஜா அவர்களின் மணிவிழாவில் அவர்கள் அழகிய மாளிகையில் உலகத்துப் பெருமக்களெல்லோரும் அடங்கியிருந்தனர். அவ்வெல்லோரையும் தம் பெருமையுள் அடக்கித் திகழும் அரசர் பெருந்தகையார் இன்று எனது இச்சிறு குடிலில் அடங்குவார்களாயின், இதன் பெருமையைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ? என்பாலுள்ள பேரன்பால் இத்துணை நேரம் பன்மீன் நடுவண் பான்மதிபோல் இங்கே வீற்றிருந்து என்னைப்பாராட்டி மகிழ்வித்த ராஜா அவர்களுக்கு யான் என்றுங் கடமைப்பட்டவன்.'

எவ்வளவு பெரிய ஆற்றல் உடையவராக இருந்தாலும் அந்த ஆற்றலை அவர் வெளிப்படுத்துவதற்கான ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படாவிட்டால் அந்த ஆற்றல் அனைத்தும் வீணாதும். அவரால் நாடும் மக்களும் பயன் பெற இயலாது. பண்டிதமணி அவர்களுடைய புலமையும் திறமையும் தமிழ் நாட்டிலுள்ள இளைஞர்களுக்குப் பயன்படுவதற்கான ஒரு வாய்ப்பைத் தந்த பெருமை ராஜா சர் அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்களுக்கே உண்டு. இதை எண்ணும்போது.

கிரேஸ் எலிஜி என்னும் ஆங்கிலக் கவிதை நினைவிற்கு வருகிறது. இப் பாடலைக் கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை பின்வருமாறு இனிய தமிழில் தந்திருக்கிறார்கள்:

" தக்க திறனிருந்தும்—நல்ல
தருணம் வாய்த்திலதேல்
மிக்க புகழெய்தி—மக்கள்
மேன்மை யடையாரம்மா
சூழ்நிலை வாய்த்திலதேல்—சூரனும்
சோம்பி மடிவானம்மா
பாழ்நிலத் திட்டவிதை— வளர்ந்து
பயன் மரமாமோ. "

ராஜா சர் அண்ணாமலைச்செட்டியார் அவர்களைத் தவிர வேறு சிலரும் பண்டிதமணி அவர்களை ஆதரித்துச் சிறப்பித்துள்ளனர். சன்மார்க்க சபையை நிறுவிய குடும்பத்தாரைப் பற்றி முன்னரே குறிப்பிட்டிருக்கிறேப். பண்டிதமணி அவர்களுடைய நூல்களை வெளியிட்டு உதவியவர்கள் மிகப் பலர். அவர்கள் அனைவருடைய பெயரையும் இங்கே குறிப்பிடுவது இயலாது. இருவரைப்பற்றி மட்டும் கூறலாம். ஒருவர் தமிழ் வள்ளலாக விளங்கிய நற்சாந்து பட்டி பெ. ராம. ராம. சிதம்பரம் செட்டியார் அவர்கள், விபுலானந்த அடிகளின் யாழ் நூல் வெளிவரக் காரணமாக இருந்தவர். மற்றொருவர் சிறந்த தமிழ்த் தொண்டுகளைச் செய்து தமிழ் அன்பர்கள் தமிழ்ப் புலவர்களுடைய உள்ளங்களிலே நிலையான நல்லிடத்தைப் பெற்று மதுரை மாநகரில் கல்லூரி பலகண்ட வள்ளல் கலைத்தந்தை, தனித்தமிழ் ஆர்வலர் கருமுத்து. தியாகராசச் செட்டியார் அவர்கள் ஆவார்கள். தியாகராசச் செட்டியார் அவர்கள் இளமைக் காலம் முதல் பண்டிதமணி அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகியவர். அவர்பால் எல்லையற்ற அன்பும் மதிப்பும் கொண்

டிருந்தவர். அவர் பண்டிதமணி அவர்களுக்குச் செய்த உதவிகள் பல. பண்டிதமணியின் அறிவுரைகளைக் கேட்டுத்தான் தாம் மேற்கொள்ளும் தமிழ்த் தொடர்புடைய செயல்களை நிறைவேற்றுவது அவருடைய இயல்பாக இருந்தது. தியாகராசச் செட்டியார் அவர்கள் பண்டிதமணியின் இறுதி நாள் வரை அவருடைய இனிய நண்பராக இருந்தார். பண்டிதமணியை அடிக்கடி மதுரைக்கு அழைத்து உரையாடுவார்; அறிவுரைகள் வேண்டுவார்; பாடம் கேட்பார்; இடையிடையே மகிபாலன்பட்டிக்கும் வந்து அவரைச் சந்தித்து மகிழ்வார்.

பண்டிதமணி அவர்களுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பால், கலைத்தந்தை கருமுத்து தியாகராசச் செட்டியார் அவர்கள் எத்தனையோ புலவர்களுக்கு வாரி வழங்கியுள்ளார். தொல்காப்பியத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்க உதவியுள்ளார். ஏராளமான தமிழ் அமைப்புக்களுக்கு அளவுடன்—ஆனால் ஆரவாரமும் விளம்பரமும் இன்றி—பொருளுதவி செய்துள்ளார்.

6. அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பணி

பல்கலைக் கழகம் முதலிய நிலையங்களில் முக்கிய மான நியமனங்கள் இந்நாளில் செய்யப்படுகின்ற முறை நாடறிந்ததே. இன்ன வேலைக்கு ஆட்கள் வேண்டும், அவர்கள் இன்ன தகுதியுடையவர்களாக இருக்கவேண்டும், இன்ன வயதினராக இருத்தல் வேண்டும் என்று வரையறை செய்து, செய்தித் தாள்களில் விளம்பரம் செய்யப்படுகிறது. அதன் பிறகு கிடைக்கும் மனுக்களிலிருந்து ஒருவர் தெரிந் தெடுக்கப்படுகிறார். ராஜா சர். அண்ணாமலைச் செட்டி யார் இவ்வாறு எந்த நியமனமும் செய்யவில்லை. பேரறிஞர் களாக இருந்தவர்களையெல்லாம் வரவழைத்து, அவர்களைத் தம் பல்கலைக் கழகத்தில் பணியாற்றச் செய்து, அவர்களையும் உயர்த்தி மகிழ்ந்தது அவர்களுடைய திருவுள்ளம்.

விபுலானந்த அடிகள்

விபுலானந்த அடிகள் ஈழ நாட்டவராயிருந்தும், ஈழ நாட்டவருக்கு முன்னரே அடிகளாரின் பெருமையை அரசர் அறிந்தார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப்

பேராசிரியராக இருந்த பின்னரே விபுலானந்த அடிகளார் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமிக்கப் பெற்றார். அடிகளார் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பணியாற்றுவதற்காக இராமகிருஷ்ண மடத்தின் தலைமை அலுவலகத்திலுள்ள அடிகளார் சிலரை அரசர் நேரில் சந்தித்து, அவர்களின் இசைவைப் பெற்றார்.

டாக்டர் சோமசுந்தர பாரதியார்

அதுவரை ஆசிரியப்பணி ஏற்காமல் வழக்கறிஞராகத் தொழில் நடத்திக் கொண்டிருந்த சோமசுந்தர பாரதியார் அவர்களை அண்ணாமலைப்பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருக்கும்படி வற்புறுத்தி, தம் முயற்சியில் வெற்றி கண்டார் அரசர்.

சொல்லின் செல்வர்

சொல்லின் செல்வராகவும், சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும், தலை சிறந்த தமிழ் அறிஞராகவும் விளங்கிய ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் 45 ஆண்டுகளுக்குமுன்னர் வழக்கறிஞராகவும் நெல்லை நகராண்மைக் கழகத் துணைத் தலைவராகவும் இருந்தார்கள். அவருடைய தமிழ் ஆர்வத்தையும் அறிவையும் அரசர் அறியும் வாய்ப்பு, ஜஸ்டிஸ் கட்சியில் அரசரின் நண்பராக இருந்த சிலர் வாயிலாக ஏற்பட்டது. சேதுப்பிள்ளை அவர்களின் நெருங்கிய உறவினர்களிடம் அரசர் தமது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி, அவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆசிரியப் பணியை ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்தார்.

பண்டிதமணி

இவ்வாறே பண்டிதமணி அவர்களின் புலமையும் பல்கலைக் கழகத்திற்குப் பயன்பட வேண்டுமென்று அண்ணா

மலை மன்னர் எண்ணினர் எண்ணிய எண்ணியாங்கு நிறைவேற்றும் அரசர் பெருமான், தாம் கருதியவாறே பண்டிதமணி அவர்களை அங்குப் பணியாற்றச் செய்தார். பல்கலைக் கழகத்திற்கு வந்தபின் பண்டிதமணியின் புகழ் உச்ச நிலையை அடைந்தது.

பண்டிதமணி 1934-இல் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆசிரியரானார். அதற்கு முன்னரே அவர்க்கும் இப்பல்கலைக் கழகத்திற்கும் தொடர்பு இருந்துவந்தது. தமிழ்ப் பகுதிக்கு அறிவுரை கூறும் சில குழுக்களிலே அவர் உறுப்பினராக இருந்தார். அக் கூட்டங்களுக்கு வரும்போதெல்லாம் பண்டிதமணி அவர்கள் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் திவான்பகதூர் சர். எஸ். இ. அரங்கநாதன் அவர்களைக் கண்டு தம் கருத்துக்களைத் தெரிவித்து வந்தார்கள். இவை தமிழ் நாட்டுக்கே பெரும் பயன் விளைத்தன என்று 1932-இல் விபுலானந்த அடிகள் எழுதியிருக்கிறார்கள். தமிழ்ப் பேரகாரதி (Tamil Lexicon) பதிப்புக்கான அறிஞர் குழுவில் உறுப்பினராக இருந்து இவர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்துடனும் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்.

1934-ஆம் ஆண்டில் பண்டிதமணி அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். தமிழில் ஆராய்ச்சிப் பகுதி தொடங்குவதாக ஏற்பாடு இருந்தது. அப்பகுதியிலேயே பண்டிதமணி அவர்கள் பணியாற்றுவதாகத் திட்டம் செய்யப்பட்டிருந்தது.

பண்டிதமணி அவர்கள் பிப்ரவரி மாதத்தில் பதவி ஏற்றுக் கொண்டார்கள். ஆராய்ச்சிப் பகுதி ஜூன் மாதம் தான் அமைக்கப் பெறுவதாக இருந்தது. எனவே பிப்ரவரி-மார்ச்சு ஆகிய இரண்டு மாதங்களுக்கு மட்டும்-பல்கலைக் கழகப் கோடை விடுமுறைக்கு மூடும் வரையில்-பண்டிதமணி

மாணவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கலாம் என்று தமிழ்த் துறைத் தலைவர் சோமசுந்தர பாரதியார் வேலைத் திட்டம் வகுத்துக் கொடுத்தார். பாடப் பகுதியைப் பண்டிதமணி சிறப்பாக நடத்தியதால் பண்டிதமணி தொடர்ந்து அந்த வேலையையே பார்த்து வந்தார். ஆராய்ச்சிப் பகுதியின் தலைவராக மகாவித்துவான் இராகவ ஐயங்கார் அவர்கள் நியமிக்கப் பெற்றார்கள்.

பண்டிதமணி ஆசிரியராகச் சேர்ந்த போது அவருக்கு வயது 53, சாதாரணமாக ஆசிரியர்கள் பதவியை விட்டு ஓய்வு பெறுகின்ற கட்டம். சில ஆசிரியர்கள் கண்ணாடியை அணிந்து கொண்டு தம் வேலை அனைத்தையும் செய்யும் வயது. ஒரு சிலர், எழுத்துப் பார்க்க ஒரு கண்ணாடியும் ஆளைப் பார்க்க ஒரு கண்ணாடியும் பயன்படுத்தும் பருவம், ஆசிரியர் எழுத்துப் பார்க்கும் கண்ணாடியைப் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது 50 பேர் உள்ள வகுப்பில் ஒரு மாணவர் மட்டுமே இருப்பதும் அந்நாளில் வழக்கமாக இருந்தது. ஆனால் பண்டிதமணி அவர்களோ இத்தகைய குறைபாடு எதுவுமின்றிச் சிறப்பாகப் பாடம் நடத்தினார்கள். பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கின்ற வன்மை அவர்களிடம் சிறப்பாக அமைந்திருந்தது. ஒரு பாடலை விளக்குவதற்கு முன்னர் அந்தப் பாடலில் அமைந்த நுண்ணிய பொருள்களை, சொற் சாதுரியத்துடனும், நகைச்சுவையுடனும் முதலில் தெரிவித்து விடுவார்கள். நயமான பகுதிகளை விட்டு விட்டு, ஏனைய பகுதிகளைத் தான் முதலில் சொல்லுவார்கள். கடைசியாகத்தான் பாட்டைப் படிப்பார்கள். பாடல்களைப் படித்துத் தாம் தெளி பொருள் கூறுவதற்கு முன்னதாக, இசையோடு பாடக்கூடிய மாணவர்களை அந்தப் பாடலை வகுப்பில் படிக்கச் சொல்லுவார். எனவே அவர் நடத்தும் பாடம் மாணவர் மனத்தில் பசுமரத்தாணிபோல் பதியும்.

மாணவர்கள்

பண்டிதமணியின் மாணவராக இருந்தவர்கள் நூற்றுக் கணக்கானவர். அவர்களில் குறிப்பிடத் தக்கவர் அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும் பிற்காலத்தில் மதுரை தியாகராசர் கல்லூரி முதல்வராக இருந்தவருமான டாக்டர் திரு. அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார், மைசூர்ப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு. எஸ். உருத்திரபதி, ஹைதராபாத் உஸ்மானிய பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப்பேராசிரியர் திரு மீனுட்சிசுந்தரனுர், சென்னை கிறித்துவக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பகுதித் தலைவராக இருந்த திரு. பூ ஆலாலசுந்தரம் செட்டியார், பழனி அருள்மிகு பழநியாண்டவர் இந்தியப்பண்பாட்டுக் கல்லூரி முதல்வராக இருந்த திரு. எஸ், ஆறுமுக முதலியார், திருச்சி செயின்ட் ஜோசப் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு. ரம்போலா மஸ்கரேனஸ், சென்னை மாநிலக் கல்லூரித் துணைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு. முருகன், காரைக்குடி அழகப்பா கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருந்து காலஞ் சென்ற திரு. ஆ. முத்துசிவன், அக்கல்லூரியில் முதல்வராக இருந்த டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம், சென்னை மேரி அரசி பெண்கள் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திருவாட்டி ஆர். இராசாமணி அம்மையார், கோவை அரசினர் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திருவாட்டி ஆர். இராசரத்தினம் அம்மையார், கும்பகோணம் அரசினர் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு. கோவிந்தராஜன், கொழும்பு ரேயல் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசான் கி. இலக்குமண ஐயர் ஆகியோர்.

இலங்கையில் பாராட்டு

தாம் கல்வி பயின்ற காலத்தைப்பற்றித் திரு. இலக்குமண ஐயர் பண்டிதமணி அவர்களைப் பற்றிய ஒரு கட்டுரையில் மிக விளக்கமாகக் கூறியிருக்கிருர். கொழும்பி

விருந்து வெளிவரும் 'தினகரன்' என்னும் நாள் இதழிலிருந்து இப் பகுதி எடுக்கப் பெற்றிருக்கிறது:

அப்பல்கலைக் கழகம் மகோன்னத நிலையிலிருந்த காலம் அது. அதுவே பேராசிரியர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்களும் பேராசிரியர் பண்டிதமணி அவர்களும் அக்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பகுதியின் இரு கண்களெனத் திகழ்ந்த காலம். அவ்விருவரும் தமிழிலக்கிய வானிலே ஞாயிறும் திங்களுமென இலங்கினர். அன்று தம்மைப் பிடித்த பிணியின் விளைவான ஒரு வெம்மையை எளிதில் சினமுறும் உள நிலையைக் காட்டினர் பேராசிரியர் சுப்பிரமணியபிள்ளை அவர்கள், அத்தகைய வெம்மை எதுவுமின்றித் தண்ணளிக்கோர் உறைவிடமாய் விளங்கினர் பண்டிதமணி.

பண்டிதமணி அவர்களிடம் இயல்பாய் அமைந்த இனிய சுபாவமும், எந்த நூலையும் மாணவர் மனம் இலயிக்குமாறு பல்வகைச் சுவையும் சொட்டச் சொட்டப் பாடஞ் சொல்லுந் திறமையும் மாணவர் அனைவரையும் காந்தமென ஈர்த்தன. தமிழ் நாடெங் கணும் பரவிய பண்டிதமணி அவர்களின் புகழைக் கேள்வியுற்ற மாணவருள் அன்னாரிடங் கல்வி கற்பதே பெறலரும் பேறு எனக் கருதி, அந்த நோக்க மொன்றையே கொண்டு அண்ணமலை நகர் சென்றோர் பலர். பண்டிதமணி அவர்கள் பல்கலைக் கழகம், பாடங்களுக்கெனக் குறித்த நேரங்களில் மட்டுமின்றி ஏனைய நேரங்களிலும் ஆர்வங் காட்டும் மாணவர்களை அன்போடு தம்மில்லத்துக்கு அழைத்து, அவர்கள் விரும்பும் நூல்களை விரிவாக விளக்குவர். சித்தியார், சிவப்பிரகாசம் போன்ற சமய சாத்திரங்களாயினுஞ்சரி,

திருக்குறள் போன்ற நீதி நூலாயினுஞ்சரி, புறநானூறு பதிற்றுப்பத்துப் போன்ற புறப் பொருள் நூல்களாயினுஞ்சரி, அகநானூறு போன்ற அகப்பொருள் இலக்கியங்களாயினுஞ்சரி, சுவை பெருக உரை கூறி நயங் காட்டலில் அவருக்கு நிகர் அவரென்றே கூறல் வேண்டும். அந்நூல்களை அவர் எவ்வளவு நேரம் நடத்தினுஞ் சிறிதும் தெவிட்டாது. சிறு சிறு பதங்களை எடுத்து அழகாக விரிப்பர். கேட்கக் கேட்க ஆனந்தம் மிகும். அவரது சொற்பொழிவுகளும் அத்தகையனவே. அவருக்கென்றே தனிப்பட அமைந்த ஒரு கனிவுங் குழைவும் அவர் பேச்சுக்கு எங்குமில்லாத கவர்ச்சியை அளிக்கும்.'

அறிவாற்றல்

அரிய நூல்களையும் எளிய முறையில் அழுத்தம் திருத்தமாக மாணவர் மனத்திற் பதியும் வண்ணம் கற்பிக்கும் ஆற்றல் பண்டிதமணியிடம் அமைந்திருந்தது இவர் பாற் கல்வி பயிலும் மாணவர் இவரது அறிவாற்றல்களில் ஈடுபட்டு, இவர் வயப்படுவர். 'நவிறொறு நூல்நயம் போலும் பயிறொறும் பண்புடையாளர் தொடர்பு' என்று திருவள்ளுவர் கூறிய நூல் நயத்தின் இயல்புக்கும், பண்புடையாளர் பண்புக்கும் இவரது ஆழ்ந்தகன்ற அறிவும் பண்பும் எடுத்துக் காட்டாக இருந்தன. மாணவர் குழாம் பண்டிதமணியை எப்போதும் சூழ்ந்த வண்ணமாக இருக்கும்.

டாக்டர் அ. சி. செட்டியார் கருத்து

'பேரிலக்கியங்களுக்கு மட்டுமின்றி, உரை நடைப் பகுதி, துணைப்பாடங்கள் ஆகியவற்றிற்கும் உரை நூல்கள் (நோட்ஸ்) வெளிவரும் காலம் இது.

பண்டிதமணி பெரும்பாலும் கடுமையான பாடங்களையே எடுத்து நடத்துவார். அகநானூறு போன்ற உரையில்லாத நூல்களை அவர் பாடங் கூறுவார். 'உரையில்லாப் பகுதியாகிய வஞ்சிக் காண்டத்திற்குத் தம்முடைய கூரிய மதியினால் அவர்கள் இழைத்திழைத்துப் பொருள் கூறின திறத்தை யாங்கள் வியந்தோம். ஒப்புமைப் பகுதிகள் காட்டல், மேற்கோள் காட்டல், இலக்கணநயம் எடுத்துரைத்தல், நூல் நயம் நவிலுதல் ஆகிய வகையில் அவர்க்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லை எனச் சொல்லுமாறு அவருடைய வகுப்புக்கள் நடைபெறும்' என்று அவருடைய மாணவராகிய டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார் எழுதியிருக்கிறார்.

தனிச் சிறப்புப் பெற்ற ஆசிரியர்

ஆசிரியர் என்ற முறையில் நம் பண்டிதமணி தனிச்சிறப்புப் பெற்றிருந்தார். அவருடைய மணி விழாவில் வெளியிடப் பெற்ற மலரில் ஒரு பகுதியை இங்கே தருவோம்:

> 'எத்தகைய நிலையிலுள்ள மாணவர்களுக்கும் அவரவர்கள் தகுதிக்கேற்ப வுளங்கொள்ளுமாறு எத்தகைய நூல்களையும் பாடஞ்சொல்லும் பேராற்றல் இவர்களது தனியுரிமையென்று கூறினும் மிகையாகாது. சிங்கைச் சிலேடை வெண்பாவாயினும் ஆகுக; சிலப்பதிகாரமாயினும் ஆகுக; ஆறுமுகநாவலர் இலக்கண வினா விடையாயினும் ஆகுக; தொல்காப்பியச் சேனாவரையமாயினும் ஆகுக; பாடங் கேட்போர் தமிழில் எழுத்து வரை உணர்ந்த மாணவராயினும் ஆகுக; பல்கலைக் கழகத்து அறிஞர் (டாக்டர்) பட்டம் பெற்ற புலவராயினும் ஆகுக. அவரவர்கள் மகிழ்ந்து பயன் கொள்ளுமாறு பாடஞ்சொல்வார்கள்

எனின், இவர்கள் ஆசிரியத் திறனை யாவர்தான் வியக்காதிருக்கக் கூடும்! சொற்பொழி வாற்று முறையிலோ இவர்களது முறை ஒரு தனிமுறை யென்றே கூறும் பான்மையுடையது. ஒரு நூலையெடுத்து அதன் நயங்களைக் கூறுவதிலும், ஒரு பொருளையெடுத்து அதன் விரிவுகளைத் திரட்டிச் சுருங்கக் கூறுவதிலும், ஒரு வரலாற்றை யெடுத்து அதன் பல சிறப்புக்களும் தோன்றத் தக்கவாறு இணைத்துக் கூறுவதிலும் சமய நூற் கருத்துக்களையும் உண்மை (தத்துவ) நுண் பொருள்களையும் எடுத்து விளக்குவதிலும் இவர்களைப் போன்று இனிமையாகவும், எளிமையாகவும், இடையிடையே நகைச்சுவை தோன்றவும் பேசுபவர்கள் இல்லை யென்றே கூறலாம். இவர்களுடைய ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் அமைந்த சொற்பொழிவுகளினுல் திருவாசகம், பெரிய புராணம், சிலப்பதிகாரம் முதலிய பெரு நூல்களின் நுண்ணிய கருத்துக்களையும், பாட்டின் வளங்களையும் பலரும் அறிந்து பயனடைந்துள்ளார்கள். இருபத்தைந்தாண்டுகட்கு முன் தஞ்சையில் சேக்கிழார் கவிமாண்பு என்னும் பொருள் பற்றி இவர்கள் பேசிய பொழுது அங்குக் கூடியிருந்த புலவர் பலரும் ஒவ்வொரு நயத்திற்கும் பிறகு அடுத்தென்ன கூறுவார்களோ, என்ன கூறுவார்களோ என்று ஆவலுடன் கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள். தமிழ் நூல்களின் பொருளை அம்முறையில் எடுத்துக் கூறத் தொடங்கியவர்கள் இவர்களே யாவார்கள். அது தனி முறை யென்றே கூறலாம். சைவ சமயச் சார்பிலார்களுங்கூட அந்நூல்களில் ஈடுபடுவார்களென்பது திண்ணம். சிலப்பதிகாரத்தையும் சாகுந்தல நாடகத்தையும் இவர்கள் ஒப்பிட்டுப் பாராட்டும் போது வடமொழித் தென்மொழிப் புலவர்கள் எல்லாம் இவர்களது நூலாராய்ச்சியையும் நுண்ணறிவையும் வியந்து மிகவும் பாராட்டுவார்கள்.

இருதலைப்புள்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பண்டிதமணி அவர்கள் ஆசிரியராகச் சேர்ந்த காலத்தில்தான் பெண்கள் பலரும் தமிழ் வகுப்பில் சேர்ந்தனர். அவ்வாறு சேர்ந்தவர்களுள் முன்னர்க் குறிப்பிடப்பெற்ற இராசாமணி அம்மையார், இராசரத்தினம் அம்மையார் ஆகிய இருவரும் மிக ஒற்றுமையாக இணைபிரியாது வருவதையும் போவதையும், உண்பதையும் உறங்குவதையும் பண்டிதமணி கண்ணுறக் கண்டும் கேள்வியுற்றும் அறிந்தார்; அவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போதெல்லாம் 'இருதலைப் புள்' என வகுப்பிலும் கூறுவர்.

பண்டிதமணி அவர்கள் தம் வகுப்பினிடையே மாணவிகளையும் அடிக்கடி பல கேள்விகள் கேட்பார். அவர்கள் இயல்பாகத் தமக்குரிய நாணத்தாலும், பண்டிதமணியின் பாலுள்ள அச்சத்தாலும் தெரிந்த விடைகளையும் சொல்லாமல் எழுந்து மௌனமாக நிற்பர். அவர்கள் நிலையைக் காணும் பண்டிதமணி அவர்கள் புன்முறுவல் பூத்து, 'பாவையர்கள் பாவைபோல் நிற்கின்றனர்' என்பர். இத்தகைய நகைச்சுவைகளில் நீடுபடும் மாணவ மாணவியர் இவர் வகுப்பில் பெருமகிழ்ச்சியுடன் விளங்குவர்.

அறிவுரை

பண்டிதமணி அவர்கள் சில சமயங்களில் பாடம் நடத்தும்போது, மாணவர்களின் முன்னேற்றத்தை நினைந்து அறிவுரை சிலவற்றைக் கூறுவார்:

'கற்பனவற்றையெல்லாம் கசடறக் கற்றாலும், உங்களுடைய புகழ் பல இடங்களிலும் பரவவேண்டுமானால், நீங்கள் பல இடங்களுக்குச் சென்று, சொற்

பொழிவாற்ற வேண்டும். புகழைப் பெறுதல் மாத்திர மின்றி உங்களுடைய அறிவும் அச்சொற்பொழிவு களால் பெருகும். சொற்பொழிவாற்றுவதற்குப் பல நாட்களுக்கு முன்னரே பேச எடுத்துக் கொண்ட பொருள்களைப்பற்றிப் பல நூல்களை மிக ஆழ்ந்து படித்துக் குறிப்புக்கள் எழுதிக்கொள்ள வேண்டும். இப்படி மிக உழைத்துப் பல இனிய செய்திகளை மக்களிடைப் பேசினால்தான் பேரும் புகழும் பெருகும்; இதுவே நான் மேற்கொண்டு வெற்றி அடைந்த முறை.'

பண்டிதமணி அவர்கள் திருக்குறள் பாடம் நடத்தும் பொழுது, இன்ன இன்ன குறள்கள் மிக ஆழ்ந்து சிந்திக் கற்பாலன என்றும் இன்ன இன்ன குறள்கள் மேடைச் சொற்பொழிவுகளில் மக்களுக்குப் பெருமகிழ்ச்சி அளிக்கக் கூடியன என்றும், இன்ன இன்ன குறள்களுக்குப் பரிமேலழகரின் உரை சிறந்து விளங்குகிறது என்றும் கூறுவார்.

அண்ணாமலைநகர் வாழ்க்கை

பண்டிதமணி அவர்கள் அண்ணாமலை நகரிலிருந்த போது, அவருடன் பணியாற்றி வந்த புலவர்கள் பலரும் ஏனைய ஆசிரியர்கள் சிலரும் பண்டிதமணி அவர்களின் வீட்டுக்கு நாள்தோறும் வந்து, தம் நேரத்தைக் கழிப்பர். அப்போது சில புலவர்கள் பண்டிதமணி சொல்லும் குறிப்புக்களை எழுதிக்கொண்டிருப்பர்; சிலர் அவரது ஏவல்களை இன்முகத்துடன் செய்வர்; சிலர் தூதுச் செய்தி களைப் பேராசிரியர், பல்கலைக் கழகப் பதிவாளர் முதலி யோர்க்குக் கொண்டு செல்வர். இக் காட்சிகளுக்கிடையே பண்டிதமணியைக் காண வருவார்-செல்வர்கள், புலவர்கள், நூல் வெளியீட்டாளர், மாணவ மாணவியர், உறவினர்,

இரவலர், உற்ருர் என-பலவகைப்படுவர். இவர்கள் யாவரிடத்தும் அவரவர் தகுதிக்கேற்றபடி பண்டிதமணி அவர்கள் அன்புடன் உரையாடும் விதம் மிகச் சுவையாக இருக்கும். சிலேடையாகப் பேசிச் சிலரைச் சிரிக்கச் செய்வர், இவ்வாறு பண்டிதமணி அவர்கள் அண்ணுமலை நகரில் பெருமதிப்புடன் வீற்றிருந்த காட்சியைக் கண்கூடாகக் கண்ட தமிழறிஞர் 'குமரன்' ஆசிரியர் காரைக்குடி திரு. சொ. முருகப்பா பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்:

> ''பண்டிதமணியவர்கள் அண்ணுமலை சர்வ கலாசாலையில் அரியணையில் வீற்றிருக்கும் அரசர் போன்றிருக்கிருர்கள். எத்தனையோ வித்வான்கள், எத்தனையோ மாணவர்கள், மாணவிகள், நேசர்கள், இத்தனைபேரும் பண்டிதமணியின் வாயை எதிர்பார்த்து, அச்சமும் அன்புங்கொண்டு பணி செய்யக்கூட மனங் கனிந்திருக்கிருர்களென்று கூறலாம். எத்தனை சிபார்சு? எத்தனை அதிகாரம்? எத்தனை வேண்டுகோள்? புத்தகமெழுதலாம்; சொற்பொழி வாற்றலாம்; தலைமை தாங்கலாம்; ஆதரிக்கலாம்; கண்டிக்கலாம்; ஒரு புத்தகத்தில் ஆயிரம் இடத்தில், புகழ்ந்தெழுதப்படலாம்.........''[1]

பண்டிதமணி அவர்கள் தமிழ் விரிவுரையாளராகவும் தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும், தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறைத் தலைவராகவும் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பணியாற்றினர். பேராசிரியராக இருந்த ஈராண்டுகளில் தமிழ்த் துறைத் தலைவர் என்ற அளவில் பல அலுவல்களை ஆங்கில மொழியிலேயே செய்யவேண்

---

1. ''கம்பர் விழா முழக்கம்'' என்ற தலைப்பின் கீழ் 20—4—44 இல் எழுதியது.

டியதாக இருந்தது. அம்மொழி அறிவு பெருதவரும், திறம் பட ஆட்சி புரியலாம் என்பதைப் பண்டிதமணி எடுத்துக் காட்டினர்.

மொழி பெயர்ப்பு

ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழி பெயர்ப்பவர்கள் எங்கே னும் ஒரு சிறு சொல்லில் தவறிவிடினும், பண்டிதமணி அவர்கள் அதனைக் கண்டுபிடித்துவிடுவர்; 'இங்கு நீங்கள் குறித்துள்ள இச் சொல் சிறிதும் பொருத்தமுடையதன்று' என்று துணிந்து கூறுவர், ஆதலின் ஆங்கிலப்பட்டம் பெற்ற வர்களும் பண்டிதமணி அவர்களிடத்தில் மிக்க விழிப்புடன் நடந்து கொள்வர்.

போலிப் புலவர்கள்

தமிழ்ப் பகுதிக்குப் பேராசிரியரையும் மற்றைய ஆசிரி யர்களையும் நியமிக்கும்போது பெரும்பாலும் இவர்களைக் கலந்து செய்வதுண்டு. அதற்கேற்ப இவர்களும் தக்க ஆசிரியரைத் தெரிந்து கூறுவார்கள் போலிப் புலவர்களை அவர் தகுதியிலும் மேலாக உயர்த்திக் கூறும் வழக்கம் பண்டிதமணி அவர்கள் பால் என்றும் இல்லை. எனவே, தக்க ஆசிரியரைத் தெரிந்து கூறும் வகையிலும் இவர்கள் பல்கலைக் கழகத்துக்குத் தொண்டு புரிந்தார்கள். அண்ணா மலைப் பல்கலைக் கழகத்திலும், சென்னை, மைசூர், திருவ னந்தபுரம் பல்கலைக் கழகங்களிலும் பாடப்புத்தகக் குழு, பரீட்சகர் குழு முதலியவற்றில் தலைவராகவும் உறுப்பின ராகவும் பல முறை இவர்கள் பணியாற்றியதோடு, அண்ணா மலைப் பல்கலைக்கழகப் பேரவை (Senate) கல்விக்குழு (Academic Council) ஆகியவற்றிலும் உறுப்பினராயிருந்து தொண்டாற்றியுள்ளார்கள்.

மகா மகோபாத்தியாயர் பட்டம்

அரசியலார், பண்டிதமணி அவர்களின் பெரும் புலமையைப் பாராட்டி, மகா மகோபாத்தியாயர் என்ற பட்டத்தை 1942ஆம் ஆண்டில் கொடுத்து இவர்களைச் சிறப்பித்தனர். அப்பட்டத்திற்குரிய விருதுகளைப் பல்கலைக் கழகப் பட்டமளிப்பு விழாவன்று கவர்னர் அவர்கள் பண்டிதமணி அவர்களுக்கு வழங்கியமை குறிப்பிடத் தக்கது. அவ்வாண்டிலேயே சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார், கௌரவ ரீடர் பதவிச் சொற்பொழிவுகள் செய்யுமாறு இவர்களை அழைத்துச் சொற்பொழிவு செய்வித்தனர். பண்டிதமணி அவர்கள் தம் ஊருக்குச் சென்று ஓய்வு பெற்றிருந்த பின்னும் அண்ணமலைப் பல்கலைக் கழகத்தார் தமிழ்ப் பணி செய்ய வருமாறு இவர்களை அழைத்தனர் அதற்கிணங்கப் பண்டிதமணியவர்கள் தமிழ் ஆராய்ச்சி அறிவுரையாளராகப் பொறுப்பேற்றார்கள் அப்பொழுது வடமொழியிலிருந்து கௌடில்யரின் அர்த்த சாத்திரத்தை மொழி பெயர்த்தனர். அவ்வமயம் தமிழ் இசை ஆராய்ச்சிக் குழுவின் தலைவராகவும் பணியாற்றினார்கள்.

பண்டிதமணி, வடமொழியிலிருந்து தமிழாக்கியிருப்பது குறித்து, நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் பின்வருமாறு கருத்துக் கூறியுள்ளார்:

> முதனூலிற் கண்டதனை முகந்து கொண்டு தமிழ் மொழியிற் குறையாது கொடுப்பதுடன் அசையேனுங் கூடாமல் அளந்தெடுத்துதவுமிவர் சொற் செட்டும் பொருணிறைவும் வரன் முறை வணிகர் வளத்தழகை வலியுறுத்தி நிற்கும்.

இவ்வாறு பண்டிதமணி அவர்கள் பல்கலைக் கழகத்தில் பல பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்ததோடமையாது, வெளியிலும்

தமிழ்ப் பணியைச் செய்து வந்தார்கள். இதற்கென இவர் இரு மன்றங்கள் அமைத்தார். இவை அண்ணுமலை நகர் மணி வாசக மன்றமும் தில்லைத் தமிழ்க் கழகமும் ஆகும்.

மணிவாசக மன்றம்

பண்டிதமணியவர்கள் பல சிறந்த நூல்களைப் பற்றிப் பேசினுலும், திருவாசகத்தைப் பற்றிப் பேசும் பொழுது அவருக்கு ஒரு தனி மகிழ்ச்சி உண்டாகும். சில இடங்களில் கண்ணீர் பெருக்குவர். அண்ணுமலை நகரில் இவரிடத்தில் அளவுகடந்த அன்பினைக் காட்டிய பல அறிஞர்களில் தமிழ் ஆராய்ச்சித்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் ஜி. சுப்பிரமணிய பிள்ளை M. A., B. L. அவர்களும் ஒருவர். ஆகையால் பண்டிதமணி அவர்கள் பிள்ளை அவர்களது வீட்டில் 'மணிவாசக மன்றம்' என்ற ஒரு சங்கத்தை நிறுவி வியாழன் தோறும் சொற்பொழிவாற்றி வந்தனர். அச்சொற்பொழிவில் 'மனம் கரைத்து மலம் கெடுக்கும்' திருவாசகத் திருப்பாடல்களை எடுத்து நன்கு விளக்கி மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியளித்து வந்தார்.

தில்லைத் தமிழ்க்கழகம்

பண்டிதமணியவர்கள் அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருந்தபொழுது சிதம்பரத்தில் தில்லைத் தமிழ்க்கழகம் என்ற செந்தமிழ்க் கழகத்தைச் சிறந்த முறையில் இயங்கச் செய்தார்கள். ஆங்கிலமும் தமிழும் வல்ல அறிஞர் பலர் இக்கழகத்தின் உறுப்பினராகச் சேர்ந்து பண்டிதமணியவர்களைத் தலைவராகக் கொண்டு தமிழ்ப்பணி புரிந்தார்கள். பண்டிதமணியவர்கள் இக்கழகத்தின் சார்பில் ஞாயிறு தோறும் முத்தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரத்தை முறையாகப் பாடஞ்

சொல்லி வந்தார்கள். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத்துறைப் பேரறிஞர் S. K. கோவிந்தசாமி பிள்ளை, பூதநூற். பேராசிரியர் த. பு. நவநீதகிருட்டிணன், பச்சையப்பன் உயர் நிலைப்பள்ளியாசிரியர் சீனி. திருவேங்கட நயினார், ஆவணப் பதிவாளர் சு. பூவராகன் முதலியோர் பண்டிதமணியவர்கள்பால் சிலப்பதிகாரத்தை முறையாகப் பாடங் கேட்டு வந்தார்கள்.

இவ்வாறு பண்டிதமணி அவர்களிடம் அன்பர்கள் தமிழ் இலக்கியத்தைப் பயிலத் தொடங்கியவுடன் அவர்களது தமிழ்ப் பற்றும் பன்மடங்கு பெருகிற்று. அவர்களது உள்ளம் உரை யாவும் தமிழ்மயமாயின. ஏனைய துறைகளில் புலமைபெற்று விளங்கிய ஆசிரியர்கள் தமிழிலும் நல்ல அறிவும் சொல்லாற்றலும் பெற்றனர்.

இளங்கோவடிகள் விழா

பாட முடிவில் 9—4—39 இல் இளங்கோவடிகள் விழா சிறப்பாகக் கொண்டாடப் பெற்றது. விழாவுக்குக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர் தமிழவேள் உமா மகேசுவரம் பிள்ளையவர்கள் தலைமை தாங்கினார்கள். பண்டிதமணி அவர்கள் பால் சிலப்பதிகாரம் பயின்ற அறிஞர் நால்வர் உரைசால் பத்தினி, ஊழ்வினை, அரசு பிழைத்தோர், தமிழர் வாழ்க்கை என்ற தலைப்புக்களில் சிறந்த சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தினார்கள் பட்டுறை யமைந்த சிலப்பதிகாரம் அழகிய வெள்ளித் தட்டுடன் பண்டிதமணியவர்களுக்கு மாணாக்கர்களால் வழங்கப் பெற்றது.

> "நன் மாணாக்கரைக் கொண்டு உள்ளத்தின் கண் உயர்வளித்துக் கலை விளக்கந்தரும் ஆசிரியர் பண்டிதமணியவர்கள் தமிழ் மொழிக்கு உறுதுணையாய் நின்று, ஆங்கில மொழியறிந்த அறிஞர் உள்ளப் பண்புகளைத்

தமிழ் மொழியிற் குறிப்பிடும் பண்பு தந்த ஆசிரிய ராவார். பல்லாண்டாகத் தங்கள் நாட்டில் நகரத்தார் களை யூக்கித் தமிழ்க் கல்லூரி யமைக்கச் செய்து புலவர்களையுண்டாக்கிய புரவலராக இவர்கள் விளங்கு கின்றார்கள். மேலைச் சிவபுரிச் சன்மார்க்க சபை நிலைத்த தொண்டாற்றுவதற்கு இவர்கள் அறிவுறுத்திய வண்ணம் இயங்குவதே சிறந்த காரணமாகும். வட மொழிக் காவியங்களின் உள நிலைச் சுவையுணர்ந்து சுவைபெற எடுத்துரைக்க வல்ல இவர்கள் வடமொழி நூல்களைத் தெள்ளத் தெளிந்த தமிழ் நடையில் மொழி பெயர்த்துள்ளார்கள். இவர்களது பெயர்ப்பு, வளம்பெற்ற தனித்தமிழ் நடையில் அமைந்துள் ளது. இவ்வுண்மை சுக்கிர நீதி, மண்ணியல் சிறு தேர் ஆகிய மொழி பெயர்ப்பு நூல்களால் இனிது விளங்கும். நம் பண்டிதமணியவர்கள் போன்ற அறி ஞர்களைப் பல்கலைக் கழகம் தன்னகத்துக் கொண்டு நிற்கும் வரை அது நம் வாழ்த்துடன் என்றும் நிலை பெறுவதாகுக.''

எனத் தமிழவேள் உமாமகேசுவரம் பிள்ளையவர்கள் தம் முடிவுரையிற் பேசியுள்ள கருத்துக்கள், அவர்கள் பண்டிதமணியவர்கள்பாற் கொண்டிருந்த பெருமதிப்பினை நன்கு புலப்படுத்துவனவாகும். இவ்வாறு பண்டிதமணி யவர்களது ஆதரவினால் வளர்ந்த தில்லைத் தமிழ்க் கழகம் தமிழுக்கு ஆக்கமாகுங் கொள்கைகளை வற்புறுத்தியும் கேடு தரும் செயல்களை எதிர்த்து விலக்கியும் பணிபுரிந்து வருகிறது.

பதவி விலகல்

உடல்நலக் குறைவால், 1946இல் பண்டிதமணி, பதவி யிலிருந்து விலகிக்கொண்டார்; அதற்குச் சில நாட்கள்

முன்னரே திரு. எம். இரத்தினசாமி அவர்கள் துணை வேந்தராகப் பதவியேற்றார்கள். அப்பொழுது தமக்கு நடைபெற்ற பாராட்டுக் கூட்டத்தில் பண்டிதமணி அவர்கள் கூறிய கருத்து இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது;

> 'தமிழ் மூவேந்தர் மடிமீது வளர்ந்தது; யானும் இங்கே சர். எஸ். இ. அரங்கநாதன், மகாகனம் சீனிவாச சாஸ்திரிகள், சர். கே. வி. ரெட்டி ஆகிய மூவேந்தர் (Vice-chancellors) காலத்தில் இங்கிருக்க நேர்ந்தது. நான்காவதாக வந்த வேந்தர் யாரும் தமிழ் வளர்த்ததாகத் தெரியவில்லை. எனவே, நான் விலக வேண்டியது தானே?'

7. மகா மகோபாத்தியாயர்

பண்டிதமணி அவர்களின் வாழ்நாளில் பல்கலைக் கழகத்தில் பணியாற்றிய காலமே மிகச்சிறப்பானது. அக்காலம், இவர்கள் அறிவொளி பரப்பி, புகழ்க்குன்றேறிய காலம் என்று சொல்லலாம்.

பிரிட்டிஷ் அரசியலார் வழங்கிய பட்டங்கள் ராவ் சாகிப், ராவ் பகதூர், திவான் பகதூர், சர்., கே. சி. ஐ. இ., கே. சி. எஸ். ஐ., எம். பி. ஈ. போன்ற பல. இவற்றுள் **மகாமகோபாத்தியாயர்** என்ற பட்டம் மட்டுமே அரசியல் தொடர்பில்லாதவர்களுக்கு வழங்கப் பெற்றது. சிறந்த முறையில் மொழிப்பணி ஆற்றுபவர்க்கு அரசியலார் வழங்கும் பாராட்டாக இது கருதப்பெற்றது. எனவே இது சிறப்பாக மதிக்கப்பட்டது. எனினும் பழக்கத்தில், இது குறிப்பிட்ட சிலர்க்கு ம ட் டு ம் வழங்கப்பட்டு வந்ததால், எல்லாத் தகுதிகளும் இருந்தும் பண்டிதமணி அவர்களுக்கு இப்பட்டம் எளிதில் வரக்கூடியதாக இல்லை. தமிழன்பர் உள்ளங்களில் இருந்த எண்ணத்தை அறிந்து ராஜா சர் அண்ணுமலைச் செட்டியார் அவர்கள் உரிய முயற்சியைச்

செய்தார்கள். வடமொழியிலும் பண்டிதமணி புலமை பெற்றிருப்பதால் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னரே மகா மகோபாத்தியாயப் பட்டம் வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதை (அப்போது குமாரராஜா) டாக்டர் ராஜா சர் முத்தையா செட்டியார் அவர்களும் மாநிலக் கவர்னரிடம் தெரிவித்தனர்.

பாராட்டுத் தந்தி

1942-ஆம் ஆண்டில் பிரிட்டிஷ் மன்னர் பிறந்த நாளில், அதாவது 11—6—1942-இல் வழங்கப்பெற்ற பட்டங்களில் பண்டிதமணி அவர்கட்கு மகாமகோபாத்தியாயப் பட்டம் வழங்கப் பெற்றது. இச்செய்தியை வானொலி வாயிலாக அறிந்து ஒரு நண்பர் பாராட்டுத் தந்தி அனுப்பியிருந்தார். பண்டிதமணி அவர்கள் அத்தந்தியைத் தாமே படித்துப் பார்த்து விட்டு, 'ஏதோ உபசாரத்திற்குத் தந்தி அனுப்பி யிருக்கிறார்கள்' என்று எண்ணி அதை ஒரு மூலையில் போட்டு விட்டார்கள்.

அரசர் படத் திறப்பு

மறுநாள், அதாவது 12—6—1942இல் பண்டிதமணி அவர்கள் ராஜா சர் அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்களுடைய ஊராகிய கானாடு காத்தானில், அரசருடைய படத்தைத் திறந்து வைக்க இசைந்திருந்தனர். உரிய ஊர்தி யுடன் அன்று காலை 5 மணிக்கு, பண்டிதமணி அவர்களைக் கானாடு காத்தானுக்கு அழைத்துச் செல்ல யான் மகிபாலன் பட்டிக்கு அவர்களது இல்லத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். பண்டிதமணி அவர்கட்கு மகாமகோபத்தியாயப் பட்டம் கிடைத்த செய்தியால் என் சிந்தனை அன்றிரவு முழுவதும் அவர்கள் நினைவாகவே இருந்தது. அவர்கள் இல்லத்தை

அடைந்ததும், அவர்களை அணுகி மகாமகோபாத்தியாயப் பட்டம் அவருக்குக் கிடைத்ததற்கு மகிழ்ச்சி தெரிவித்தேன். செய்தி அவர்களுக்குப் புதுமையாக இருந்தது; யான் சிறுவனாக இருந்ததாலும், அப்போது கதிரவன் கூட உதய மாகாததாலும் இரவு உறக்கமின்மையால் நான் ஏதோ உளறுவதாகப் பண்டிதமணி நினைத்தார்கள். பண்டித மணிக்கு மகாமகோபாத்தியாயப் பட்டம் வழங்கப் பெற்றி ருப்பதாக 1934-ல் சில பத்திரிகைகளில் செய்தி வெளிவந்த தையும் அவர்கள் தெரிவித்து, யானும் அவர்களைக் கேலி செய்வதாகக் கூறினர். அப்பால், அங்கிருந்து ஏழு மைல் தொலைவிலுள்ள திருப்புத்தூருக்குச் சென்று, அன்றைய நாளிதழ்களைப் பார்த்துவிட்டுப் பின்னர்க் கானாடு காத்தானுக்குச் செல்லலாம் என்று யான் ஒருவாறு அவர் களுக்கு உறுதி கூறினேன்.

ஐயமும் தெளிவும்

திருப்புத்தூரில் செய்தித்தாள் விற்கும் கடைகளில் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த சுவரொட்டிகளில் 'கதிரேசன் செட்டியாருக்கு மகாமகோபாத்தியாயப் பட்டம்' என்று கொட்டை எழுத்துக்களில் அச்சிடப்பெற்றிருந்தது. பிறகு அன்று வந்த இதழ்களையெல்லாம் வாங்கினேம். எல்லா இதழ்களிலும் செய்தி வந்திருக்கிறதா என்று சரிபார்த்த பின்னரே பண்டிதமணி நம்பினர்கள். 'ஹிந்து', 'மெயில்' ஆகிய இதழ்களையும் வாங்கி உரிய இடத்தை எடுத்துக் காட்டும்படி என்னிடம் பண்டிதமணி கூறினர்; அவ்வாறே செய்தேன்; அந்தப் பகுதிகளை எழுத்து எழுத்தாகச் சரி பார்த்து மன அமைதி அடைந்தார்கள்.

அரசரின் தந்திரம்

இந் நிகழ்ச்சிக்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் ராஜா சர் அண்ணுமலைச் செட்டியார் அவர்களுடைய மூத்த மருமகன் காலமாகி விட்டார்; கானுடுகாத்தானுக்குச் செல்லு வதால் அரசரைச் சந்தித்துத் தம் வருத்தத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று பண்டிதமணி கருதினர்.

'பண்டிதமணி இன்று இங்கு வருவதால், இரங்கல் தெரிவிக்க வருவார்கள்; அதற்குமுன்னரே புதிய பட்டம் பெற்றதற்காக அவர்களைப் பாராட்ட வேண்டும்' என்று அரசர் முடிவு செய்தார்.

> 'தங்களுக்கு மகாமகோபாத்தியாயப் பட்டம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாக இன்றைய பத்திரிகைகளில் படித்து மிகவும் சந்தோஷப்பட்டேன். தாங்கள் இந்தப் பட்டத்திற்கு மிகவும் தகுதியானவர்கள் என்பதைத் தமிழ்நாடு நன்கு அறியும். மகாமகோ பாத்தியாயப் பட்டம் தரித்துத் தாங்கள் பல்லாண்டு வாழ இறைவனை இறைஞ்சுகிறேன்'

என்று ஒரு சிறு கடிதம் வரைந்து, பண்டிதமணி அவர்கள் கானுடு காத்தான் எல்லையை அடைந்ததுமே அது அவர் களுக்குக் கிடைக்கும்படி அரசரவர்கள் ஏற்பாடு செய்திருந் தார்கள். எனவே, பாராட்டுக் கடிதம் வந்தபிறகு தான் பண்டிதமணி வருத்தம் தெரிவிக்கச் செல்ல நேர்ந்தது.

படத்திறப்பு உரை

அன்று மாலையில் அரசருடைய உருவப் படத்தைப் பண்டிதமணி திறந்துவைத்தார்கள். திறந்து வைக்கப் பெற்றது அரசரின் படமாக இருந்தாலும், பேச்சாளர்கள்

எல்லோரும் பண்டிதமணி அவர்களையே பாராட்டிப் பேசி, அவர் மகாமகோபாத்தியாயப் பட்டம் பெற்றதற்கு மகிழ்ச்சி தெரிவித்தனர்.

பண்டிதமணி அவர்கள் கூறிய உரையில் அன்று குறிப்பிட்டதாவது:

‘அரசர் அவர்களுடைய படத்தைத் திறக்க எனக்குப் போதிய ஆற்றலும் தகுதியும் இல்லை, அவ்வாறிருந்தும் அன்புரிமையால் யான் இந்த மன்றத்தின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கினேன். அரசர் படத்தைத் திறக்க இவர்க்குத் தகுதி போதியதாகாது; எனவே இவருக்கு அதற்கேற்ற தகுதியைத் தருவதே முறை என்பது இறைவன் திருவுள்ளம் போலும். அதனாலேயே, இன்று இந்தப் பெரும் பட்டத்தை எனக்கு வழங்கியிருக்கிறார்கள்’.

பட்டத்திற்குரிய சான்றிதழில் இயற் பெயரை மட்டுமே எழுதுவது பிரிட்டிஷ் அரசியலாரின் மரபு; அதற்கு மாறாகக் கதிரேசனார்க்கு வழங்கப்பெற்ற இதழில் **பண்டித மணி முத்துக்கருப்பன் கதிரேசன் செட்டியார்** என்று குறிப்பிடப்பெற்றிருந்தது. பண்டிதமணி என்பதும் அவரது இயற் பெயரின் ஒரு பகுதி என்று உரிய அலுவலர்கள் எண்ணியிருக்க வேண்டும்!

கதிரேசனாரும் பண்டிதமணி என்னும் பட்டத்தையே சிறப்பாக மதித்தார். மகாமகோபாத்தியாயப் பட்டம் இன்னும் பலருக்கு வழங்கப்பெற்றது; அதைப்பற்றி அவர் குறைப்பட்டதில்லை. பண்டிதமணி என்ற பட்டம் இலங்கையில் சிலருக்கு வழங்கப் பெற்றபோது, ‘என்ன, அப்பன், இலங்கையில் அப் பட்டத்தைத் தண்ணீர் போல எளிதாக வழங்கி விடுகிறார்களே!’ என்று என்னிடம் சொன்னார்கள்.

மகாமகோபாத்தியாயப் பட்டத்திற்கு உரியவர்களுக்கு ஆண்டுதோறும் 100 ரூபாயை அரசியலார் வழங்கி வந்தனர். இந்தியா அரசியல் விடுதலை பெற்ற பிறகு, இந்த அன்பளிப்பு நிறுத்தப் பெற்றது என்பதையும் பண்டிதமணி தெரிவிப்பர்.

தமிழர் எல்லோர்க்கும் மகிழ்ச்சி

பண்டிதமணிக்கு வழங்கிய பட்டம் தமிழர் எல்லோர்க்கும் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி தந்தது; தமிழ் நாடெங்கும் இந்நிகழ்ச்சி கொண்டாடப் பெற்றது; பல இடங்களில் பண்டிதமணிக்குப் பாராட்டு விழாக்கள் நடந்தன. நூற்றுக் கணக்கான அன்பர்கள்-தமிழறிஞர்கள்-அரசியல் தலைவர்கள் ஆகியோரிடமிருந்து பாராட்டுக் கடிதங்கள் வந்த வண்ணமாக இருந்தன. அவற்றுள் சிலவற்றை இங்கே தருவோம்:

1

பண்டிதமணி மகாமகோபாத்தியாய கதிரேசன் செட்டியார் அவர்களுக்கு, வணக்கம்.

தங்கள் வாழ்க்கை தமிழில் திளைத்த வாழ்க்கை. உயர்ந்த உண்மைகளை அதில் கண்டு அனுபவித்தவர்கள் தாங்கள். துரைத்தனத்தார் அதை அங்கீகரித்துத் தங்களுக்குப் பட்டம் அளித்தது பற்றி, தமிழ் அன்பர்கள் எல்லோரும் களிப்படைவார்கள். என்னுடைய மனமார்ந்த சந்தோஷத்தையும் தெரிவித்துக்கொண்டு நீண்ட ஆயுளையும் குன்றாத உடல் நலத்தையும் இறைவன் அருளும்படி வேண்டுகிறேன்.

தங்கள் அன்புள்ள,

டி. கே. சிதம்பரநாதன்.

ஆசிரியர் பெரும,

நலம். நலம்.

தங்கட்கு நம் தமிழ்நாடு 'பண்டிதமணி' என்று பட்டமளித்துப் பாராட்டிய செய்தி மிக்க பழைமைச் செய்தியாய் விடினும், இன்றும் என்றும் எங்கட்கு அது பெருமதிப்பும் பெருமிதமும் பயந்து, 'எங்கள் பண்டிதமணி' எனப் பாராட்டிப் பரவும் பெருமையை எங்கட்குத் தந்து நிலவுகின்றது.

இப்போது, அரசியலார் தங்களுடைய அரிய புலமையும், இனிய சொல்வன்மையும், ஆசிரியர்கட்காசிரியராம் உரிமையும் நன்கறிந்து, 'மகாமகோபாத்தியாயர்' என்று பட்டமளித்துச் சிறப்பித்ததற்கு ஒருவாறு மகிழ்ச்சி கொள்கின்றோம்; 'ஒருவாறு' என்றது, இதனைப் பல யாண்டுகட்கு முன்னமே அவர்கள் செய்தல் வேண்டும்; அதனாற்றான் 'ஒருவாறு மகிழ்கின்றோம்' என்பேமாயினேம். ஆனால், உண்மையிலேயே மகாமகோபாத்தியாயராகவுள்ள தங்களையன்றி வேறு எவரை 'மகாமகோபாத்தியாயர்' என்று இன்றேயன்றிப் பண்டும் என்றும் யாம் பரவுதற்கு எங்கள் உள்ளம் செல்லும்?

'எங்கள் பண்டிதமணி', 'எங்கள் இன்தமிழ்ப் பண்டிதமணி', 'எங்கள் உள்ளக்கோயிலில் எழுந்தருளி இனிய தமிழின்பம் சுரந்து மகிழ்விக்கும் ஆசிரியப் பெருமணி', இன்று அரசியலாரால், 'மகாமகோபாத்தியாயர்' என்ற உயரிய உண்மைப் பட்டம் பெற்றது குறித்துப்

பெருமகிழ்வு கொண்டு, அப்புலவர் பெருமணி, நீடிய வாழ்வும்; சூடிய புகழும் திகழ, மனை மக்கட் செல்வமும் பெரும் பொருட் செல்வமும் பெற்று 'நீடுவாழ்க' என

"நீல மேனி வாலிழை பாகத்து
ஒருவன் இரு தாள்'' மலரைப்
பலகாற் பரவி வாழ்த்தல் எம் பண்பே.

எம் வாழ்த்தினை அன்புகூர்ந்து ஏற்றருள வேண்டுகின்ற

அன்பன்,

ஔவை. சு. துரைசாமி.

3

அன்பரீர்,

நலம். தமிழர் மனம் இன்றுதான் குளிர்ந்தது. மகாமகோபாத்தியாயர் பட்டமே இன்று பெருமை பெற்றது. தகாதவரையே நாடிச் செல்வதைக் கண்டு பட்டங்களை வெறுத்து நின்ற என்போல்வார் இன்று ஒரு பட்டமேனும் தக்கவரை நாடித் தமிழரிடம் புகுந்தது கண்டு வியந்தும் மனமகிழ்ந்தும் நிற்பர். தக்கார்-அதற்கு மேல் தமிழர் அதற்கு மேல் எனது உழுவலன்பர்-இவர்க்கு உரிய சிறப்பு நடப்பது கண்டு எனக்கும் எனது குடும்பத்தினருக்கும் சங்கத்தினருக்கும் உள்ள அகமகிழ்ச்சியை அளவிட முடியாது. தமிழ் மகாமகோபாத்தியாயர் நீடுழி வாழ்க.

இங்ஙனம்,

தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரன்.

கதிரொளியின் மறைவு

அண்ணாமலை நகரில் வாழ்ந்தபோது பண்டிதமணியின் மனைவியார் காலமாயினர்; அதுவே அவரது உடல் நோயின் தொடக்கம் எனலாம். இந் நோய் இரத்தக் கொதிப்பாக உருவெடுத்து, இறுதி நாள்வரை அவரைத் தொடர்ந்து அல்லற் படுத்திக்கொண்டு வந்தது. பின்னர், கை கால் பிடிப்புத் தோன்றிக் கை வண்டியில் மட்டுமே செல்லத் தக்கவாறு வாத நோயாக மாறிற்று. அந்தக் காலத்திலும் இரத்தக் கொதிப்பு அவரை விடவில்லை. நோய் பெருகப் பெருக, சிந்தனைக்குரிய நேரம் குறைந்தது. திருவாசகப் பாடலில் ஒன்றுக்கு உரை எழுதத் தொடங்குவார்; ஒவ்வொரு பாட்டிலும் சொற்களுக்கிடையே அமைந்துள்ள காரண காரிய முறையைக் காண்பதில்தான் அவரது உரை காணும் திறம் அமைந்திருந்தது. இவ்வாறு சிந்திக்கும்போது நெடு நேரம் சிந்திக்கவேண்டிய நிலை உண்டாகும். நோய் முதிர முதிர, சிந்தனை நேரம் குறையத் தலைப் பட்டது. இந்த நிலையைத் தம்பால் பேரன்பு மிக்க புலவர் பெருமக்களிடையே அடிக்கடி தெரிவித்துக் கவலைப்படுவார். வாத நோயால் தாம் வருந்தியபோது இவ்வாறுதான் திருநாவுக்கரசரும் வருந்தியிருப்பாரோ என்று பண்டிதமணி ஒரு வினா எழுப்புவார்.[1]

> 'வரையார் மடமங்கை பங்கா கங்கை
> மணவாளா வார்சடையாய் நின்றனுமம்
> உரையா வுயிர்போகப் பெறுவே னாகி
> லுறுநோய்வந் தெத்தனைய மற்று லென்னே'

---

* வாதத்துக்குச் சூலை என்பதும் ஒரு பொருள்.

என்ற திருநாவுக்கரசர் திருவாவடுதுறைத் திருத் தாண்டகம்-மூன்றும் பாடலையும் அப்போது கூறி அந்தச் சிறப்புத் தமக்கும் உண்டாக வேண்டுமென்று விரும்புவார். அவர் விரும்பிய வண்ணமே இச் சிறப்பையும் பெற்ருர்.

விசய ஆண்டு ஐப்பசித் திங்கள் எட்டாம் நாள், அதாவது 24—10—1953இல் பண்டிதமணி வழக்கம்போலத் தம் அலுவல்களைக் கவனித்து வந்தார். அன்று தமக்கு வந்த புதிய நூல்களைப் புரட்டிப் பார்த்தார்; கடிதங் களுக்குப் பதில் எழுதினுர்; தம்மைக் காணவந்தவர்களுடன் உரையாடினுர். மாலை மூன்று மணி இருக்கலாம். மூச்சுத் திணறிற்று. நாற்காலியினின்றும் இறங்கி, ஒரு பாயில் படுத்துக்கொண்டார். மலப்போக்கில் தடை ஏற்பட்ட தால், எனிமா வைத்துக் குடலைத் தூய்மை செய்துகொண் டார். சிறிது நேரத்தில் இறைவனின் திருவடி நிழலை அடைந் தார்.

விஜய வருஷம் விளங்குதுலா மாதம்
இசைய வருந்தேதி எட்டாம்—இசையெங்கும்
பெற்ருன் கதிரேசன் பேரம் பலத்தரனுர்
நற்ருள் கலந்துய்ந்த நாள்.

———

பிற்சேர்க்கை

பண்டிதமணி அவர்கள் வாழ்க்கையில் சில நிகழ்ச்சிகள்

1881 பிறப்பு

1884 இளம்பிள்ளை வாதம்

1888 திண்ணைப் பள்ளியில் படிப்பு

1892 இலங்கையில் ஒரு கடையில் பணி

1895 தந்தையார் காலமானார்

,, இலங்கையிலிருந்து தாயகம் திரும்பினார்

,, இடதுகாலும் இடது கையும் வலுக் குறைந்தன

1896 தமிழில் பாடல்கள் புனைந்தார்

1900 வடமொழியில் ஆர்வம்

1903 உ. வே. சாமிநாத ஐயருடன் கடிதத் தொடர்பு

1905 மகாவித்துவான் அரசஞ் சண்முகனாருடன் தொடர்பு

1906 மறைமலையடிகள், ஞானியார் அடிகள், உ. வே. சாமிநாத ஐயர் ஆகியோரைப் போய்ச் சந்தித்தார்

,, இராமேச்சுரத் தலயாத்திரை சென்றபோது மகா வித்துவான் இராகவ ஐயங்காரையும் பாண்டித் துரைத் தேவரையும் சந்தித்தார்

,, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் சிறப்பிடம் பெற்றார்.

,, காரைக்குடி சொக்கலிங்க ஐயா அறிவுரைப்படி, சமய நூல்களைப் பயின்றார்.

1907 வடமொழி பயில ஓர் ஆசிரியரை அமர்த்திக் கொண்டார்

1909 சன்மார்க்க சபை தொடங்கப் பெற்றது

1912 32-ஆவது வயதில் திருமணம்

1914 சன்மார்க்க சபையின் 5-ஆவது ஆண்டுவிழா

1915 பீமகவி, பண்டிதமணி மீது வழக்குத் தொடர்ந்தார்

" வடமொழி நூல்கள் மொழிபெயர்ப்பு

1920 தமிழ் நாடெங்குமுள்ள புலவர்கள், சங்கங்கள், திருமடங்களுடன் தொடர்பு

1924 சுக்கிரநீதி வெளியிடப் பெற்றது

1925 பண்டிதமணி என்ற பட்டம் வழங்கப் பெற்றது

1928 ராஜா சர் அண்ணாமலைச் செட்டியாருடன் நட்பு

1929 புதுமனை புகுதல்

" தனித்தமிழ் வித்துவான் வகுப்பு ஏற்பட வேண்டுமென்றும் பி. ஏ. ஆனர்சுப் படிப்பில் தமிழ் பயிலவும் ஏற்பாடுகள் இருக்க வேண்டுமென்றும் கிளர்ச்சி செய்தார்

1930 சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்து வெள்ளி விழாவில் தலைமை

1932 திருவாசகத்துக்கு உரை எழுதும்படி சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜ விழாவில் தமிழ்த்தென்றல் திரு. வி. க. முதலிய அன்பர்கள் பண்டிதமணியை வேண்டினர்

" சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்துப் பேரகராதிக் குழு உறுப்பினர் ஆனார்

1933 இலங்கையில் இலக்கியச் சுற்றுலா

" சர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன், லேடி இராமநாதன் ஆகியோர் நடத்திவந்த இராமநாதன் கல்லூரி,

பண்டிதமணி மனத்தைக் கவர்ந்தது. பண்டிதமணி யின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க அவர் நண்பர் அ. மெய்யப்பச் செட்டியார் புதுக் கோட்டை மாவட்டம் கொப்பனுபட்டியில் கலைமகள் கல்லூரியை, யாழ்ப்பாணம் இராமநாதன் கல்லூரி யின் பாணியில் தொடங்கினுர்.

1934 அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் ஆசிரியப் பணி ஏற்ருர்

" சன்மார்க்க சபையின் வெள்ளி விழாவில் பண்டிதமணி படத் திறப்பு

1935 கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி தொடங்கப் பெற்றது

1938 அண்ணுமலை, சென்னை, திருவனந்தபுரம் பல்கலைக் கழகங்களில் தமிழ்ப் பாடத்திட்டக் குழுக்களின் தலைவரானுர்

" கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை, பன்னிருகைப் பெருமாள் முதலியார் ஆகியோருடன் நட்பு

1940 குறுந்தொகை மாநாட்டில் தலைமை

1941 மணி விழா

1942 மகா மகோபாத்தியாயர் பட்டம்

1943 கௌட்டிலீய அர்த்த சாஸ்திரம் மொழிபெயர்ப்பு

1944 சென்னையில் கம்பர் விழா. கம்பராமாயணத்தை எரிக்க விரும்பிய கூட்டத்தார் பலவாறு இடையூறு செய்தனர்

1945 மனைவியார் உயிர் நீத்தார்

1946 அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்ருர்

" சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தொடர் சொற் பொழிவுகள்

1948 திருவாசக உரை எழுதத் தொடங்கினர்

1953 இறைவன் திருவடி நிழலை அடைந்தார்

1975 மகிபாலன் பட்டியில் திருவுருவச் சிலை திறக்கப் பெற்றது.

குடும்பம்

மனைவி — கலியாணி ஆட்சி

ஆண் மக்கள் — சுப்பிரமணியன்
கனக சபாபதி
மாணிக்கவாசகன்
தியாகராசன்

பெண் மக்கள் — மங்கையர்க்கரசி
மீனாட்சி
சகுந்தலை

பெற்ற பட்டங்கள்

பண்டிதமணி (வழங்கியவர்கள்: மேலைச் சிவபுரிச் சன்மார்க்க சபை)

முதுபெரும் புலவர் (சென்னையில் கூடிய தமிழ்ப் புலவர் மாநாடு)

சைவ சித்தாந்த வித்தகர் (குன்றக்குடி திருவண்ணாமலை ஆதீனம்)

மகா மகோபாத்தியாயர் (அரசாங்கம்)

கவிமணி பாடிய சரம கவி

★

பத்தரெலாம் பாராட்டும் பண்டித மாமணிநீ
அத்தன் திருவடிக்கா ளாயினையோ—நித்தமவர்
கற்றுக் களிக்கும் கதிர்மணி நல்விளக்கம்
முற்றுப் பெறுவதன் முன்.

வையமெலாம் போற்றுதிரு வாசகத்தின் மெய்ப்பொருளை
ஐயமறக் கண்டின் றடைந்தனையோ—செய்யதமிழ்
மன்றத் தறிஞர் மணியாய் ஒளிவீசி
நின்ற கதிரேசா நீ.

என்று வருவான் எமனென் றெதிர்நோக்கி
நின்று தளர்கின்றேன் நித்தமுமே—மன்றில்
நடங்கண்ட ஈசன் நடராசன் பாதத்
திடங்கண்டு வைநீ எனக்கு

செந்தமிழ்ச் செல்வம் சிறந்து வளர்ந்துவரச்
சிந்தைமகிழ் பன்னூல்கள் செய்தளித்து முந்துபுகழ்
பூண்ட கதிரேசப் புலவர் பெருமானை
யாண்டுநாம் காண்போம் இனி.

திருக்குறள் புதிய உரை

உரையாசிரியர்:
புலியூர்க் கேசிகன்

திருக்குறளை எல்லாருமே விரும்பி எளிதாகப் படித்து அதன் அறவுரைகளை மனதிலே நிலையாக அமைத்துக் கொண்டு, தம் வாழ்வையும் வளமாக்கிக் கொள்ள உதவு கின்ற முறையிலே இந்தப் புதிய உரையானது தெளிவாக அமைக்கப்பட்டு வெளிவருகிறது.

இலக்கிய நூல்கள் பலவற்றிற்குத் தெளிவுரை அமைத்துத் தந்திருக்கும் ஆசிரியர் புலியூர்க் கேசிகன் சாதாரணமாகத் தமிழ் அறிந்தவர் எல்லாருமே படித்து அறிவு வளமும் நல்வாழ்வும் பெறக்கூடிய வகையில் இந்த உரையமைப்பைத் தெளிவாக அமைத்துள்ளார்.

294 பக்கங்கள்	—விலை ரூ.	5-90
கையடக்கப் பதிப்பு	,,	1-80
பிளாஸ்டிக் உறையுடன்	,,	2-40

திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை

பதிப்பாசிரியர்: புலியூர்க் கேசிகன்

திருக்குறளுக்குப் பலர் உரை எழுதியிருக்கிறார்கள். பழைய உரையாசிரியர்களில் பரிமேலழகர் எழுதிய உரையே மிகச் சிறந்தது என்பதைக் கற்றோர் அறிவர்.

எல்லாவற்றிலும் சிறப்புடையதும் வளம் உடையதும் பரிமேலழகர் உரை ஒன்றுதான். இந்தப் புதிய பதிப்பு, படிப்பவர்க்கு எளிதான வகையில், புதிய முறையில் பதிப்பிக் கப்பட்டு முதன் முதல் வெளி வந்திருக்கிறது.

தமிழ் அறிந்தவர் அனைவரிடமும் இந்நூல் இருக்க வேண்டும். அந்த விருப்பத்தால் மிகக் குறைந்த விலைக்கே தருகிறோம்.

544 பக்கங்கள்	விலை ரூ.	7-90
கையடக்கப் பதிப்பு	,,	3-50
பிளாஸ்டிக் உறையுடன்	,,	4-10